ȚINE MINTE, ESTE DOAR UN JOC!

CARAVAL

STEPHANIE GARBER

STEPHANIE GARBER

CARAVAL

Original: *Caraval* (2017)

Traducere din limba engleză:
ANDRA-ELENA AGAFIŢEI

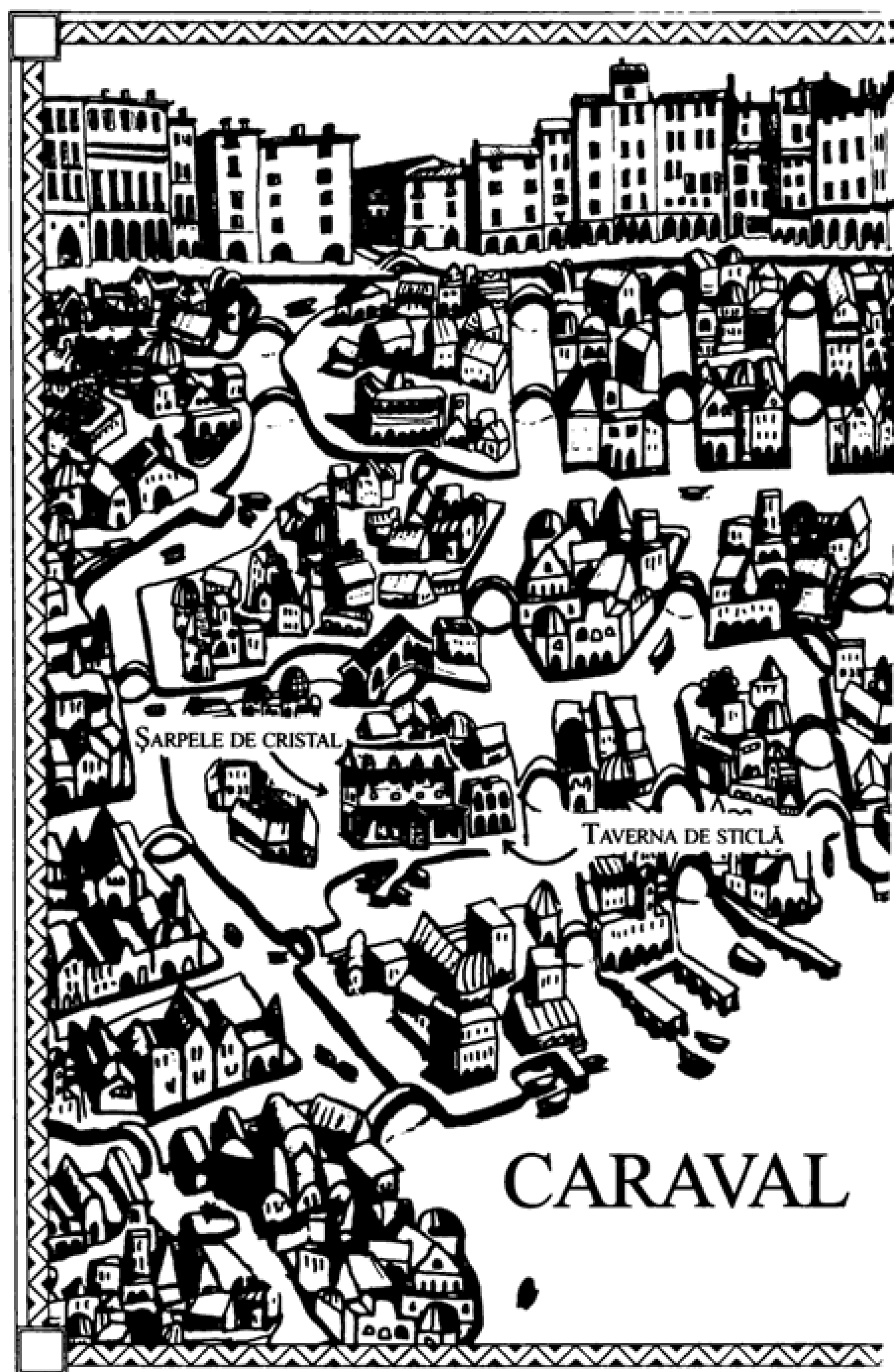

virtual-project.eu

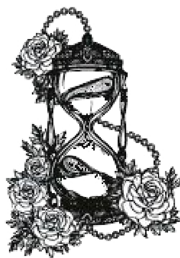
Editura: RAO
2017

Mamei şi tatălui meu,
care m-au învăţat ce înseamnă
dragostea necondiţionată.

ŞARPELE DE CRISTAL
TAVERNA DE STICLĂ
CARAVAL

PRĂVĂLIA
PĂLĂRIERULUI
MAGAZINUL DE ROCH
CARUSELUL TRANDAFIRILOR
CASTELUL BLESTEMAT
Rhys Davies

INSULA TRISDA

1

A durat şapte ani ca să scriu scrisoarea cum trebuie.

Anul 50, Dinastia Elantine

Dragă domnule stăpân al Caravalului,

Numele meu este Scarlett, dar scriu această scrisoare pentru sora mea, Tella. Ziua ei de naştere va fi în curând şi i-ar plăcea foarte mult să vă vadă pe dumneavoastră şi pe extraordinarii jucători ai Caravalului. Ziua ei de naştere este în a treizeci şi şaptea zi a Sezonului de Creştere şi, dacă aţi putea veni, ar fi cea mai minunată aniversare.

Cu cele mai mari speranţe,

Scarlett, din Insula Cucerită Trisda

Anul 51, Dinastia Elantine

Dragă domnule stăpân al Caravalului,

Vă scriu tot eu, Scarlett. Ați primit scrisoarea pe care v-am trimis-o ultima dată? Anul acesta, sora mea spune că e prea mare ca să-și mai sărbătorească ziua de naștere, dar eu cred că e doar supărată pentru că nu ați venit în Trisda. În acest Sezon de Creștere, va împlini zece ani, iar eu, unsprezece. Nu vrea să recunoască, dar încă își dorește foarte mult să vă vadă pe dumneavoastră și pe extraordinarii jucători ai Caravalului.

Cu cele mai mari speranțe,
Scarlett, din Insula Cucerită Trisda

Anul 52, Dinastia Elantine

Dragă Legend, stăpâne al Caravalului,

Îmi pare rău că v-am scris greșit numele în celelalte scrisori. Sper că nu din această cauză nu ați venit în Trisda. Ziua de naștere a surorii mele mai mici nu este singurul motiv pentru care mi-am dorit să aduceți aici uimitorii dumneavoastră jucători ai Caravalului; și mie mi-ar plăcea să-i văd.

Îmi pare rău pentru că această scrisoare este scurtă; dacă mă prinde că vă scriu, tatăl meu se va înfuria.

Cu cele mai mari speranțe,
Scarlett, din Insula Cucerită Trisda

Anul 52, Dinastia Elantine

Dragă Legend, stăpâne al Caravalului,

Tocmai am auzit vestea și am vrut să vă transmit condoleanțele mele. Chiar dacă încă nu ați venit în Trisda și nu mi-ați răspuns la niciuna dintre scrisori, eu știu că nu sunteți un criminal. Mi-a părut rău să aud că nu veți călători o vreme.

Din inimă,

Scarlett, din Insula Cucerită Trisda

Anul 55, Dinastia Elantine

Dragă stăpâne Legend,

Vă mai aduceți aminte de mine, de Scarlett, din Insula Cucerită Trisda? Știu că au trecut câțiva ani de când v-am scris ultima dată. Am auzit că dumneavoastră și jucătorii dumneavoastră ați început să dați spectacole din nou. Sora mea mi-a spus că nu vizitați niciodată același loc de două ori, dar s-au schimbat multe de când ați venit în vizită aici, acum cincizeci de ani, și nu cred că există cineva care își dorește mai mult decât mine să vină la unul dintre spectacolele dumneavoastră.

Cu cele mai mari speranțe,
Scarlett, din Insula Cucerită Trisda

Anul 56, Dinastia Elantine

Dragă stăpâne Legend,

Am auzit că anul trecut ați vizitat capitala Imperiului de Sud și că ați schimbat culoarea cerului. Este adevărat? Eu și sora mea chiar am încercat să venim, dar nu avem voie să plecăm din Trisda. Uneori, cred că nu voi ajunge dincolo de Insulele Cucerite. Presupun că de aceea mi-am dorit atât de mult ca dumneavoastră și jucătorii să veniți aici. Probabil că este inutil să vă rog din nou, dar sper că vă veți gândi să veniți.

Cu cele mai mari speranțe,

Scarlett, din Insula Cucerită Trisda

Anul 57, Dinastia Elantine

Dragă stăpâne Legend,

Aceasta va fi ultima mea scrisoare. Mă voi căsători în curând. Așadar, probabil că este mai bine ca dumneavoastră și jucătorii să nu veniți în Trisda anul acesta.

Scarlett Dragna

Anul 57, Dinastia Elantine

Dragă Scarlett Dragna,
din Insula Cucerită Trisda,

Felicitări pentru nunta ce va avea loc în curând. Îmi pare rău că nu pot să-mi aduc jucătorii în Trisda. Nu călătorim anul acesta. Următorul spectacol se va desfășura doar pe baza unei invitații, dar aștept cu nerăbdare să vă întâlnesc, împreună cu logodnicul dumneavoastră, dacă veți găsi o cale de a părăsi insula și de a vă alătura nouă. Vă rog să acceptați conținutul plicului ca pe un cadou.

Din partea lui Legend, stăpânul Caravalului

2

Sentimentele lui Scarlett se aprinseră în culori mai strălucitoare decât de obicei. În roşul vital al cărbunilor aprinşi. În verdele dornic al firelor noi de iarbă. În galbenul frenetic al unei păsări care dă din aripi.

În cele din urmă, îi răspunsese.

Citi scrisoarea din nou. Şi din nou. Şi din nou. Privi fiecare urmă clară lăsată de cerneală, fiecare linie curbă de ceară imprimată a blazonului din argint al stăpânului Caravalului – un soare cu o stea în interior şi o lacrimă în interiorul stelei. Acelaşi sigiliu era filigranat pe marginile îndoite ale hârtiei.

Nu era o farsă.

— Donatella!

Scarlett se avântă pe scări, în pivniţă, în căutarea surorii ei mai mici. Mirosurile cunoscute de melasă şi stejar îi pătrunseră în nări, dar ticăloasa ei de soră nu se vedea pe nicăieri.

— Tella – unde eşti? Lămpile cu ulei învăluiau sticlele de rom şi câteva butoaie din lemn, proaspăt umplute, într-o strălucire de chihlimbar. Când trecu pe lângă acestea, Scarlett auzi un geamăt şi o respiraţie greoaie. După cea mai recentă ceartă avută cu tatăl lor, probabil că Tella băuse prea mult, iar acum picotea pe undeva pe podea. Dona…

Se înecă rostind ultima silabă a numelui surorii ei.

— Hei, Scar.

Tella îi aruncă un rânjet lui Scarlett, cu dinţii albi şi buzele umflate. Părul ei blond ca mierea era dezordonat, iar şalul îi căzuse pe podea. Însă ceea ce o făcu pe Scarlett să se bâlbâie fu imaginea tânărului marinar care o ţinea de mijloc pe Tella.

— Am întrerupt ceva?

— Nimic din ce nu poate fi reluat. Marinarul vorbea cu un uşor accent vioi, specific Imperiului de Sud, mult mai melodios decât cel aprig din Imperiul Meridian, care îi era

atât de familiar lui Scarlett.

Tella chicoti, dar cel puţin avu eleganţa de a roşi uşor.

— Scar, îl cunoşti pe Julian, nu-i aşa?

— Mă bucur să te văd, Scarlett. Julian zâmbi la fel de calm şi de seducător ca o porţiune umbrită în Sezonul Fierbinte.

Scarlett ştia că ar fi fost politicos să-i răspundă „Şi cu mă bucur să te văd”. Însă nu se putea gândi decât la mâinile lui, încă înfăşurate în jurul fustelor mov ale Tellei, care se jucau cu ciucurii acestora, ca şi când ea ar fi fost un pachet pe care el abia aştepta să-l deschidă.

Trecuse aproximativ o lună de când Julian era pe insula Trisda. Când coborâse înfumurat de pe corabia lui, înalt şi frumos, cu pielea bronzată, atrăsese privirile aproape tuturor femeilor. Până şi Scarlett întorsese capul în treacăt, dar ştia că nu trebuia să-l privească insistent.

— Tella, te superi dacă te răpesc o clipă? Scarlett reuşi să dea politicos din cap spre Julian, dar, în clipa în care trecură printre suficiente butoaie încât el să nu le mai audă, o întrebă: Ce faci?

— Scar, urmează să te măriţi; presupun că ştii ce se întâmplă între un bărbat şi o femeie. În joacă, Tella îi dădu un ghiont surorii ei, în umăr.

— Nu la asta mă refer. Ştii ce se va întâmpla dacă te prinde tata.

De aceea nu plănuiesc să fiu prinsă.

— Te rog, fii serioasă, spuse Scarlett.

— Sunt serioasă. Dacă ne prinde tata, voi găsi o cale să dau vina pe tine. Tella zâmbi rigid. Dar nu cred că ai venit aici ca să-mi vorbeşti despre asta. Privi în jos, spre scrisoarea din mâinile lui Scarlett.

Lumina ceţoasă a lămpii atingea marginile metalice ale hârtiei, făcându-le să reflecte un auriu strălucitor, culoarea magiei, a dorinţelor şi a promisiunilor lucrurilor viitoare. Adresa de pe plic strălucea cu aceeaşi nuanţă.

Domnişoarei Scarlett Dragna
În grija confesionalului preoţilor
Trisda

Insulele Cucerite ale Imperiului Meridian

Când citi înscrisul strălucitor, privirea Tellei se ascuţi. Surorii lui Scarlett îi plăcuseră dintotdeauna lucrurile frumoase, precum tânărul care încă o aştepta în spatele butoaielor. De multe ori, când Scarlett îşi pierdea unul dintre cele mai preţioase obiecte, îl găsea ascuns în camera surorii ei mai mici.

Dar Tella nu se întinse ca să ia scrisoarea. Îşi ţinu mâinile pe lângă corp, ca şi când nu ar fi vrut să aibă de-a face cu aceasta.

— Este încă o scrisoare de la conte? Îi rosti titlul ca şi când el ar fi fost diavolul.

Scarlett se gândi să-şi apere logodnicul, dar sora ei deja îşi exprimase clar părerea în legătură cu logodna lui Scarlett. Nu conta că mariajele aranjate erau foarte la modă în tot Imperiul Meridian sau că, timp de câteva luni, contele îi trimisese cu fidelitate lui Scarlett cele mai sincere scrisori; Tella refuza să înţeleagă cum putea Scarlett să se mărite cu un bărbat pe care nu îl întâlnise personal niciodată. Totuşi, gândul de a rămâne în Trisda o înspăimânta pe Scarlett mai mult decât ideea de a se căsători cu un bărbat necunoscut.

— Ei bine, insistă Tella, ai de gând să-mi spui despre ce e vorba?

— Nu este de la conte. Scarlett vorbi încet, nedorind ca prietenul marinar al Tellei să le audă. Este de la stăpânul Caravalului.

— Ţi-a răspuns? Tella înşfăcă scrisoarea. Dumnezeule!

— Şşş! Scarlett îşi împinse sora înapoi, spre butoaie. S-ar putea să te audă cineva.

— Acum nu am voie să sărbătoresc? Tella scoase cele trei coli de hârtie ascunse în invitaţie. Lumina lămpii le mângâie filigranul. Pentru o clipă, acestea străluciră auriu, ca marginile scrisorii, înainte de a se transforma într-o nuanţă periculoasă de roşu ca sângele.

— Vezi asta? Tella suspină când vârtejurile de litere argintii se materializară pe pagină, transformându-se încet în cuvinte: *Prima Admisă: Donatella Dragna, din Insulele*

Cucerite.

Numele lui Scarlett apăru pe cealaltă.

Cea de-a treia hârtie conţinea doar cuvintele *Prima Admisă.* Ca şi în cazul celorlalte invitaţii, literele erau imprimate deasupra numelui unei insule de care nu auzise niciodată: *Insula Viselor.*

Scarlett îşi imagină că invitaţia fără nume era menită logodnicului ei şi, pentru o clipă, se gândi la cât de romantic ar fi fost să experimenteze Caravalul împreună cu el, de îndată ce se căsătoreau.

— O, uite, mai scrie ceva. Tella ţipă în clipa în care noi rânduri scrise apărură pe bilete.

A se folosi doar o singură dată, pentru a intra în Caraval.

Porţile principale se închid la miezul nopţii, în a treisprezecea zi a Sezonului de Creştere, în timpul celui de-al 57-lea an al Dinastiei Elantine. Oricine va sosi mai târziu de acea dată nu va putea să participe la joc sau să câştige premiul din acest an: o dorinţă.

— Peste doar trei zile, spuse Scarlett, culorile strălucitoare pe care le simţise înainte transformându-se în obişnuitele-i nuanţe terne de dezamăgire gri. Nu ar fi trebuit să se gândească, nici măcar pentru o clipă, că acest lucru ar fi putut fi posibil. Poate dacă acest Caraval ar fi avut loc peste trei luni sau peste chiar trei săptămâni – *cândva,* după nunta ei. Tatăl lui Scarlett fusese secretos în legătură cu data exactă a căsătoriei ei, dar ea ştia că nu urma să aibă loc în mai puţin de trei zile. Să plece înainte de termen ar fi fost imposibil – şi mult prea periculos.

— Dar fii atentă la premiul de anul acesta, spuse Tella. O dorinţă.

— Credeam că nu crezi în dorinţe.

— Iar cu credeam că asta te-ar bucura mai mult, rosti Tella. Ştii că oamenii ar face orice ca să obţină invitaţiile?

— Nu ai văzut partea din bilet în care spune că trebuie să părăsim insula? Indiferent de cât de mult tânjea Scarlett să meargă la Caraval, nevoia de a se căsători era mai mare. Ca să ajungem în trei zile, probabil că ar trebui să plecăm mâine.

— De ce crezi că sunt atât de încântată? Strălucirea din ochii Tellei se intensifică; când era bucuroasă, lumea începea să sclipească, făcând-o pe Scarlett să vrea să lucească alături de ea şi să fie de acord cu orice şi-ar fi dorit sora ei. Dar Scarlett învăţase prea bine cât de înşelător era să spere la ceva atât de iluzoriu ca o dorinţă.

Scarlett îşi ascuţi vocea, urându-se pentru faptul că ea trebuia să fie cea care să-i strivească bucuria surorii sale, dar era mai bine să o facă ea decât cineva care i-ar fi distrus-o şi mai mult.

— Ai băut şi rom acolo jos? Ai uitat ce a făcut tata ultima dată când am încercat să părăsim Trisda?

Tella tresări. Pentru o clipă, păru fata fragilă căreia nu voia să-i semene nici în ruptul capului. Apoi, la fel de rapid, expresia feţei i se schimbă, buzele ei roz arcuindu-se într-un nou zâmbet, care nu mai era frânt, ci de neînvins.

— Asta s-a întâmplat în urmă cu doi ani; acum, suntem mai inteligente.

— Avem şi mai multe de pierdut, insistă Scarlett.

Tellei îi era mai uşor să ignore ce se întâmplase când mai încercaseră să meargă la Caraval. Scarlett nu îi spusese niciodată surorii ei tot ce făcuse tatăl lor ca să le pedepsească; nu voise ca Tella să trăiască atât de înspăimântată, să privească peste umăr constant, să ştie că existau lucruri mai rele decât pedepsele standard ale tatălui lor.

— Nu-mi spune că este din cauză că îţi este teamă că te va împiedica să te căsătoreşti. Tella apucă mai strâns biletele.

— Încetează. Scarlett le înşfacă din nou. Le vei mototoli marginile.

— Iar tu îmi eviţi întrebarea, Scarlett. Este vorba despre nunta ta?

— Bineînţeles că nu. Este vorba despre faptul că nu vom putea părăsi insula mâine. Nici măcar nu ştim unde este locul acela. Nu am auzit niciodată de Insula Viselor, dar ştiu că nu este una dintre Insulele Cucerite.

— Eu ştiu unde este. Julian ieşi din spatele câtorva

butoaie cu rom, schiţând un zâmbet care dădea de înţeles că nu avea să-şi ceară scuze pentru că trăsese cu urechea la o conversaţie privată.

— Asta nu te priveşte pe tine. Scarlett îi făcu semn din mână să plece.

Julian o privi ciudat, ca şi când nicio fată nu l-ar fi alungat vreodată.

— Încerc doar să vă ajut. Nu ai auzit niciodată de această insulă pentru că nu face parte din Imperiul Meridian. Nu este condusă de niciunul dintre cele cinci Imperii. Insula Viselor este insula privată a lui Legend, la doar două zile distanţa, şi dacă vrei să mergi acolo, te pot strecura pe corabia mea, contra cost. Julian se uită la cel de-al treilea bilet. Gene dese îi conturau ochii de un căprui-deschis, meniţi să convingă fetele să-şi ridice fustele şi să-şi deschidă braţele.

Spusele Tellei despre oamenii care ar fi făcut orice pentru bilete răsunară în mintea lui Scarlett. Poate că Julian avea un chip fermecător, dar avea şi un accent din Imperiul de Sud şi toată lumea ştia că în Imperiul de Sud nu existau legi.

— Nu, rosti Scarlett. Dacă vom fi prinşi, va fi prea periculos.

— Tot ceea ce facem este prea periculos. Vom avea probleme dacă vom fi prinse aici cu un băiat, spuse Tella.

Julian păru jignit de faptul că îl considera un băiat, dar Tella continuă înainte ca el să o poate contrazice:

— Nimic din ceea ce facem nu este lipsit de pericole. Dar acest lucru merită riscul. Ai aşteptat asta toată viaţa, ţi-ai pus dorinţe cu fiecare stea căzătoare, te-ai rugat ca fiecare corabie care intra în port să fie acea corabie fermecata, care să îi aducă pe misterioşii artişti ai Caravalului. Îţi doreşti asta chiar mai mult decât mine.

„Orice ai auzit despre Caraval, nu se compară cu realitatea. Este mai mult decât un joc sau decât un spectacol. Este lucrul cel mai apropiat de magie pe care îl vei întâlni vreodată în această lume.” În clipa în care Scarlett se uită la biletele din hârtie pe care le ţinea în

mâini, cuvintele bunicii ei i se derulară în minte. Poveştile despre Caraval, pe care le adora când era mică, i se păreau acum mai reale ca niciodată. Scarlett vedea întotdeauna străluciri de culoare ataşate celor mai puternice emoţii ale sale şi, preţ de o clipă, tija aurie a dorinţei se aprinse în sinea ei. Pentru scurt timp, Scarlett îşi imagină cum ar fi fost să meargă pe insula privată a lui Legend, să joace jocul şi să câştige o dorinţă. Libertate. Opţiuni. Miracole. Magie.

O fantezie frumoasă şi ridicolă.

Şi cel mai bine ar fi fost să rămână aşa. Dorinţele erau cam la fel de reale ca inorogii. Când era mai mică, Scarlett crezuse poveştile dădacei ei despre magia Caravalului, dar, crescând, lăsase acele basme în urmă. Nu i se dovedise niciodată că magia exista. Acum, părea şi mai probabil că poveştile dădacei fuseseră exagerările unei bătrâne.

O parte din Scarlett încă voia cu disperare să experimenteze splendoarea Caravalului, dar ştia că nu trebuia să creadă că magia avea să-i schimbe viaţa. Singura persoană capabilă să-i ofere lui Scarlett sau surorii sale o viaţă nouă era logodnicul lui Scarlett, contele.

Acum, că biletele nu mai erau ţinute în lumina lămpii, scrisul dispăruse, iar acestea păreau, din nou, aproape obişnuite.

— Tella, nu putem. Este prea riscant să încercăm să părăsim insula… Scarlett se opri în clipa în care scările dinspre sala butoaielor scârţâiră. Apoi, se auzi zgomotul apăsat al unor cizme. Erau cel puţin trei perechi.

Scarlett se uită panicată la sora ei.

Tella înjură şi îi făcu repede semn lui Julian să se ascundă.

— Să nu dispăreţi din cauza mea.

Guvernatorul Dragna termină de coborât treptele, mirosul puternic al costumului său prea parfumat împrăştiind miresmele înţepătoare din camera butoaielor.

Rapid, Scarlett băgă scrisorile în buzunarul rochiei.

În spatele tatălui ei, trei gărzi îl urmau la fiecare pas.

— Nu cred că ne-am cunoscut. Ignorându-şi fiicele, guvernatorul Dragna îi întinse lui Julian o mână înmănuşată. Purta mănuşi de culoarea prunei, nuanţa vânătăilor şi a puterii.

Dar măcar nu renunţase la acestea. Simbol al civilizaţiei, guvernatorului Dragna îi plăcea să se îmbrace impecabil, cu redingotă şi vestă cu dungi violet. Avea mai mult de patruzeci de ani, dar nu se îngrăşase ca alţi bărbaţi. La curent cu ultima modă, îşi ţinea părul blond legat la spate cu o fundă netedă, de culoare neagră, etalându-şi sprâncenele aranjate şi barbişonul de un blond-închis.

Julian era mai înalt, dar guvernatorul reuşea să îl privească de sus. Scarlett îşi vedea tatăl evaluând haina peticită, de culoare maro, a marinarului şi pantalonii largi, băgaţi în cizmele uzate, lungi până la genunchi.

Faptul că nu ezită înainte de a-i întinde mâna neînmănuşată guvernatorului spunea multe despre încrederea lui Julian în propria-i persoană.

— Mă bucur să vă cunosc, domnule. Julian Marrero.

— Guvernatorul Marcello Dragna. Bărbaţii dădură mâna. Julian încercă să se retragă, dar guvernatorul îl ţinu strâns. Julian, presupun că nu eşti de pe insulă?

De data aceasta, Julian ezită.

— Nu, domnule, sunt marinar. Secund pe *El Beso Dorado*[1].

— Aşadar, eşti doar în trecere. Guvernatorul zâmbi. Ne place să avem marinari pe-aici. Ne ajută economia. Oamenii sunt dispuşi să plătească mult ca să acosteze aici şi cheltuiesc mai mulţi bani cât timp sunt în vizită. Acum, spune-mi, ce crezi despre romul meu? Îşi flutură mâna libera în jurul camerei butoaielor. Îmi imaginez că asta gustai aici?

Când Julian nu răspunse imediat, guvernatorul insistă şi mai mult.

— Nu ţi-a plăcut?

— Nu, domnule. Vreau să spun, da, domnule, se corectă

---

[1] Sărutul auriu (n.tr.).

Julian. Tot ce am încercat este foarte bun.

— Inclusiv fiicele mele?

Scarlett se încordă.

— Din respiraţia ta, îmi dau seama că nu ai băut rom deloc, spuse guvernatorul Dragna. Şi ştiu că nu ai venit aici ca să joci cărţi sau ca să te rogi. Aşadar, spune-mi, pe care din fiicele mele o gustai?

— O, nu, domnule. Aţi înţeles greşit. Julian scutură din cap, mărind ochii, ca şi când nu ar fi făcut niciodată ceva atât de dezonorant.

— Scarlett a fost, interveni Tella. Eu am venit aici şi i-am surprins.

„Nu.” Scarlett îşi înjură sora nesăbuită.

— Tată, minte. Tella a fost, nu eu. Eu i-am surprins.

Tella roşi.

— Scarlett, nu minţi! Nu vei face decât să înrăutăţeşti lucrurile.

— Nu mint! Tată, Tella a fost. Chiar crezi că aş face aşa ceva, cu doar câteva săptămâni înainte de nuntă?

— Tată, nu o asculta, interveni Tella. Am auzit-o şoptind că ar ajuta-o să se calmeze înainte de nuntă.

— Asta este o altă minciună…

— Încetaţi! Guvernatorul se întoarse spre Julian, a cărui mână bronzată era încă strâns prinsă în mănuşile-i parfumate, de culoare violet. Fiicele mele au obiceiul de a fi necinstite, dar sunt sigur că tu vei fi mai direct. Acum, spune-mi, tinere, alături de care din fiicele mele erai aici?

— Cred că s-a făcut o greşeală…

— Eu nu fac greşeli. Guvernatorul Dragna îl întrerupse. Îţi voi mai da o şansă ca să-mi spui adevărul sau… Fiecare dintre gărzile guvernatorului făcu un pas înainte.

Julian îi aruncă o privire Tellei.

Scuturând rapid din cap, Tella şopti numele: „Scarlett”.

Scarlett încercă să-i atragă atenţia lui Julian, încercă să-i spună că făcea o greşeală, dar citi hotărârea pe chipul marinarului, înainte ca el să răspundă:

— Scarlett a fost.

Băiat nesăbuit! Fără îndoială, credea că îi făcea o

favoare Tellei, când, de fapt, nu era aşa.

Guvernatorul îi dădu drumul lui Julian şi îşi scoase mănuşile violet, parfumate.

— Te-am avertizat în legătură cu asta, îi spuse el lui Scarlett. Ştii ce se întâmplă când nu mă asculţi.

— Tată, te rog, a fost doar un sărut scurt. Scarlett încercă să păşească în faţa Tellei, dar un gardian o trase înapoi spre butoaie, apucând-o brutal de coate şi întorcându-i-le la spate, în timp ce ea lupta să-şi protejeze sora. Deoarece nu Scarlett avea să fie cea pedepsită pentru această nelegiuire. De fiecare dată când una din surori nu îl asculta, drept pedeapsă, guvernatorul Dragna îi făcea un lucru îngrozitor celeilalte.

Pe mâna lui dreaptă, guvernatorul purta două inele mari, unul cu un ametist pătrat şi un altul cu un diamant mov şi ascuţit. El le răsuci pe amândouă pe degete, apoi îşi retrase mâna în spate şi o lovi pe Tella peste faţă.

— Nu face asta! Eu sunt de vină! ţipă Scarlett – o greşeală pe care ştia că nu ar fi trebuit să o facă.

Tatăl ei o mai lovi o dată pe Tella.

— Pentru că ai minţit, spuse el. A doua lovitură fu mai puternică decât prima, doborând-o pe Tella în genunchi, în timp ce şiroaie de sânge îi curgeau pe obraji.

Satisfăcut, guvernatorul Dragna făcu un pas înapoi. Îşi şterse sângele de pe mână pe vestele uneia dintre gărzi. Apoi, se întoarse spre Scarlett. Cumva, parcă era mai înalt decât înainte, în vreme ce Scarlett se simţea de parcă s-ar fi micşorat. Nimic din ce ar fi putut face tatăl ei nu o durea mai rău decât să-l vadă lovindu-i sora.

— Să nu mă mai dezamăgeşti niciodată.

— Îmi parc rău, tată. Am făcut o greşeală prostească. Era cel mai adevărat lucru pe care îl spusese în acea dimineaţă. Poate că nu ea fusese cea pe care o gustase Julian, dar eşuase, încă o dată, în a-şi proteja sora. Nu se va mai repeta.

— Sper că vorbeşti serios. Guvernatorul îşi puse din nou mănuşile, apoi îşi băgă mâna în redingotă şi scoase o scrisoare împăturită. Probabil că nu ar trebui să-ţi dau

asta, dar poate că îţi va aminti de tot ce ai de pierdut. Nunta ta va avea loc peste zece zile, la sfârşitul săptămânii viitoare, pe douăzeci. Dacă îi va sta ceva în cale, nu doar faţa surorii tale va sângera.

3

Scarlett încă simţea parfumul tatălui ei. Mirosea precum culoarea mănuşilor sale: a anason şi a lavandă şi a ceva asemănător cu prunele putrede. Nu o părăsi mult timp după plecarea acestuia, plutind în aerul din jurul Tellei, în timp ce Scarlett stătea lângă ea, aşteptând o servitoare care să aducă bandaje curate şi medicamente.

— Ar fi trebuit să mă laşi să spun adevărul, zise Scarlett. Nu m-ar fi lovit aşa de rău ca să te pedepsească. Nu când nunta mea are loc peste zece zile.

— Poate că nu te-ar fi lovit peste faţă, dar ţi-ar fi făcut altceva, la fel de rău – ţi-ar fi rupt un deget, ca să nu-ţi poţi termina cuvertura de nuntă. Tella închise ochii şi se sprijini de un butoi cu rom. Acum, obrazul ei avea aproape aceeaşi culoare ca a mănuşilor nenorocite ale tatălui ei. Eu am fost cea care a meritat să fie lovită, nu tu.

— Nimeni nu merită asta, spuse Julian. Era prima dată când vorbea de când plecase tatăl lor. Îmi…

— Nu o face, îl întrerupse Scarlett. Scuzele tale nu îi vor vindeca rănile.

— Nu aveam de gând să îmi cer scuze. Julian făcu o pauză, ca şi când s-ar fi gândit la ce să spună în continuare. Îmi schimb, oferta de a vă lua pe amândouă de pe insulă… O voi face gratis, dacă hotărâţi că vreţi să plecaţi. Corabia mea pleacă din port mâine-dimineaţă. Căutaţi-mă dacă vă răzgândiţi. Le aruncă o privire Tellei şi lui Scarlett, înainte de a dispărea pe scări.

— Nu, spuse Scarlett, simţind ceea ce voia Tella, înainte ca aceasta să rostească vorbele cu voce tare. Dacă plecăm, lucrurile se vor înrăutăţi când ne vom întoarce.

— Nu plănuiesc să mă întorc. Tella deschise ochii. Erau înlăcrimaţi, dar aprigi.

Deseori, pe Scarlett o enerva impulsivitatea surorii ei mai mici, dar mai ştia şi că, atunci când Tella lua o hotărâre în privinţa unui plan, nu avea cum să o determine să se răzgândească. Scarlett îşi dădu seama că Tella luase

decizia chiar înainte ca scrisoarea trimisă de Legend, stăpânul Caravalului, să sosească. De aceea se întâlnise cu Julian. Din felul în care îi ignorase plecarea, era evident că nu îi păsa de el. Voia doar un marinar care să o poată duce departe de Trisda. Iar acum, Scarlett îi dăduse motivul de care avea nevoie ca să plece.

— Scar, ar trebui să vii şi tu, spuse Tella. Ştiu că tu crezi că această căsătorie te va salva şi te va proteja, dar dacă contele este la fel de rău ca tata, sau mai rău?

— Nu este aşa, insistă Scarlett. Ai fi ştiut asta, dacă ai fi citit oricare dintre scrisorile pe care mi le-a trimis. Este un gentleman perfect şi a promis că va avea grijă de amândouă.

— O, soră! Tella zâmbi, dar de fericire. Zâmbea la fel cum zâmbea cineva înainte de a spune ceva ce nu îşi dorea să spună. Dacă este un gentleman, atunci de ce este atât de secretos? De ce ţi s-a spus titlul său, dar nu şi cum îl cheamă?

— Nu e vina lui. Faptul că ne ascunde identitatea sa este doar un alt mod prin care tata ne controlează. Scrisoarea din mâinile lui Scarlett era dovada acestui lucru. Uită-te singură, îi înmână scrisoarea.

Prima zi a Sezonului de creştere
Anul 57, Dinastia Elantine

Draga mea Scarlett,

Aceasta va fi ultima mea scrisoare. Curând, mă voi îmbarca pe o corabie şi mă voi îndrepta spre Insulele Cucerite. Tatăl tău a vrut să păstreze secretă data nunţii noastre, dar l-am rugat să îţi dea acest bilet, deoarece faptul că ne vom vedea pentru prima dată va fi o surpriză suficientă – deşi, din tot ce am auzit despre tine, mă aştept să fiu primit foarte bine.

În timp ce îţi scriu, servitoarele pregătesc deja o cameră de oaspeţi pentru sora ta mai mică. Cred că amândouă veţi fi foarte fericite în Valenda...

Restul paginii lipsea. Cuvintele mirelui nu doar că erau brusc întrerupte, dar tatăl ei fusese destul de drăguţ încât să îndepărteze orice urmă a sigiliului din ceară al scrisorii, care ar fi putut să-i ofere lui Scarlett un indiciu în plus despre bărbatul cu care avea să se mărite.

Încă unul dintre jocurile lui perverse.

Câteodată, Scarlett simţea că întreaga insulă Trisda era sub o cupolă, sub o bucată mare de sticlă, care îi ţinea

captivi pe toţi înăuntru, în timp ce tatăl ei privea de sus, uneori mutând – sau îndepărtând – oamenii, în cazul în care nu se aflau în locul potrivit. Lumea ci era o imensă tablă de joc, iar tatăl ei credea că această căsnicie avea să fie penultima lui mişcare, care îi punea la îndemână tot ce îşi dorea.

Averea guvernatorului Dragna, obţinută de pe urma comerţului cu rom şi a altor afaceri de pe piaţa neagră, era mai mare decât a majorităţii funcţionarilor de pe insulă, dar din cauză că Trisda era una dintre Insulele Cucerite, nu avea puterea şi respectul pe care şi le dorea. Indiferent de câtă avere aduna, regenţii şi nobilii din restul Imperiului Meridian îl ignorau.

Faptul că insula Trisda sau celelalte patru Insule Cucerite făceau parte din Imperiul Meridian de mai bine de şaizeci de ani nu conta; insularii încă erau consideraţi ţăranii necivilizaţi şi needucaţi de pe vremea în care Imperiul îi cucerise prima dată. Totuşi, potrivit tatălui lui Scarlett, uniunea avea să schimbe toate acestea, alăturându-l unei familii nobile care, în sfârşit, ar fi acordat familiei sale un oarecare respect – şi, desigur, conferindu-i şi mai multă putere.

— Asta nu dovedeşte nimic, spuse Tella.

— Arată că este bun şi politicos şi…

— Oricine poate părea un gentleman într-o scrisoare. Dar ştii că doar o persoană detestabilă ar face o afacere cu tatăl nostru.

— Nu mai spune aşa ceva. Scarlett înşfăcă înapoi scrisoarea. Sora ei se înşela. Până şi scrisul contelui arăta chibzuinţă, curbe frumoase şi linii delicate. Dacă ar fi fost nepăsător, nu i-ar fi scris atât de multe scrisori ca să-i calmeze fricile sau nu i-ar fi promis să o ia şi pe Tella împreună cu ei în oraşul Valenda, capitala Imperiului Elantine – un loc în care influenţa tatălui lor nu le-ar fi putut ajunge.

O parte din Scarlett ştia că exista şansa ca acesta să nu fie decât ce spera ea, dar viaţa împreună cu el trebuia să fie mai bună decât traiul alături de tatăl ei. Şi nu putea să

rişte să-şi sfideze tatăl, nu când avertismentele-i răutăcioase încă îi răsunau în minte: „Dacă îi va sta ceva în cale, nu doar faţa surorii tale va sângera”.

Scarlett nu avea de gând să pună în pericol această căsnicie doar pentru simpla şansă de a câştiga o dorinţă în timpul Caravalului.

— Tella, dacă încercăm să plecăm singure, tata ne va urmări până la capătul lumii.

— Atunci, măcar vom călători până la capătul lumii, spuse Tella. Prefer să mor decât să trăiesc aici sau să fiu captivă în casa contelui tău.

— Nu vorbeşti serios, o mustră Scarlett.

Ura când Tella spunea astfel de lucruri nesăbuite. Deseori, Scarlett se temea că sora ei voia să moară. Tella rostea prea des cuvintele „aş prefera să mor”. În plus, părea să uite de cât de periculoasă putea fi lumea. Pe lângă poveştile despre Caraval, bunica lui Scarlett îi mai povestise şi ce li se întâmpla tinerelor femei care nu aveau o familie care să le protejeze. Fetele care încercau să reuşească pe cont propriu, care credeau că acceptau slujbe respectabile, se trezeau vândute în bordeluri sau în ateliere în care condiţiile erau deplorabile.

— Te agiţi prea mult. Cu picioarele-i tremurânde, Tella se ridică de jos.

— Ce faci?

— Nu o mai aştept pe servitoare. Nu vreau să-şi facă griji cineva în legătură cu faţa mea în următoarele ore, iar apoi să mă oblige să stau în pat toată ziua. Tella îşi luă şalul căzut şi şi-l înfăşură în jurul capului ca pe o năframă, ascunzându-şi partea tumefiată a feţei. Dacă mâine voi pleca pe corabia lui Julian, trebuie să mă ocup de nişte lucruri, cum ar fi să-i dau de ştire că mă voi întâlni cu el dimineaţă.

— Aşteaptă! Nu te-ai gândit prea bine la asta. Scarlett fugi după sora ei, dar Tella alergă pe scări şi se repezi pe uşă, înainte ca Scarlett să o poată ajunge din urmă.

Afară, aerul era dens ca o supă, iar curtea deschisă mirosea ca o după-amiază – umed, sărat şi înţepător.

Probabil că, recent, cineva adusese nişte peşte la bucătării. Mirosul puternic părea să fie pretutindeni, în timp ce Scarlett alerga după Tella pe sub arcadele decolorate de vreme şi pe holurile cu pardoseală din plăci din lut.

Tatăl lui Scarlett nu credea că proprietatea lui era suficient de mare. Fiind situată la marginea oraşului şi având mai mult teren decât majoritatea, putea, în mod constant, să mai construiască. Mai multe camere de oaspeţi. Mai multe curţi. Mai multe pasaje secrete, ca să ascundă sticle ilegale de alcool şi cine mai ştie ce altceva. Scarlett şi sora ei nu aveau voie în multe dintre coridoarele noi. Iar dacă tatăl lor le-ar fi prins alergând aşa, nu ar fi ezitat să le biciuiască picioarele. Totuşi, călcâiele şi degetele rănite nu ar fi fost nimic în comparaţie cu tot ce ar fi făcut dacă ar fi descoperit că Tella încerca să părăsească insula.

Negura de dimineaţă nu se risipise încă. Scarlett o pierduse din vedere pe sora ei de mai multe ori, deoarece Tella se aventura în coridoarele cele mai ceţoase. Pentru o clipă, Scarlett îşi imagină că o pierduse de tot. Apoi, zări sclipirea unei rochii albastre îndreptându-se pe nişte scări, spre cel mai înalt punct al proprietăţii Dragna – confesionalul preoţilor. Un turn înalt, construit din pietre albe, care strălucea în soare, astfel încât toată lumea din oraş să-l poată vedea. Guvernatorului Dragna îi plăcea ca oamenii să-l creadă un bărbat pios, cu toate că, de fapt, nu şi-ar fi mărturisit faptele necurate altcuiva, făcând din acesta unul dintre puţinele locuri de pe insulă în care se aventura arareori – perfect pentru traficul clandestin de scrisori.

Scarlett mări pasul în capul scărilor, ajungând-o, în sfârşit, din urmă pe sora ei în curtea în formă de semilună, chiar în faţa uşilor sculptate din lemn, care duceau spre confesional.

— Opreşte-te! strigă Scarlett. Dacă îi scrii acelui marinar, îi voi spune tatei totul!

Silueta încremeni imediat. Apoi, când ceaţa se ridică, iar

fata se întoarse, fu rândul lui Scarlett să îngheţe. Lumina puternică a soarelui intra în minuscula curte, luminând o tânără novice, îmbrăcată în albastru. Având capul acoperit de o eşarfă, doar semăna cu Tella.

Scarlett trebuia să-i recunoască surorii ei necinstite meritul de a şti să se eschiveze. În clipa în care transpiraţia îi picură pe ceafă, şi-o imagină pe Tella furând alimente, undeva în altă parte a proprietăţii, pregătindu-se să plece împreună cu Julian, în ziua următoare.

Scarlett trebuia să o împiedice în alt mod.

Tella avea să o urască pentru o vreme, dar Scarlett nu-şi putea lăsa sora să piardă totul pentru Caraval. Nu când mariajul lui Scarlett ar fi putut să le salveze pe amândouă – sau să le distrugă, dacă nu ar fi avut loc.

Scarlett o urmă pe tânăra novice în confesional. Mic şi rotund, era întotdeauna atât de liniştit, încât Scarlett auzea lumânările pâlpâind. Groase şi picurânde, acestea se întindeau de-a lungul pereţilor din piatră, luminând tapiseriile cu sfinţi aflaţi în diferite stări de agonie, în timp ce praful şi florile veştejite împrăştiau un miros rânced. Când trecu pe lângă rândul de strane din lemn, pe Scarlett o mâncă nasul. La capătul acestora, pe un altar, se aflau hârtiile pe care oamenii îşi scriau păcatele.

Înainte ca mama ei să dispară, în urmă cu şapte ani, Scarlett nu fusese niciodată în acest loc.. Nu ştia nici măcar că, pentru a se confesa, oamenii îşi scriau faptele rele pe hârtii pe care, apoi, le înmânau preoţilor, care le ardeau. Întocmai ca tatăl ei, mama lui Scarlett, Paloma, nu fusese religioasă. Totuşi, după dispariţia Palomei din Trisda, simţindu-se disperate şi neavând unde merge în altă parte, Scarlett şi sora ei veneau aici să se roage pentru întoarcerea mamei lor.

Desigur, acele rugăciuni rămăseseră fără răspuns, dar preoţii nu erau complet nefolositori; Scarlett şi sora ei descoperiseră că erau foarte discreţi în ceea ce privea trimisul mesajelor.

Scarlett luă o bucată de hârtie destinată scrierii păcatelor şi, cu grijă, scrise un mesaj:

Trebuie să te văd în seara asta. Vino la Plaja Ochilor. La o oră după miezul nopții. Este important.

Înainte de a o înmâna preotului, împreună cu o donaţie generoasă, Scarlett scrise numele destinatarului, dar nu se semnă. În locul numelui ei, desenă o inimă. Spera că asta avea să fie de ajuns.

4

Când Scarlett avea opt ani, pentru a o ţine departe de plajă, străjerii tatălui ei o avertizaseră în privinţa nisipului negru şi sclipitor al Plajei Ochilor. „Este negru deoarece e tot ce-a mai rămas din scheletele arse ale piraţilor”, îi spuseseră aceştia. Şi, pentru că avea opt ani şi era un pic mai uşor de păcălit decât acum, îi crezuse.

Vreme de cel puţin un an, nu îndrăznise să se apropie destul de plajă, nici măcar cât să vadă nisipul. În cele din urmă, Felipe, fiul cel mai mare al unuia dintre străjerii mai prietenoşi ai tatălui său, îi dezvăluise adevărul – nisipul era doar nisip, şi nu rămăşiţele oaselor piraţilor. Însă minciuna se înrădăcinase deja în mintea lui Scarlett, aşa cum se întâmplă, de obicei, cu minciunile spuse copiilor. Nu contase cât de mulţi alţi oameni îi confirmau adevărul. Pentru Scarlett, scheletele arse ale piraţilor aveau să alcătuiască pentru totdeauna nisipul negru al Plajei Ochilor.

În vreme ce stătea acolo, în noapte, iar luna albastră şi pătată împrăştia o lumină ciudată peste nisipul nefiresc, îşi aminti de acea minciună; când se apropie de golful negru şi stâncos al Ochilor, simţi nisipul strecurându-i-se în papuci şi mişcându-i-se printre degete. În dreapta ei, plaja se termina în dreptul unei faleze negre şi crestate. În stânga ei, un doc distrus, ca o limbă mare, ieşea în apă, dincolo de pietrele care îi aminteau lui Scarlett de nişte dinţi inegali. Era genul de noapte în care putea să miroasă luna, lumânarea groasă din ceară care dansa cu mirosul sărat al oceanului, plină şi strălucitoare.

Se gândi la biletele misterioase din buzunarul ei în clipa în care luna înăbuşitoare îi aminti de felul în care fâşiile metalice ale acestora străluciseră mai devreme în acea zi. Pentru o clipă, fu tentată să se răzgândească, să cedeze dorinţei surorii ei şi minusculei părţi din ea care încă mai putea să viseze.

Dar mai făcuse asta o dată.

Felipe le rezervase locuri pe o corabie.

Ea şi Tella ajunseseră doar până pe puntea navei, dar asta le costase foarte mult. Unul dintre străjeri fusese deosebit de dur cu Tella, făcând-o să-şi piardă cunoştinţa în timp ce o târa înapoi spre casă. Totuşi, Scarlett rămăsese conştientă când fusese luată de pe doc. Forţată să stea pe marginea plajei stâncoase, unde apa bălţilor în creştere ale mareei albastre îi intra în cizme, îşi privise tatăl cum îl îneca pe Felipe în ocean.

Ea ar fi trebuit să se înece în acea noapte. Capul său ar fi trebuit să fie ţinut de tatăl ei sub apă. Până când membrele-i ar fi încetat să se zbată, iar corpul ar fi rămas nemişcat şi fără viaţă, ca algele aduse la mal. Mai târziu, oamenii crezuseră că Felipe se înecase accidental, dar Scarlett era singura care ştia adevărul.

„Dacă mai faci aşa ceva vreodată, sora ta va avea aceeaşi soartă”, o avertizase tatăl ei.

Scarlett păstrase secretul. O proteja pe Tella, lăsând-o să creadă că devenise extrem de protectoare. Scarlett era singura care ştia că ele nu aveau cum să părăsească niciodată în siguranţă Trisda, cu excepţia cazului în care ea ar fi avut un soţ care le-ar fi putut lua de acolo.

Valurile loveau plaja, înăbuşind zgomotul paşilor, dar Scarlett îl auzi.

— Nu eşti sora pe care o aşteptam. Julian veni mai aproape. În întuneric, semăna mai mult cu un pirat decât cu un marinar obişnuit şi se mişca mereu cu uşurinţa antrenată a cuiva în care Scarlett simţea că ar fi fost nechibzuit să aibă încredere. Noaptea îi colora haina lungă în negru, în timp ce umbrele îi scoteau în evidenţă pometţii, făcându-i să pară ascuţiţi ca nişte muchii de cuţit.

Scarlett se gândea acum la cât de înţelept fusese să rişte să se strecoare în afara proprietăţii ca să-l întâlnească pe acest băiat atât de târziu în noapte, pe o plajă atât de izolată. Acesta era genul de comportament nesăbuit în privinţa căruia o avertizase întotdeauna pe Tella.

— Presupun că te-ai răzgândit în legătură cu oferta mea? întrebă el.

— Nu, dar am o contraofertă.

Scarlett încercă să pară curajoasă în clipa în care scoase frumoasele bilete de la Legend, stăpânul Caravalului. Nu voia să i le dea, dar trebuia să facă asta, pentru Tella. Când Scarlett se întorsese în camera ei, mai devreme în acea seară, aceasta fusese scotocită. Găsise un asemenea dezastru, încât Scarlett nu reuşise să desluşească tot ce făcuse sora ei, dar, în mod evident, Tella furase câte ceva ca să se pregătească pentru această călătorie de rău augur.

Scarlett îi întinse biletele lui Julian.

— Poţi să le iei pe toate trei. Foloseşte-te sau vinde-le, atât timp cât pleci devreme de aici, şi fără Donatella.

— Ah, deci sunt o mită.

Lui Scarlett nu-i plăcea acel cuvânt. Îl asocia prea mult cu tatăl ei, dar, când era vorba despre Tella, ar fi făcut orice era necesar, chiar dacă asta însemna să renunţe la ultimul lucru la care visase.

— Sora mea este impulsivă. Vrea să plece împreună cu tine, dar nu ştie cât de periculos este. Dacă ne prinde tata, va fi mult mai rău decât ce a făcut astăzi.

— Dar va fi în siguranţă dacă rămâne aici? Julian vorbi încet, uşor batjocoritor.

— După ce mă voi căsători, plănuiesc să o iau cu mine.

— Dar vrea să meargă cu tine?

— Îmi va mulţumi mai târziu pentru asta.

Julian zâmbi ca un lup, albul dinţilor săi strălucind în lumina lunii.

— Ştii, exact asta mi-a spus sora ta mai devreme. Instinctele de avertizare ale lui Scarlett se declanşară prea târziu. Se întoarse la sunetul unor alţi paşi. Tella stătea în spatele ei, învăluită într-o mantie neagră, care o făcea să pară că se contopea cu noaptea.

— Îmi pare rău că fac asta, dar tu eşti cea care m-a învăţat că nimic nu este mai important decât să ai grijă de sora ta.

Brusc, Julian îi acoperi chipul lui Scarlett cu o bucată de pânză. Fata încercă din răsputeri să o dea la o parte.

Picioarele ei ridicară nori negri de nisip, dar, oricare ar fi fost poţiunea ameţitoare îmbibată în material, îşi făcea repede efectul. Lumea se învârti în jurul lui Scarlett, până când nu mai ştiu dacă ţinea ochii deschişi sau nu.

Cădea
cădea
cădea.

5

Înainte ca Scarlett să îşi piardă cu totul conştiinţa, simţi mângâierea uşoară a unei mâini pe obraz.

— Este mai bine aşa, soră. Viaţa înseamnă mult mai multe lucruri decât să rămâi în siguranţă…

Cuvintele ei o conduseră pe Scarlett într-o lume care exista doar în tărâmul fragil al viselor lucide.

În clipa în care văzu o cameră doar cu geamuri, auzi vocea bunicii ei. O lună ciupită de vărsat îi făcu semn cu ochiul prin sticlă, aruncând o lumină de un albastru strălucitor peste siluetele din încăpere.

Versiuni mai tinere ale lui Scarlett şi ale Tellei, alcătuite din mâini minuscule şi vise inocente, se ghemuiau împreună în pat, în timp ce bunica lor le învelea. Cu toate că femeia petrecuse mai mult timp cu fetele după plecarea mamei lor, Scarlett nu îşi amintea nicio altă noapte în care să le fi pregătit de culcare; de obicei, asta era treaba servitorilor.

— Ne vei povesti despre Caraval? întrebă micuţa Scarlett.

— Vreau să aud despre stăpânul Legend, spuse Tella. Ne vei povesti cum de s-a ales cu acest nume?

Din cealaltă parte a patului, bunica se aşeză pe un scaun tapiţat, de parcă acesta ar fi fost un tron. Şiraguri de perle negre îi înconjurau gâtul subţire, în timp ce şi mai multe îi acopereau braţele, de la încheieturi până la coate, ca şi când ar fi fost nişte mănuşi extravagante. Rochia ei netedă şi apretată, de culoarea lavandei, îi scotea şi mai mult în evidenţă ridurile care îi brăzdau chipul, cândva frumos.

— Legend se trage din familia de artişti Santos, începu ea. Ei erau scenarişti şi actori, care sufereau din cauza unei regretabile lipse de talent. Succesul lor se datora doar faptului că erau frumoşi ca îngerii. Şi se zvonea că un fiu, Legend, era cel mai frumos dintre toţi.

— Dar credeam că Legend nu este numele lui real, zise Scarlett.

— Nu îţi pot spune numele lui adevărat, rosti bunica. Dar pot spune că, precum toate poveştile importante – şi îngrozitoare –, a lui a început cu dragostea. Cu iubirea pentru eleganta Annalise, cu părul auriu şi cuvinte dulci. Ea l-a vrăjit aşa cum şi el a vrăjit multe fete înaintea ei: cu sărutări şi complimente, şi cu promisiuni pe care nu ar fi trebuit să le creadă. Pe atunci, Legend nu era bogat. În mare parte, îşi câştiga traiul de pe urma şarmului şi a inimilor furate, iar Annalise pretindea că era suficient pentru ea, dar că tatăl ei, un comerciant bogat, nu i-ar fi permis niciodată să se mărite cu un sărac.

— Aşadar, s-au căsătorit? întrebă Tella.

— Vei afla, dacă mă vei asculta în continuare. Bunica ţâţâi.

În spatele ei, un nor trecu prin faţa lunii, acoperind-o în întregime, în afară de două mici puncte de lumină, care pluteau în spatele părului ei argintiu precum coarnele diavolului.

— Legend avea un plan, continuă ea. Elantine urma să fie încoronată prinţesă a Imperiului Meridian, iar Legend credea că, dacă ar fi jucat la încoronarea ei, asta i-ar fi adus faima şi banii de care avea nevoie pentru a se căsători cu Annalise. Doar că Legend a fost refuzat în mod ruşinos, din cauză că nu era talentat.

— Eu l-aş fi primit, spuse Tella.

— Şi eu la fel, fu de acord Scarlett.

Bunica se încruntă.

— Dacă mă tot întrerupeţi, nu voi mai termina povestea.

Scarlett şi Tella îşi ţuguiară buzele în forma unor inimioare roz.

— Pe atunci, Legend nu avea nicio putere magică, continuă bunica, dar el credea în poveştile spuse de tatăl său. Auzise că fiecare persoană primea o dorinţă imposibilă – doar una – dacă acea persoană îşi dorea ceva cu orice preţ şi dacă putea să găsească un strop de magie care să o ajute. Aşadar, Legend a plecat în căutarea unei femei care a studiat farmecele.

— Adică o vrăjitoare, şopti Scarlett.

Bunica făcu o pauză, iar ochişorii Tellei şi ai lui Scarlett se măriră ca nişte farfurii în clipa în care camera din sticlă se transformă într-o cabină triunghiulară, cu pereţi din lemn. Povestea bunicii prindea viaţă în faţa ochilor lor. Lumânări galbene din ceară atârnau de tavan cu flăcările în jos, emanând un fum lăptos în direcţia greşită.

În centru, o femeie cu părul roşcat ca furia stătea în faţa unui băiat făcut din linii subţiri, cu fruntea acoperită de un joben negru. *Legend.* Cu toate că Scarlett nu-i vedea clar chipul, îi recunoscu pălăria simbolică.

— Femeia l-a întrebat ce îşi dorea mai mult, continuă bunica, iar Legend i-a răspuns că îşi dorea să fie conducătorul celei mai mari trupe de jucători din lume, ca să-i poată câştiga inima iubitei sale, Annalise. Femeia l-a avertizat însă că nu putea să-i împlinească ambele dorinţe. Trebuia să aleagă doar una.

Legend era la fel de arogant pe cât era de frumos, iar el credea că ea se înşela. Îşi spunea că, dacă ar fi fost faimos, asta i-ar fi permis să o ia de soţie pe Annalise. Aşa că asta şi-a dorit. Spunea că-şi dorea ca spectacolele lui să fie legendare. Magice.

O briză traversă încăperea, stingând toate lumânările, în afară de cea care îl lumina pe Legend. Scarlett nu îi vedea clar chipul, dar ar fi putut jura că se schimbase ceva la el, ca şi când, brusc, s-ar fi ales cu încă o umbră.

— Transformarea a început imediat, le explică bunica. Magia era alimentată de adevăratele dorinţe ale lui Legend, care, într-adevăr, erau puternice. Vrăjitoarea i-a spus că spectacolele lui aveau să fie transcendentale, îmbinând fantezia cu realitatea aşa cum nu mai văzuse nimeni vreodată. Însă l-a avertizat şi că dorinţele vin cu un preţ şi i-a spus că, cu cât juca mai mult, cu atât mai mult avea să intre în pielea personajelor. Dacă juca rolul unui personaj negativ, devenea aşa în realitate.

— Deci, asta înseamnă că este un personaj negativ? întrebă Tella.

— Şi cum a rămas cu Annalise? adăugă Scarlett, căscând.

Bunica oftă.

— Vrăjitoarea nu a minţit când a spus că Legend nu putea avea şi faima, şi pe Annalise. După ce a devenit Legend, nu a mai fost acelaşi băiat de care ea s-a îndrăgostit, aşa că s-a căsătorit cu altcineva şi i-a frânt inima lui Legend. El a devenit faimos, aşa cum şi-a dorit, dar a pretins că Annalise l-a trădat şi a jurat să nu mai iubească vreodată. Pentru unii, probabil că este un ticălos. Pentru alţii, magia lui îl apropie de dumnezeire.

Micuţele Tella şi Scarlett erau pe jumătate adormite. Pleoapele le erau mai mult închise decât deschise, dar schiţară un zâmbet. Auzind cuvântul „ticălos”, Tella îşi ţuguie buzele, dar Scarlett zâmbi auzind despre magia lui Legend.

6

Scarlett se trezi cu senzaţia că pierduse ceva important. Spre deosebire de majoritatea zilelor, în care deschidea ochii şovăitor, întinzându-şi, fără să se grăbească, fiecare membru înainte de a coborî din pat şi de a privi cu grijă împrejur, în această zi, Scarlett se ridică în clipa în care deschise ochii.

Sub ea, lumea se legăna.

— Ai grijă. Julian o ajută să-şi menţină echilibrul, întinzând mâna ca să o prindă înainte ca ea să încerce să se ridice în barcă – dacă minuscula albie în care se aflau putea fi numită, pe bună dreptate, barcă. „O plută” era o denumire mai potrivită. Abia dacă era suficient de mare încât să încapă amândoi.

— Cât de mult am dormit?

În clipa în care văzu împrejurimile, Scarlett apucă strâns marginile vasului.

În faţa ei, Julian cufundă două vâsle în apă, având grijă să nu o stropească, vâslind pe o mare necunoscută. Apa era aproape roz, cu mici vârtejuri turcoaz, care se umflau când soarele de culoarea cuprului se strecura tot mai sus pe cer.

Era dimineaţă, cu toate că Scarlett îşi imagina că trecuse mai mult de o zi de când adormise. Chipul lui Julian fusese mai neted când îl văzuse ultima dată, dar acum maxilarul şi bărbia păreau să fie acoperite cu o barbă neagră de cel puţin două zile. Arăta şi mai dezonorant decât atunci când rânjise ca un lup, pe plajă.

— Escrocule! Scarlett îl pălmui.

— O! Pentru ce a fost asta? O urmă rubinie îi înflori pe obraz. Culoarea furiei şi a pedepsei.

Fapta ei o îngrozi. Ocazional, avea probleme în a-şi ţine gura, dar nu lovise niciodată pe nimeni.

— Îmi pare rău! Nu am vrut să fac asta! Se ţinu de marginea băncii ei, pregătindu-se ca el să riposteze.

Însă el nu-i întoarse lovitura.

Obrazul lui Julian era de un roşu-aprins, iar maxilarul, o serie de linii strânse, dar nu o atinse.

— Nu trebuie să-ţi fie frică de mine. Nu am lovit niciodată o femeie. Se opri din vâslit şi o privi în ochi. Spre deosebire de privirea seducătoare pe care o afişase în camera butoaielor sau de privirea de prădător pe care o văzuse pe plajă, acum nu încerca să o seducă sau să o sperie. Dincolo de înfăţişarea-i dură, Scarlett vedea fantoma expresiei pe care o avusese când îl privise pe tatăl ei lovind-o pe Tella. Julian păruse la fel de consternat pe cât fusese Scarlett de îngrozită.

Pe obrazul lui, urma mâinii ei dispărea, iar în acest timp Scarlett simţea că o parte din groaza ei se diminua. Nu toţi reacţionau ca tatăl ei.

Scarlett îşi descleştă degetele de pe marginile băncii, cu toate că mâinile încă îi tremurau uşor.

— Îmi pare rău, reuşi ea să spună. Dar tu şi Tella nu ar fi trebuit să… aşteaptă. Scarlett se opri. Sentimentul îngrozitor că pierduse ceva important o năpădi din nou, iar acel ceva avea părul blond ca mierea, o faţă de heruvim şi un rânjet de demon. Unde este Tella?

Julian cufundă iar vâslele în apă, dar, de această dată, o stropi pe Scarlett. Picături reci ca gheaţa i se împrăştiară în poală.

— Dacă i-ai făcut ceva Tellei, jur…

— Relaxează-te, Roşiuţă…

— Numele meu este Scarlett.

— Îmi e totuna. Şi sora ta este bine. O vei găsi pe insulă. Julian înclină o vâslă spre destinaţia lor.

Scarlett era pregătită să se certe în continuare, dar, când văzu locul indicat de marinar, orice ar fi intenţionat să spună se topi ca untul cald pe vârful limbii.

Insula care se întrezărea la orizont nu semăna câtuşi de puţin cu familiara Trisda. Spre deosebire de Trisda, unde nisipul era negru, golfurile stâncoase, iar tufele păreau bolnave, această bucată de pământ era luxuriantă şi vie. Ceaţa strălucitoare învăluia munţii de un verde viu – complet acoperiţi de copaci – care se ridicau spre cer ca şi

când ar fi fost nişte smaralde enorme. Din vârful cel mai înalt, o cascadă de un albastru irizant curgea ca penele topite ale unui păun, dispărând în inelul de nori pătaţi, de culoarea răsăritului, care se roteau în jurul insulei ireale.

Insula Viselor.

Scarlett nu mai auzise de insulă înainte de a-i vedea numele pe biletele la Caraval, dar ştia, fără să întrebe, că la ea se uita acum. Insula privată a lui Legend.

— Eşti norocoasă că ai dormit tot drumul până aici. Restul călătoriei nu a fost atât de pitoresc. Julian vorbea ca şi când i-ar fi făcut o favoare. Totuşi, indiferent de cât de fermecătoare era insula, gândul la o altă insulă îi preocupa mintea.

— Cât de departe suntem de Trisda? întrebă ea.

— Ne aflăm undeva între Insulele Cucerite şi Imperiul de Sud, răspunse leneş Julian, ca şi când s-ar fi plimbat, pur şi simplu, pe plaja de lângă proprietatea tatălui ei.

În realitate, până acum nu mai plecase atât de departe de casă. Când un jet de apă sărată o lovi, pe Scarlett o usturară ochii.

— De câte zile suntem plecaţi?

— Aceasta e a treisprezecea zi. Dar, înainte să mă loveşti din nou, trebuie să ştii că sora ta ţi-a câştigat nişte timp, făcând să pară că aţi fost răpite amândouă.

Scarlett îşi aminti de felul distructiv în care Tella îi scotocise printre lucruri, lăsându-i camera într-un haos total.

— De aceea era atât de mare dezordine în camera mea?

— În plus, a lăsat şi un bilet de răscumpărare, adăugă Julian. Aşadar, la întoarcere, ar trebui să poţi să te măriţi cu al tău conte şi să trăieşti fericită până la adânci bătrâneţi.

Scarlett recunoscu isteţimea surorii ei. Totuşi, dacă tatăl lor ar fi aflat adevărul, s-ar fi învineţit – mai ales că nunta ei urma să aibă loc peste doar o săptămână. În minte i se contură imaginea unui dragon mov, aruncând flăcări, care îi înceţoşa vederea cu umbrele gri ale anxietăţii.

Dar poate că merita să rişte să viziteze insula aceasta.

Vântul păru să îi şoptească vorbele, amintindu-i că treisprezece era şi data de pe invitaţia lui Legend. *Oricine va sosi mai târziu de acea dată nu va putea să participe la joc sau să câştige premiul din acest an: o dorinţă.*

Scarlett încercă să nu se lase ispitită, dar copilul din ea sorbea cu lăcomie această nouă lume. Culorile erau mai strălucitoare, mai dense şi mai clare; în comparaţie, fiecare nuanţă văzută înainte părea străvezie şi sărăcăcioasă.

Când se apropiară de insulă, norii căpătară o strălucire de bronz încins, ca şi când nu ar mai fi lipsit mult până să ia foc, în loc să dea naştere unei ploi torenţiale. Asta o făcu să se gândească la scrisoarea lui Legend, stăpânul Caravalului; la felul în care marginile aurite ale acesteia aproape că păreau să se aprindă atunci când erau învăluite de lumină. Ştia că trebuia să se întoarcă imediat acasă, însă făgăduinţa a ceea ce ar fi putut găsi pe insula privată a lui Legend o ispitea, precum acele momente preţioase ale dimineţii, când Scarlett fie putea să se trezească şi să înfrunte realitatea nemiloasă a zilei, fie putea să rămână cu ochii închişi şi să viseze, în continuare, la lucruri frumoase.

Însă frumuseţea putea fi înşelătoare, aşa cum o dovedea băiatul care stătea în faţa ei, dând uşor din vâsle, ca şi când ar fi răpit fete zilnic.

— De ce Tella este deja pe insulă? întrebă Scarlett.

— Pentru că în această barcă încap doar doi oameni. Cu vâsla, Julian o stropi din nou pe Scarlett. Ar trebui să fii recunoscătoare pentru că m-am întors să te iau, după ce am lăsat-o pe ea.

— În primul rând, nici măcar nu ţi-am cerut să mă iei.

— Dar ţi-ai petrecut şapte ani scriindu-i lui Legend?

Scarlett roşi. Conţinutul acelor scrisori nu fusese doar ceva personal, pe care îl împărtăşise doar Tellei, însă felul batjocoritor în care Julian îi rostea numele lui Legend o făcea pe Scarlett să se simtă ca o nesăbuită, aşa cum fusese, într-adevăr, vreme de mulţi ani. Ca un copil care mai avea de învăţat că majoritatea basmelor nu aveau un

final fericit.

— Nu ai de ce să te ruşinezi, spuse Julian. Sunt sigur că multe tinere îi scriu. Probabil ai auzit că nu îmbătrâneşte niciodată. Iar eu am auzit că are un mod de a-i face pe oameni să se îndrăgostească de el.

— Nu a fost cazul, îl contrazise Scarlett. Scrisorile mele nu au fost romantice. Voiam, pur şi simplu, să experimentez magia.

Julian îşi miji ochii, de parcă nu ar fi crezut-o.

— Dacă e aşa cum spui, atunci, de ce nu îţi mai doreşti asta?

— Nu ştiu ce ţi-a mai spus sora mea, dar cred că ai văzut ce era în joc alaltăieri, în camera butoaielor. Când eram mai mică, voiam să experimentez Caravalul. Acum, nu-mi doresc decât ca eu şi sora mea să fim în siguranţă.

— Nu crezi că sora ta vrea acelaşi lucru? Julian se opri din vâslit şi lăsă barca să alunece peste un val blând. Poate că nu o cunosc atât de bine, dar nu cred că vrea să moară.

Scarlett nu era de acord.

— Cred că ai uitat cum să trăieşti, iar sora ta încearcă să-ţi amintească, continuă Julian. Dar dacă siguranţa este tot ceea ce îţi doreşti, te voi duce înapoi.

Julian dădu din cap spre un punct distant, care semăna cu o mică barcă de pescuit. Cel mai probabil, era corabia pe care călătoriseră până aici, deoarece pluta pe care se aflau acum nu era, în mod evident, construită să înfrunte marea.

— Chiar dacă nu ştii nimic despre navigaţie, nu ar trebui să treacă mult timp până să fii luată de altcineva şi dusă înapoi în preţioasa ta Trisda. Sau – Julian făcu o pauză şi dădu din cap spre insula învăluită de ceaţă albă – dacă eşti atât de curajoasă pe cât îmi tot spune sora ta, poţi să mă laşi să vâslesc în continuare. Petrece-ţi săptămâna asta împreună cu ea, pe insula asta, şi vezi dacă are dreptate atunci când spune că unele lucruri sunt mai importante decât siguranţa.

În clipa în care pătrunseră în inelul de nori reci ai insulei, un val clătină ambarcaţiunea, împroşcând apă

turcoaz pe lateralele bărcii. Lui Scarlett i se lipi părul de ceafă, iar şuviţele brunete al lui Julian se ondulară.

— Nu înţelegi, spuse ea. Dacă voi aştepta să mă întorc spre Trisda, tata mă va distruge. Trebuie să mă căsătoresc cu un conte într-o săptămână, iar această căsnicie este oportunitatea noastră de a trăi o altă viaţă. Mi-ar plăcea să experimentez Caravalul, dar nu sunt dispusă să risc singura mea şansă la fericire.

— E un mod foarte dramatic de a privi lucrurile. Marginea gurii lui Julian tresări, ca şi când şi-ar fi reprimat un rânjet. E posibil să mă înşel, dar majoritatea căsniciilor nu sunt doar lapte şi miere.

— Nu am spus asta. Scarlett ura felul în care îi tot răstălmăcea cuvintele.

Julian cufundă vâsla în apă, doar cât să o stropească din nou.

— Încetează!

— Mă voi opri când îmi spui unde vrei să mergi. O mai stropi o dată, în clipa în care barca se apropie de ţărm, iar norii arămii începură să se întunece, căpătând nuanţe de verde şi de un albastru glacial.

În aer plutea o mireasmă pe care Scarlett nu o simţise niciodată. În Trisda duhnea întotdeauna a peşte, dar aerul de aici era în mare parte dulce, cu un uşor iz astringent de citrice. Se întrebă dacă era drogată, deoarece, cu toate că ştia ce trebuia să facă – să ajungă pe insulă, să o găsească pe Tella, iar apoi să se întoarcă acasă, cât mai repede posibil –, îi era greu să-i spună asta lui Julian. Brusc, era din nou copila naivă de nouă ani, destul de plină de speranţă încât să creadă că o scrisoare ar fi putut să-i îndeplinească dorinţele.

Scrisese pentru prima dată după ce mama ei, Paloma, le abandonase. Voia să-i ofere Tellei o zi de naştere fericită. Sora ei fusese cea mai afectată de plecarea mamei lor. Scarlett încercase să compenseze absenţa Palomei, dar Scarlett era mică, iar Tella nu era singura căreia îi era foarte dor de mama lor.

Le-ar fi fost mai uşor să treacă peste asta dacă şi-ar fi

luat măcar rămas-bun, dacă le-ar fi scris un bilet sau dacă le-ar fi dat un indiciu în legătură cu locul şi motivul pentru care plecase. Dar Paloma dispăruse pur şi simplu, neluând nimic cu ea. Dispăruse ca o stea moartă, lăsând lumea neatinsă, în afară de micile raze de lumină absentă pe care nimeni nu avea să le mai vadă niciodată.

Probabil că Scarlett se întrebase dacă tatăl ei o rănise pe mama lor în vreun fel, dar acesta o luase razna imediat după ce Paloma îl părăsise. Răscolise toată proprietatea în căutarea ei. Pusese gărzile să descindă în oraş, cu pretextul de a căuta un infractor, deoarece nu voia ca nimeni să descopere că soţia lui fugise. Dacă fusese răpită, semnele unei lupte lipseau, iar el nu primise niciodată un bilet de răscumpărare. Părea că alesese să plece, ceea ce înrăutăţea situaţia.

Totuşi, în ciuda tuturor lucrurilor, Scarlett se gândea întotdeauna la mama ei ca la o persoană magică, plină de zâmbete strălucitoare, râs melodios şi cuvinte dulci; câtă vreme fusese în Trisda, Scarlett fusese bucuroasă, iar tatăl ei mai blând. Guvernatorul Dragna nu fusese violent faţă de cei din familia lui înainte ca Paloma să-l părăsească.

După aceea, bunica lui Scarlett se interesase mai mult de fete. Nu era deosebit de afectuoasă. Scarlett bănuise întotdeauna că, de fapt, nu-i plăceau copiii mici, dar spunea poveşti splendide. Le fermeca pe Tella şi pe Scarlett cu poveştile ei despre Caraval. Spunea că era un loc în care magia exista, iar Scarlett se îndrăgostise de această idee, îndrăznind să creadă că, dacă Legend şi artiştii lui ar fi venit pe insula Trisda, ar fi fost din nou bucuroasă, măcar pentru câteva zile.

Preţ de o clipă, Scarlett cochetă cu ideea de a avea parte nu doar de puţină fericire, ci şi de magie. Se gândi la cum ar fi fost să se bucure de Caraval măcar pentru o zi, să exploreze insula particulară a lui Legend, înainte de a închide complet uşa fanteziilor ei.

Mai era o săptămână până la nuntă. Acum nu era momentul să înceapă o aventură temerară. Tella îi răvăşise camera lui Scarlett, iar Julian spusese că lăsase şi un bilet

de răscumpărare, dar, în cele din urmă, tatăl lui Scarlett avea să îşi dea seama că totul fusese o farsă. Să rămână acolo era cea mai proastă idee posibilă.

Totuşi, dacă Scarlett şi Tella ar fi rămas doar pentru prima zi a Caravalului, ar fi putut să se întoarcă la timp pentru nunta lui Scarlett. Fata se îndoia că tatăl ei urma să afle atât de curând adevărul despre locul în care fuseseră. Ar fi fost în siguranţă, atât timp cât ca şi Tella ar fi rămas doar pentru primele douăzeci şi patru de ore, iar tatăl lor nu ar fi aflat niciodată unde fuseseră cu adevărat.

— Timpul aproape că a expirat, Roşiuţă.

Norul care îi învăluia se împrăştie, iar marginea insulei începu să se întrezărească. Scarlett văzu nisipul atât de pufos şi de alb care, de la distanţă, semăna cu glazura de pe o prăjitură. Aproape că şi-o putea imagina pe Tella trecându-şi degetele prin nisip – convingând-o pe Scarlett să i se alăture – ca să vadă dacă era la fel de dulce pe cât părea.

— Dacă merg cu tine acum, îmi promiţi că nu vei mai încerca să mă răpeşti dacă mâine voi dori să mă întorc în Trisda împreună cu Tella?

Julian îşi duse mâna în dreptul inimii.

— Pe onoarea mea.

Scarlett nu era sigură că Julian avea multă onoare. Dar, de îndată ce ar fi pătruns toţi în Caraval, probabil că, oricum, le-ar fi abandonat.

— Poţi să începi să vâsleşti din nou. Doar să ai grijă să nu mă stropeşti.

Julian zâmbi când cufundă din nou vâsla în apă, de data aceasta udându-i papucii lui Scarlett cu apă rece.

— Ţi-am spus să nu mă mai stropeşti.

— Nu eu am făcut-o. Julian vâsli din nou, mai atent de această dată, dar apa încă îi uda picioarele. Era chiar mai rece decât cea de pe coasta Trisdei.

— Cred că este o gaură în barcă.

Julian înjură când apa li se ridică până la glezne.

— Ştii să înoţi?

— Am trăit pe o insulă. Bineînţeles că ştiu să înot.

Julian îşi scoase haina şi o aruncă din barcă.

— Dacă îţi scoţi hainele, va fi mai uşor. Porţi vreun fel de lenjerie de corp, nu-i aşa?

— Eşti sigur că nu poţi să vâsleşti până la mal? întreba Scarlett. Cu toate că apa rece îi uda picioarele, mâinile îi transpirau. Insula Viselor părea să se afle la aproximativ o sută de metri distanţă; era mai departe decât înotase vreodată.

— Putem să încercăm, dar această barcă nu va rezista. Julian îşi scoase cizmele. Mai bine am folosi timpul rămas ca să ne dezbrăcăm. Apa este rece; va fi imposibil să ajungem la mal complet îmbrăcaţi.

Scarlett scrută apa acoperită de nori, în căutarea unei alte bărci sau a unei plute.

— Dar ce vom purta pe insulă?

— Cred că singurul lucru pentru care ar trebui să ne facem griji e cum să ajungem pe insulă. Şi când spun „noi”, mă refer la tine. Julian îşi descheie cămaşa, lăsând să se vadă nişte muşchi bronzaţi, care arătau clar că nu urma să aibă probleme în a înota atât de mult.

Apoi, fără niciun cuvânt, plonjă în ocean.

Nu privi înapoi. Cu braţele-i puternice, înota cu uşurinţă prin curentul rece, în timp ce apa îngheţată se ridica în jurul lui Scarlett, până când jumătatea de jos a rochiei pluti deasupra gambelor sale. Ea încercă să vâslească, dar nu reuşi decât să scufunde şi mai mult barca.

Să sară era singura ei opţiune.

Aerul îi ieşi din plămâni, ceva rece şi irespirabil luându-i locul. Nu vedea decât alb. Totul era alb. Până şi vârtejurile roz şi turcoaz ale apei căpătaseră nuanţe înfricoşătoare de alb glacial. Scarlett scoase capul la suprafaţă, inhalând aerul care o ardea.

Încercă să înoate împotriva curentului cu aceeaşi uşurinţă ca Julian, dar el avusese dreptate. Corsetul care îi lega pieptul era prea strâns; materialul greu din jurul pulpelor se tot încâlcea. Dădu frenetic din picioare, dar asta nu îi folosi la nimic. Cu cât se lupta mai mult, cu atât mai mult riposta oceanul. Abia reuşea să rămână la

suprafaţă. Un val rece i se sparse deasupra capului, trăgând-o la fund, atât de rece şi de greu. Plămânii îi ardeau în timp ce se lupta să ajungă din nou la suprafaţă. Probabil că aşa se simţise Felipe când îl înecase tatăl ei. „Meriţi asta”, spuse o parte din ea. Ca nişte mâini, apa o apăsa în jos… în jos… în jos…

— Credeam că poţi să înoţi. Julian o ridică pe Scarlett până când capul ei apăru la suprafaţa apei. Respiră. Încet, o convinse el. Nu încerca să inspiri deodată prea adânc.

Aerul încă o ardea, dar Scarlett reuşi să spună:

— M-ai părăsit.

— Pentru că am crezut că ştii să înoţi.

— Este din cauza rochiei… Scarlett se opri când simţi că o trăgea, din nou, în jos.

Julian inspiră brusc.

— Crezi că poţi să pluteşti un minut fără să te ajut?

Agită un cuţit cu mâna liberă şi, înainte ca Scarlett să poată fi de acord sau să protesteze, el se repezi sub apă.

Lui Scarlett i se păru că trecu o veşnicie până când îl simţi pe Julian luând-o strâns în braţe. Apoi, vârful cuţitului său se lipi de pieptul ei. Lui Scarlett i se tăie răsuflarea când marinarul îi tăie corsetul, trăgând hotărât o linie din dreptul stomacului şi până la mijlocul coapselor ei. Braţul din jurul taliei ei se strânse, aşa cum ceva se strânse şi în pieptul lui Scarlett. Nu se mai aflase niciodată într-o asemenea poziţie cu un băiat. Încercă să nu se gândească la ce vedea sau la ce simţea Julian când termină de tăiat şi de scos rochia groasă pe care o purta, lăsând-o doar în cămaşa udă, care i se lipea de piele.

Julian respiră când ieşi din nou la suprafaţă, stropindu-i faţa lui Scarlett.

— Poţi să înoţi acum? Vorbea mai greu decât înainte.

— Tu poţi? întrebă răguşită Scarlett, vorbind şi ea la fel de greu. Părea că se întâmplase ceva foarte intim sau poate că doar ea simţea asta. Îşi imagina că marinarul văzuse multe fete, mai mult sau mai puţin dezbrăcate.

— Dacă vorbim, ne pierdem forţele. Julian începu să înoate, de această dată rămânând aproape, lângă ea, dar

Scarlett nu-şi dădea seama dacă proceda aşa din cauză că îşi făcea griji pentru siguranţa ei sau din cauză că era slăbit pentru că o ajutase.

Scarlett încă simţea cum oceanul încerca să o tragă sub apă, dar, fără rochia greoaie, putea să opună rezistenţă. Se apropie de ţărmul alb şi strălucitor al Viselor în acelaşi timp cu Julian. De aproape, nisipul părea şi mai pufos. Mai pufos şi, acum că se gândea la asta, semăna tot mai mult cu zăpada. Mai multă decât văzuse vreodată în Trisda. Un covor rece, din nori nemişcaţi, de un alb fermecat, se întindea de-a lungul plajei.

Totul era ciudat de neatins.

— Nu renunţa acum. Julian o apucă pe Scarlett de mână, trăgând-o spre smocurile de un alb perfect. Haide, trebuie să ne mişcăm.

— Aşteaptă… Scarlett scrută zăpada proaspătă încă o dată. Din nou, aceasta îi aminti de o prăjitură îngheţată, din cele pe care le văzuse în vitrina cofetăriei, perfecte şi netede, fără vreo urmă de-a tălpilor Tellei pe zăpadă.

— Unde este sora mea?

7

Norii străvezii ai insulei se mişcaseră într-o poziţie din care acopereau soarele şi aruncau pe plajă umbre ceţoase, de un gri-albăstrui. Nemaifiind albă, zăpada neatinsă de la picioarele lui Scarlett sclipea mov, ca şi când i-ar fi jucat o farsă.

— Unde este Tella? repetă Scarlett.

— Probabil că am lăsat-o în altă parte a plajei. Julian se întinse ca să o ia din nou de mână pe Scarlett, dar ea se retrase. Trebuie să ne mişcăm sau vom îngheţa amândoi. De îndată ce ne vom încălzi, vom putea să o găsim pe sora ta.

— Dar dacă şi ea îngheaţă? Dona-tella! strigă Scarlett printre dinţii care îi clănţăneau. Zăpada de sub degetele ei şi materialul ud, lipit de pielea-i rece, o făceau să-i fie şi mai frig decât în noaptea în care tatăl ei o obligase să doarmă afară, după ce aflase că Tella se sărutase pentru prima dată cu un băiat. Cu toate acestea, Scarlett nu avea de gând să plece fără să o găsească pe sora ei. Donatella!

— Îţi pierzi timpul. Ud leoarcă şi fără cămaşă, când o privi pe Scarlett, Julian păru mai periculos decât de obicei. Când am lăsat-o pe sora ta, era uscată. Avea o haină şi mănuşi. Oriunde ar fi, nu va îngheţa, dar noi o vom face dacă rămânem aici. Ar trebui să ne îndreptăm spre orice se află între acei copaci.

Dincolo de locul în care mantia de zăpadă a plajei se întâlnea cu rândurile de copaci verzi şi impunători, un fuior de fum de culoarea apusului de soare se răsucea în aer. Scarlett ar fi putut jura că nu îl văzuse acolo în urmă cu un minut. Nici măcar nu-şi amintea să fi văzut copaci. Diferite de tufele subţiri din Trisda, toate aceste trunchiuri semănau cu nişte cosiţe dese, răsucite şi acoperite de muşchi albicioşi, cu nuanţe verzi şi albastre.

— Nu… Scarlett tremură. Noi…

— Nu putem să mergem în cerc. Julian o întrerupse. Ţi se învineţesc buzele. Trebuie să aflăm de unde vine fumul.

— Nu-mi pasă. Dacă sora mea este încă acolo…

— Probabil că sora ta a plecat să caute intrarea în joc. Ca să ajungem la Caraval, avem timp doar până la sfârşitul zilei, ceea ce înseamnă că ar trebui să urmărim fumul, iar apoi să procedăm la fel. Merse înainte, zăpada scârţâindu-i sub picioarele goale.

Scarlett privi împrejur, la plaja neatinsă pentru o ultimă dată. Tella nu se pricepuse niciodată să aştepte răbdătoare – sau măcar să aştepte nerăbdătoare. Totuşi, dacă pătrunsese în Caraval, de ce nu era de găsit?

Scarlett îl urmă pe Julian în pădure, fără tragere de inimă. Ace de pin i se lipeau de degetele pe care nu le mai simţea, când o potecă de pământ castaniu apăru în locul zăpezii. Totuşi, în vreme ce picioarele ei lăsau urme umede, urmele cizmelor cu toc ale Tellei nu se zăreau.

— Probabil că de pe plajă a plecat în altă direcţie. Lui Julian nu-i clănţăneau dinţii, dar pielea lui bronzată căpătase o nuanţă indigo, asortându-se cu umbrele distorsionate ale copacilor.

Scarlett ar fi vrut să-l contrazică, dar materialul ud al hainelor ei se transforma în gheaţă. În pădure era şi mai frig decât fusese pe plajă. Îşi încrucişă braţele reci pe piept, dar asta o făcu să simtă şi mai mult frigul.

Pentru o clipă, îngrijorarea se citi pe chipul lui Julian.

— Trebuie să te duc undeva la căldură.

— Dar sora mea…

— …este destul de inteligentă încât să fie deja în joc. Dacă îngheţi aici, nu o vei găsi. Julian o luă pe Scarlett pe după umeri.

Ea înţepeni.

El se încruntă, ridicând din sprâncenele negre.

— Încerc doar să le încălzesc.

— Dar şi ţie îţi este frig… „Şi eşti aproape gol.”

Scarlett se retrase, aproape clătinându-se, în clipa în care pădurea se termină la un capăt, iar poteca din pământ moale se transformă într-un drum mai solid, pavat cu pietre opalescente, netede ca sticla de mare lustruită. Drumul pietruit se întindea mai departe decât putea ea să

vadă, multiplicându-se într-un labirint de străzi răsucite. Toate erau flancate de magazine asimetrice şi rotunjite, vopsite în nuanţe pastel sau în culorile pietrelor preţioase, stivuite una peste cealaltă, ca un teanc dezordonat de cutii pentru pălării.

Priveliştea era încântătoare şi fermecată, în acelaşi timp. Toate magazinele erau închise, iar zăpada de pe acoperişurile acestora se odihnea ca praful de pe nişte cărţi de poveşti abandonate. Scarlett nu ştia ce fel de loc era acesta, dar nu era aşa cum îşi imaginase Caravalul.

Fumul de culoarea apusului încă se ridica în aer, dar părea la fel de departe ca atunci când se aflaseră pe plajă.

— Roşiuţă, trebuie să mergem în continuare. Julian o grăbi pe strada ciudată.

Scarlett nu ştia dacă frigul putea să o facă să halucineze sau dacă era ceva în neregulă cu mintea ei. În afară de faptul că era ciudat de multă linişte, niciunul dintre semnele de pe magazinele în formă de cutii de pălării nu avea niciun sens. Fiecare era vopsit într-o varietate de limbi. Pe unele scria: *Deschis: Cândva pe la miezul nopţii,* iar pe altele: *Reveniţi ieri.*

— De ce sunt toate închise? întrebă ea. Rosti cu greu cuvintele. Şi unde este toată lumea?

— Trebuie să mergem înainte. Nu te opri din mers. Trebuie să găsim un loc călduros. Julian înainta pe lângă cele mai ciudate magazine pe care Scarlett le văzuse vreodată.

Văzu pălării melon, acoperite cu ciori împăiate. Tocuri pentru umbrele de soare. Bentiţe pentru femei, decorate cu dinţi de om. Oglinzi care reflectau întunericul din sufletul unei persoane. Frigul se juca, în mod clar, cu vederea ei. Spera că Julian avea dreptate şi că Tella se afla într-un loc călduros. Scarlett continuă să caute sclipirea părului blond ca mierea al surorii sale, să asculte ecourile chicotelor ei răsunătoare, dar fiecare magazin era gol şi tăcut.

Julian încercă mânerele câtorva uşi; nu se clinti nimic.

Magazinele abandonate din următorul şir etalau o serie

de lucruri fantastice. Stele căzătoare. Seminţe pentru creşterea dorinţelor. OCULARUL LUI ODETTE vindea ochelari cu care puteai să vezi în viitor. *(Disponibili în patru culori.)*

— Ar fi drăguţi, murmură Scarlett.

Lângă magazinul lui Odette, pe un afiş scria că proprietarul magazinului putea să repare imaginaţiile defecte. Acel mesaj plutea deasupra sticlelor cu vise şi coşmaruri şi peste nişte „coşmaruri diurne”, pe care Scarlett îşi imagină că le trăia în momentul în care ţurţurii se formară în părul ei brunet.

Lângă ea, Julian înjură. Dincolo de alte câteva străzi cu magazine în formă de cutii de pălării, aproape că vedeau de unde venea fumul, iar acum acesta se răsucea într-un soare cu o stea în interior, înăuntrul căreia se afla o lacrimă – simbolul Caravalului. Însă frigul pătrunsese în oasele şi în dinţii lui Scarlett; până şi pleoapele îi îngheţau.

— Aşteaptă – ce-ai spune să mergem acolo! Cu mâna tremurândă, Scarlett îi făcu semn lui Julian spre CEASURILE LUI CASABIAN. La început, crezu că era doar o fereastră din alamă, dar în spatele sticlei, dincolo de o pădure de pendule, greutăţi şi dulapuri strălucitoare din lemn, focul ardea într-un şemineu, iar semnul de pe uşă indica faptul că era „Mereu deschis”.

În clipa în care intrară repede, cuplul îngheţat fu întâmpinat de un cor de ticăituri, de cântece de cuc, de limbi de ceas şi de mecanisme întoarse. Membrele pe care Scarlett nu şi le mai simţise o usturară din cauza căldurii bruşte, iar aerul încălzit îi arse plămânii când îl inspiră.

Corzile ei vocale îngheţate o făcură să rostească răguşit „E cineva aici?”

Tic-tac

Tu-tac.

Îi răspunseră doar mecanismele şi roţile dinţate.

Magazinul era rotund, precum cadranul unui ceas. Dalele de pe podea alcătuiau un mozaic din numere scrise în diverse stiluri, în timp ce diferite tipuri de ceasuri acopereau aproape toate suprafeţele. Unele funcţionau în

sens invers; altele erau pline de roţi şi manete expuse. Pe peretele din spate, câteva mişcau piesele dintr-un joc puzzle, acestea apropiindu-se unele de celelalte odată cu venirea orei. O cutie încuiată din sticlă groasă din centrul camerei pretindea că ceasul de buzunar din interior dădea timpul înapoi. Într-o altă zi, Scarlett ar fi fost curioasă, dar acum nu voia decât să se apropie de cercul de căldură care plutea dinspre şemineu.

S-ar fi topit bucuroasă, devenind o baltă în faţa acestuia.

Julian scoase grătarul şi lovi buştenii cu un vătrai aflat în apropiere.

— Ar trebui să ne dezbrăcăm.

— Eu… Scarlett nu mai protestă în clipa în care Julian se îndreptă spre un ceas cu pendulă din lemn de trandafir. Două perechi de cizme stăteau la picioarele acestuia şi două umeraşe cu veşminte se legănau de fronton, pe fiecare parte.

— Se pare că cineva are grijă de tine. Tonul batjocoritor se simţi iar în vocea lui Julian.

Apropiindu-se, Scarlett încercă să îl ignore. Lângă haine, pe o masă poleită, acoperită de cadrane lunare, un vas curbat cu trandafiri roşii stătea lângă o tavă plină cu pâine cu smochine, ceai de scorţişoară şi un bilet.

Pentru Scarlett Dragna și însoțitorul ei.

Mă bucur foarte mult că ați reușit să veniți.

Legend

Mesajul era scris pe aceeaşi hârtie cu margini aurite ca

scrisoarea pe care o primise Scarlett în Trisda. Se întrebă dacă Legend se străduia atât de mult pentru toţi invitaţii săi. Fetei îi venea greu să creadă că era specială, dar nu şi-l putea imagina pe stăpânul Caravalului oferind felicitări şi trandafiri roşii fiecărui vizitator.

Julian tuşi.

— Îmi dai voie? Marinarul întinse mâna dincolo de Scarlett, luă o bucată de pâine şi scoase un rând de haine menite pentru el. Apoi, începu să-şi scoată cureaua care îi ţinea pantalonii. Ai de gând să te uiţi cum mă dezbrac? Pentru că nu mă deranjează.

Jenată, Scarlett se uită imediat în altă parte. El era lipsit de pudoare.

Şi ea trebuia să se îmbrace, dar nu avea unde să o facă fără să fie văzută. Părea imposibil ca acea cameră să se fi micşorat de când sosiseră, dar acum vedea cât de mică era cu adevărat. Mai puţin de trei metri o despărţeau de uşa de la intrare.

— Dacă te întorci cu spatele la mine, putem să ne schimbăm amândoi.

— Putem să ne schimbăm şi stând faţă în faţă. Un zâmbet i se ghicea în glas.

— Nu la asta m-am referit, spuse Scarlett.

Julian chicoti uşor, dar când Scarlett îl privi, el era cu spatele la ea. Încercă să nu îl fixeze cu privirea. Fiecare centimetru era acoperit de muşchi, la fel ca trunchiul său, însă nu era singurul lucru care îi captiva atenţia. O cicatrice groasă îi desfigura spaţiul dintre omoplaţi. Încă două se încrucişau în zona lombară, ca şi cum cineva l-ar fi înjunghiat de mai multe ori.

Scarlett înghiţi un suspin şi se simţi brusc vinovată. Nu ar fi trebuit să se uite. Grăbită, îşi luă hainele şi se concentră să se îmbrace. Încercă să nu-şi imagineze ce i se întâmplase. Ea nu ar fi vrut ca să-i vadă cineva cicatricile.

În mare parte, tatăl ei îi lăsase doar vânătăi, dar mulţi ani se îmbrăcase singură, fără ajutorul slujnicei, ca să nu fie văzută. Îşi imaginase că experienţa avea să-i fie utilă acum, însă nu avea nevoie de ajutor ca sa îmbrace rochia

pe care i-o lăsase Legend; era mai degrabă simplă, în mod dezamăgitor. Nu era deloc aşa cum îşi imaginase că erau hainele de la Caraval. Nu avea corset. Materialul din care era făcut corsajul avea o nuanţă bej, neatrăgătoare, cu o fustă simplă. Fără jupă, jupon sau volane.

— Pot să mă întorc acum? întrebă Julian. Nu este ca şi când nu aş mai fi văzut aşa ceva înainte.

Se gândi instantaneu la fermitatea cu care o apucase de talie când îi tăiase rochia, ceea ce o făcu să simtă furnicături din piept şi până la coapse.

— Mulţumesc că mi-ai amintit.

— Nu mă refeream la tine. Abia dacă ţi-am văzut…

— Asta nu mă face să mă simt mai bine. Dar poţi să te întorci, spuse ea. Îmi pun cizmele.

Când Scarlett îşi ridica privirea, Julian era în faţa ei, iar Legend cu siguranţă nu-i dăduse un rând de haine urâte.

Scarlett se uită mai întâi la cravata de un albastru intens pe care o avea la gât, apoi la vesta roşie în care era băgată. Un frac albastru-închis îi scotea în evidenţă umerii puternici şi talia îngustă. Singurul obiect care o făcea să se gândească la un marinar era cureaua cuţitului, prinsă peste coapsele pantalonilor lui subţiri.

— Arăţi… diferit, spuse Scarlett. Nu mai pare că tocmai ai scăpat dintr-o încăierare.

Julian îşi îndreptă ţinuta, ca şi când i-ar fi făcut un compliment, iar Scarlett nu era sigură că nu-l făcuse. Nu părea corect ca un om atât de enervant să poată arăta atât de bine, aproape perfect. Cu toate acestea, în ciuda hainelor lui noi, tot nu semăna cu un gentleman – şi nu era vorba doar despre faţa lui nebărbierită sau despre buclele ondulate ale părului său castaniu. Pur şi simplu, în înfăţişarea lui Julian era ceva care nu putea fi îmblânzit de hainele lui Legend, ceva sălbatic. Liniile ascuţite ale chipului său, privirea pătrunzătoare din ochii lui căprui – nu erau estompate din cauză că acum purta o cravată sau… un ceas de buzunar?

— L-ai furat? întrebă Scarlett.

— L-am împrumutat, o corectă Julian, învârtind lanţul în

jurul degetului. Ceea ce se poate spune şi despre hainele pe care le porţi. O privi şi încuviinţă. Îmi dau seama de ce ţi-a trimis biletele.

— Ce vrei să spu…

Scarlett se opri când se surprinse în oglinda unui ceas. Lipsită de nuanţele şterse şi anoste, rochia era acum de un cireşiu intens – culoarea seducţiei şi a secretelor. Un rând elegant de fundiţe cobora pe mijlocul unui corsaj cu decolteu, scos în evidenţă de o turnură asortată plisată. Fustele de dedesubt erau festonate şi ajustate ca să i se potrivească, cele cinci straturi subţiri de materiale diferite alternând între mătase cireşie, tul şi bucăţele de dantelă neagră. Până şi cizmele i se schimbaseră; maroniul lipsit de strălucire era acum o combinaţie elegantă din piele neagră şi dantelă, care se asortau.

Atinse cu mâinile materialul rochiei, ca să se asigure că nu era doar un truc al oglinzii sau al luminii. Sau poate că, în timpul în care fusese îngheţată, doar crezuse că rochia avea o culoare ştearsă. În sinea ei, Scarlett ştia însă că exista o singură explicaţie. Legend îi dăruise o rochie fermecată.

O magie ca aceasta trebuia să existe doar în poveşti, dar, din cauza rochiei, care era reală, Scarlett nu mai ştia ce să creadă. Copila din ea o iubea; Scarlett cea matură nu era sigură că se simţea destul de confortabil purtând-o – chiar dacă era sau nu fermecată. Tatăl ei nu ar fi lăsat-o niciodată să poarte ceva atât de impresionant şi, cu toate că el nu era aici, atenţia altora încă nu era lucrul pe care şi-l dorea.

Scarlett era o fată drăguţă, deşi, deseori, îi plăcea să ascundă asta. De la mama ei, moştenise părul brunet şi bogat, care se potrivea de minune cu pielea ei măslinie. Chipul îi era mai oval decât al Tellei, cu un nas micuţ şi cu nişte ochi căprui atât de mari, încât mereu simţea că o dădeau de gol prea mult.

Pentru o clipă, aproape că-şi dori rochia de un bej monoton. Nimeni nu observa fetele care purtau haine urâte. Poate că, dacă s-ar fi gândit la asta, rochia s-ar fi

transformat la loc. Dar, chiar dacă vizualiza o croială mai simplă şi o culoare mai ştearsă, rochia cireşie rămânea strălucitoare şi strâmtă, atârnându-i pe rotunjimile pe care ar fi preferat să le ascundă.

Îşi aminti de cuvintele ascunse ale lui Julian – „Îmi dau seama de ce ţi-a trimis biletele” iar Scarlett se întrebă dacă găsise o cale de a scăpa de jocurile mortale ale tatălui ei din Trisda, doar ca să devină o piesă bine îmbrăcată, pe tabla unui nou joc.

— Dacă ai terminat să te admiri, spuse Julian, nu ar trebui să o căutăm pe acea soră pe care erai atât de nerăbdătoare să o găseşti?

— Cred că şi tu ţi-ai face griji pentru ea, răspunse Scarlett.

— Atunci, mă supraestimezi. Julian se îndreptă spre uşă, când toate clopotele din magazin începură să sune.

— S-ar putea să nu vrei să ieşi pe acolo, rosti o voce necunoscută.

8

Bărbatul rotofei care tocmai intrase în magazin semăna şi el oarecum cu un orologiu. Mustăţile-i de pe faţa bronzată şi rotundă se întindeau ca limbile unui ceas. Redingota lui strălucitoare şi maronie îi amintea lui Scarlett de lemnul lustruit, iar bretelele acestuia, de nişte scripeţi.

— Noi nu furam, spuse Scarlett. Noi…

— Ar trebui să vorbeşti doar în numele tău. Vocea ca de bariton a bărbatului scăzu câteva octave atunci când îl fixă cu privirea pe Julian.

Din experienţa cu tatăl ei, Scarlett ştia că era mai bine să nu pară vinovată.

„Nu te uita la Julian."

Totuşi, nu se putu abţine să nu îl privească.

— Ştiam eu! spuse bărbatul.

Julian întinse mâna spre Scarlett, ca şi când ar fi vrut să o împingă spre uşă.

— O, nu, nu fugi afară! Glumesc! strigă străinul. Nu sunt Casabian, nu sunt proprietarul! Sunt Algie, şi nu-mi pasă dacă aveţi buzunarele pline de ceasuri.

— Atunci, de ce încerci să ne faci să nu plecăm? Ţinându-şi cureaua, Julian întinse o mână spre cuţit.

— Băiatul acesta este puţin paranoic, nu-i aşa? Algie se întoarse spre Scarlett, dar şi ea îl privea cu suspiciune. I se părea ei sau ceasurile de pe perete ticăiau mai repede decât înainte?

— Haide, îi spuse ea lui Julian. Probabil că Tella e îngrijorată de moarte din cauza noastră.

— Pe oricine aţi căuta, o veţi găsi mai repede pe aici. Algie se apropie de ceasul cu pendulă din lemn de cireş, deschise uşa din sticlă şi scoase una dintre greutăţi. Odată ce făcu asta, ceasurile metalice de pe perete, care alcătuiau un puzzle, se deplasară. *Clic. Clac.* Piesele acestora se potriviră, rearanjându-se într-o minunată uşă din bucăţi, cu o roată dinţată în loc de clanţă.

Algie îşi flutură teatral un braţ.

— Doar astăzi! Pentru o sumă modică, puteţi să folosiţi această intrare – o scurtătură spre inima Caravalului.

— De unde ştim că nu este doar o intrare în pivniţa ta? întrebă Julian.

— Pare a fi aceasta o uşă de pivniţă? Ascute-ţi toate simţurile. Algie atinse roata zimţată a uşii şi, imediat, toate ceasurile din magazin amuţiră.

— Dacă plecaţi din magazin pe cealaltă parte, veţi ieşi în frig şi tot va trebui să treceţi prin porţi. Pe aici, veţi economisi timp preţios. Dădu drumul mânerului şi toate ceasurile începură din nou să se mişte.

Tic-tac. Tic-tac.

Scarlett nu era sigură că-l credea pe Algie, dar, în mod evident, uşa din perete avea ceva magic. Semăna oarecum cu rochia pe care o purta, ca şi când ar fi ocupat un pic mai mult spaţiu decât toate celelalte lucruri din jur. Şi, dacă era o scurtătură spre Caraval, atunci şi-ar fi găsit mai repede sora.

— Ce ne va costa?

Julian ridică din sprâncenele-i negre.

— Chiar te gândeşti să-i accepţi oferta?

— Dacă ne va conduce mai repede la sora mea. Scarlett s-ar fi aşteptat ca marinarul să fie în favoarea scurtăturilor, dar, în schimb, acesta privi împrejur aproape agitat. Crezi că este o idee rea? întrebă ea.

— Cred că fumul pe care l-am văzut este intrarea în Caraval şi aş prefera să-mi păstrez banii. Se îndreptă spre uşa de la intrare.

— Dar nici măcar nu ştii preţul, spuse Algie.

Julian îi aruncă lui Scarlett o privire, oprindu-se preţ de un minut. Ceva nedesluşit pâlpâi în ochii lui, iar când vorbi din nou, ea ar fi putut jura că-i simţea încordarea din voce.

— Fă ce vrei, Roşiuţă, dar te avertizez prieteneşte pentru când vei intra: fii atentă în cine ai încredere; majoritatea oamenilor de aici nu sunt ceea ce par. Când ieşi afară, se auzi un clopoţel.

Scarlett nu se aşteptase ca el sa rămână cu ea pentru

totdeauna, dar se trezi uşor agitată în urma plecării lui bruşte.

— Aşteaptă… strigă Algie în clipa în care ea voi să îl urmeze. Ştiu că nu mă crezi. Ai de gând să-l urmăreşti pe acel băiat şi să-l laşi să ia o hotărâre în locul tău sau vei face o alegere de una singură?

Scarlett ştia că trebuie să plece. Dacă nu se grăbea, nu avea să îl mai găsească pe marinar, iar apoi ar fi rămas complet singură. Cuvântul „alegere” o făcu însă să se oprească. Cu tatăl ei, care îi spunea tot timpul ce să facă, Scarlett simţea arareori că alegea ceva de una singură. Sau poate că se oprise din cauză că o parte din ea, care nu renunţase complet la fanteziile din copilărie, voia să îl creadă pe Algie.

Se gândi la cât de uşor se formase uşa şi la cum fiecare ceas tăcuse când Algie atinsese mânerul ciudat al uşii.

— Chiar dacă aş fi fost interesată, spuse ea, nu am niciun ban.

— Dar dacă nu îţi cer bani? Algie îşi îndreptă vârfurile mustăţilor.. Am spus că îţi ofer un târg; aş vrea doar să-ţi împrumut vocea.

Scarlett se înecă de râs.

— Nu mi se pare un târg corect. „Poate fi o voce împrumutată cuiva?”

— O vreau doar pentru o oră, spuse Algie. Îţi va lua cel puţin tot atât de mult timp ca să urmăreşti fumul, să intri în casă şi să începi jocul, dar eu te pot lăsa să intri chiar acum. Algie scoase un ceas din buzunar şi mută limbile acestuia în partea de sus. Spune „da” şi acest dispozitiv îţi va lua vocea timp de şaizeci de minute, iar uşa mea te va conduce direct în inima Caravalului.

Ar fi putut să îşi găsească sora chiar acum.

Dar dacă el minţea? Dacă dura mai mult de o oră? Lui Scarlett îi era incomod să aibă încredere într-un bărbat pe care abia îl cunoscuse, cu atât mai mult după avertismentul lui Julian. Ideea de a-şi pierde vocea o îngrozea. Strigătele ei nu îl opriseră niciodată pe tatăl său să o rănească pe Tella, dar măcar Scarlett reuşise

întotdeauna să strige. Dacă ar fi renunţat la voce şi s-ar fi întâmplat ceva, ar fi fost neajutorată. Dacă ar fi văzut-o pe Tella la distanţă, nu ar fi fost în stare să o cheme pe nume. Şi dacă Tella o aştepta pe Scarlett la poartă?

Singura metodă de supravieţuire pe care o cunoştea Scarlett era precauţia. Când tatăl ei făcea afaceri, aproape întotdeauna uita să menţioneze ceva groaznic. Nu putea să rişte să se întâmple asta acum.

— Îmi voi încerca norocul cu intrarea obişnuită, spuse ea.

Mustaţa lui Algie se pleoşti.

— Tu pierzi. Chiar ar fi fost o afacere. El deschise uşa din bucăţi. Pentru o clipă minunată, Scarlett zări în partea cealaltă: un cer aprins, din lămâi topite şi piersici care ardeau. Râuri subţiri, care străluceau ca pietrele preţioase lustruite. O fată care râdea, cu părul creţ, de culoarea mierii…

— Donatella! Scarlett se grăbi spre uşă, dar Algie o închise brusc, înainte ca degetele ei să atingă metalul.

— Nu! Scarlett apucă roata dinţată şi încercă să o rotească, însă aceasta se transformă în cenuşă, căzând într-o grămadă întunecată la picioarele ei. Privi fără speranţă cum piesele de puzzle se mutară din nou, depărtându-se cu un sunet, până ce uşa dispăru.

Ar fi trebuit să facă târgul. Tella l-ar fi făcut. De fapt, Scarlett îşi dădu seama că aşa intrase sora ei. Tella nu-şi făcea niciodată griji în privinţa viitorului sau a consecinţelor; Scarlett făcea asta pentru ea. Aşadar, în loc să se simtă mai bine, ştiind că Tella era, cu siguranţă, în Caraval, Scarlett se îngrijora, gândindu-se peste ce fel de probleme ar fi putut să dea sora ei. Scarlett ar fi trebuit să fie cu ea acolo. Iar acum, îl pierduse şi pe Julian.

Ieşind în grabă din magazinul lui Casabian, Scarlett se repezi pe stradă. Orice căldură ar fi simţit înăuntru, dispăru imediat. Nu se gândise că îşi petrecuse foarte mult timp acolo, dar dimineaţa deja dispăruse, împreună cu începutul după-amiezii. Magazinele în formă de cutii de pălării erau acum învăluite de o mulţime de umbre

plumburii.

„Probabil că timpul trece mai repede pe insula asta.” Scarlett îşi făcea griji că, dacă ar fi clipit, stelele ar fi apărut. Nu doar că fusese separată de Tella şi de Julian, dar pierduse minute preţioase. Ziua aproape că se terminase, iar pe invitaţia lui Legend scria că avea timp doar până la miezul nopţii ca să intre pe porţile principale ale Caravalului.

Vântul dansa pe lângă braţele lui Scarlett, înfăşurând degete reci şi albe în jurul încheieturilor mâinii ei, pe care rochia nu le acoperea.

— Julian! strigă ea plină de speranţă.

Dar nu se zărea nici urmă de fostul ei însoţitor. Era complet singură. Nu ştia sigur dacă jocul începuse, dar deja simţea că pierdea.

Preţ de o clipă, panicată, se gândi că şi fumul dispăruse, dar apoi îl văzu din nou. Dincolo de magazinele întunecate, pline de cărţi cu poveşti, inelele cu miros dulce ale acestuia încă se ridicau spre cer, dintr-un coş mare din cărămidă, lipit de una dintre cele mai mari case pe care Scarlett le văzuse vreodată. Avea patru etaje, turnuri elegante, balcoane şi ghivece pline cu flori frumoase – flori albe de lilicel, maci purpurii, gura-leului portocalii. Toate cumva neatinse de zăpada care începuse să cadă din nou.

Scarlett se grăbi spre casă, fiind cuprinsă de un nou val de răcoare când se apropiară nişte paşi şi auzi un chicot uşor răzbind din rafala albă.

— Nu ai acceptat oferta Ceasului cu pendul?

Scarlett tresări.

— Nu trebuie să te sperii, Roşiuţă, sunt doar eu. Julian ieşi dintre umbrele unei clădiri aflate în apropiere, imediat după apusul soarelui.

— De ce nu ai intrat până acum? Ea arătă spre casa cu turnuri. Pe jumătate uşurată că nu era singură, pe jumătate agitată să-l vadă din nou pe marinar. În urmă cu doar câteva minute, ieşise în grabă din magazinul de ceasuri. Acum, Julian se apropia încet, ca şi când ar fi avut tot timpul din lume.

Pe un ton cald şi prietenos, îi răspunse:

— Poate pentru că speram că vei apărea?

Dar lui Scarlett îi era greu să creadă că el stătuse acolo, pur şi simplu, aşteptând-o pe ea, mai ales după ce o părăsise atât de brusc. Era ceva ce nu îi spunea. Sau poate că era paranoică, din cauză că o pierduse pe Tella în magazinul de ceasuri. În sinea ei, îşi spunea că urma să fie împreună cu sora ei destul de curând. Dar dacă Scarlett nu avea să o găsească imediat ce ar fi intrat?

Casa din lemn părea chiar şi mai mare de aproape, întinzându-se spre cer ca şi când grinzile-i din lemn ar fi crescut încă. Scarlett fu nevoită să îşi întindă gâtul ca să o vadă în întregime. Era înconjurată de un gard din fier, înalt de cincisprezece metri, modelat în forme vulgare şi inocente: acestea păreau să se mişte, chiar să joace. Fetele dansau, urmărite de băieţi obraznici. Vrăjitoarele erau călare pe tigri, iar împăraţii, pe elefanţi. Trăsurile erau trase de cai înaripaţi, iar în mijloc atârna un steag roşu, strălucitor, brodat cu simbolul argintiu al Caravalului.

Dacă Tella ar fi fost acolo, ar fi putut să râdă împreună, aşa cum doar surorile ar fi putut să o facă. Tella s-ar fi prefăcut că nu era impresionată, deşi, în secret, ar fi fost încântată. Nu era la fel cu marinarul ciudat, care nu părea nici încântat, nici impresionat.

După ajutorul pe care i-l oferise în acea zi, Scarlett trebuia să recunoască faptul că nu era chiar nemernicul care părea, dar se şi îndoia că era doar un simplu marinar. Băiatul se uită bănuitor la poartă, cu umerii încordaţi, liniile de pe spatele său îndreptându-se rigid. Toată lenevia pe care o văzuse pe barcă dispăruse; Julian era acum un arc încordat, tensionat ca şi când s-ar fi pregătit pentru un fel de luptă.

— Cred că ar trebui să mergem mai departe şi să căutăm o poartă, spuse el.

— Dar vezi acel steag? întrebă Scarlett. Probabil că pe acolo trebuie să intrăm.

— Nu, cred că este mai departe. Ai încredere în mine.

Nu avea, dar, după ultima ei gafa, nu mai avea încredere

nici în propria-i persoană. Şi nu voia să rămână din nou singură. Cam la douăzeci de metri distanţă, găsiră un alt steag.

— Locul acesta seamănă perfect cu cel în care am mai fost…

— Bine aţi venit! O fată cu pielea închisă la culoare, pe un monociclu, ieşi pedalând din spatele steagului, tăindu-i calea lui Scarlett. Aţi sosit chiar la timp. Fata se opri şi, una câte una, lămpile din sticlă care atârnau de vârfurile porţii se aprinseră. Scântei strălucitoare, auriu-albăstrui – „culoarea viselor copilăriei”, gândi Scarlett.

— Întotdeauna îmi place când se întâmplă asta. Fata de pe monociclu aplaudă. Acum, înainte de a vă lăsa să intraţi, trebuie să-mi arătaţi biletele.

Scarlett uitase complet de bilete.

— Ah…

— Nu-ţi face griji, dragă, le am. Julian îşi puse braţul în jurul lui Scarlett, trăgând-o neaşteptat de aproape. Şi de ce îi spusese „dragă”?

— Te rog, intră în rol, îi şopti el la ureche în timp ce băgă mâna în buzunar şi scoase două bucăţi de hârtie, ambele puţin îngălbenite şi boţite din cauză că se udaseră în ocean.

Scarlett se abţinu să spună ceva când numele ei apăru pe primul bilet. Apoi, fata de pe monociclu ridică celălalt bilet spre una dintre lămpile aprinse ale porţii.

— Acest luciu este neobişnuit. De obicei, nu vedem bilete fără nume.

— Este vreo problemă? întrebă Scarlett, brusc neliniştită.

Fata de pe monociclu îşi coborî privirea spre Julian şi, pentru prima dată, renunţă la maniere.

Scarlett era pe cale să-i explice cum primise biletele, dar Julian începu primul, împingând-o mai tare cu braţul în umeri, ca şi când ar fi avertizat-o.

— Stăpânul Caravalului, Legend, le-a trimis. Noi doi ne vom căsători. El i-a dăruit biletele logodnicei mele, Scarlett.

— Oh! Ciclista aplaudă din nou. Ştiu totul despre voi doi! Invitaţii speciali ai stăpânului Legend. Se uită mai atent la Scarlett. Ar fi trebuit să-ţi recunosc numele. Îmi cer scuze. Cu atât de multe nume, câteodată îl uit chiar şi pe al meu. Râse la propria glumă.

Şi Scarlett încercă să chicotească, dar singurele lucruri la care se putea gândi erau braţul înfăşurat în jurul ei şi faptul că Julian o numise „logodnică”.

— Să nu le pierdeţi. Monocidista intră pe poartă, returnându-i biletele lui Julian, iar pentru o clipă, privirea i se opri asupra lui, ca şi când ar mai fi vrut să spună ceva. Apoi, păru să se gândească mai bine la asta. Încetând să se mai uite la el, băgă mâna în buzunarul vestei sale peticite şi scoase un sul din hârtie neagră. Acum, înainte să vă las să intraţi, mai este doar un singur lucru. Pedală mai rapid, ridicând particule albe de zăpadă de pe pământ. Acest lucru se va repeta imediat ce veţi intra. Stăpânului Legend îi place ca toată lumea să o audă de două ori.

Îşi drese vocea şi pedală mult mai repede.

— Bine aţi venit la Caraval! Cel mai mare spectacol de pe uscat sau de pe apă. Înăuntru, veţi trăi mai multe minuni decât văd cei mai mulţi dintre oameni într-o viaţă întreagă. Puteţi sorbi magia dintr-o ceaşcă şi cumpăra vise într-o sticlă. Dar, înainte de a pătrunde cu totul în lumea noastră, trebuie să ţineţi minte că totul este un joc. Ce se întâmplă dincolo de această poartă poate să vă sperie sau să vă încânte, dar nu vă lăsaţi păcăliţi. Vom încerca să vă convingem că este real, dar totul este un joc. O lume fabricată din iluzii. Aşadar, chiar dacă vrem să vă impresionăm, aveţi grijă să nu vă lăsaţi impresionaţi prea mult. Visele care devin realitate pot fi frumoase, dar, de asemenea, se pot transforma în coşmaruri când oamenii nu se trezesc.

Fata făcu o pauză, pedalând tot mai repede, până când spiţele roţii părură să dispară în faţa ochilor lui Scarlett, în timp ce poarta din fier forjat se deschise.

— Dacă vă aflaţi aici ca să jucaţi jocul, va trebui să mergeţi pe aici. O alee cu multe curbe se lumină în stânga

fetei, cu bălţi din ceară arzândă, argintie, care făcură aleea să strălucească în întuneric. Dacă sunteţi aici ca să priviţi… Ea dădu din cap spre dreapta şi, brusc, o briză legănă lămpile din hârtie atârnate, aprinzându-le, împrăştiind o strălucire portocalie, ca de dovleac, deasupra unei alei în pantă.

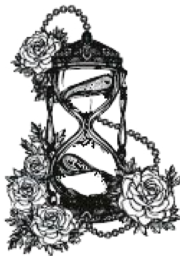
Julian îşi înclină capul mai aproape de Scarlett.

— Nu-mi spune că vrei doar să priveşti.

— Bineînţeles că nu, spuse Scarlett, dar ezită înainte de a face un pas în cealaltă direcţie. Observă lumânările pâlpâind în întunericul nopţii, umbrele ascunzându-se în spatele copacilor întunecaţi şi tufele cu flori care se aliniau de-a lungul aleii spre joc.

„Rămân doar pentru o zi”, îşi reaminti ea.

NOAPTEA DIN AJUNUL CARAVALULUI

9

Cerul era întunecat, luna vizitând o altă parte a lumii când Scarlett făcu primul pas în Caraval. Doar câteva stele rebele erau deasupra, privind în timp ce ea şi Julian traversau pragul porţii din fier forjat, într-un ţinut care pentru unii exista doar în poveştile extraordinare.

În vreme ce restul universului se întunecase brusc, casa grandioasă strălucea de lumină. Fiecare fereastră licărea cu o lumină albicioasă, transformând ghivecele cu flori de dedesubt în leagăne pline cu praf de stele. Mirosul de citrice de dinainte dispăruse. Acum, aerul era siropos, dens, şi mai dulce decât aerul din Trisda, dar Scarlett simţi doar gustul amar.

Era prea conştientă de Julian. De greutatea mare a braţului său în jurul umerilor ei şi de felul în care folosise acel braţ ca să-şi vândă minciunile. Fusese prea agitată ca să îl contrazică la poartă, prea nerăbdătoare ca să intre şi să o găsească pe sora ei. Dar acum, se întrebă dacă intrase în alt bucluc.

— Despre ce a fost vorba? întrebă ea în cele din urmă, retrăgându-se după ce trecură de monociclistă, dar înainte de a ajunge la uşile mari ale casei. Se opri chiar în faţa inelului de lumini ademenitoare ale acesteia, lângă o fântână a cărei apă care clipocea le-ar fi acoperit cuvintele, în cazul în care cineva ar fi venit pe alee. De ce nu ai spus adevărul?

— Adevărul? Julian scoase un sunet care nu era tocmai un hohot de râs. Sunt aproape sigur că nu i-ar fi plăcut asta.

— Dar aveai un bilet? Scarlett se simţea ca şi când nu ar fi înţeles gluma.

— Presupun că tu crezi că acea fată părea drăguţă şi că, în cele din urmă, m-ar fi lăsat să intru. Julian făcu un pas înainte, plin de înţeles. Nu trebuie să uiţi ce ţi-am spus la magazinul de ceasuri: majoritatea oamenilor de aici nu sunt ceea ce par. Acea fată a dat un spectacol, menit să te

facă să laşi garda jos. Ei spun că nu vor să ne lăsăm duşi de val, dar aceasta este ideea jocului. Lui Legend îi place să se… joace. Rosti cuvintele întrerupt, ca şi când Julian şi-ar fi dorit să spună altceva şi s-ar fi răzgândit în ultima clipă. Fiecare invitat este ales pentru un motiv, continuă el.. Aşadar, dacă te întrebi de ce am minţit, este din cauză că invitaţia ta nu era menită unui marinar obişnuit.

„Nu, gândi Scarlett, era menită unui conte.”

Culoarea roşie a panicii îi frământă pieptul când îşi aminti cât de exactă fusese scrisoarea lui Legend. Celălalt bilet îi era menit logodnicului ei. Nu băiatului sălbatic care stătea în faţa ei, desfăcându-şi cravata. Scarlett risca destul de mult hotărând să rămână şi să joace jocul timp de o zi. Faptul că se prefăcea a fi logodită cu Julian o făcea să se simtă ca şi când ar fi cerut să fie pedepsită. Cine ştie ce ar fi fost obligaţi să facă împreună în acest joc?

Chiar dacă Julian o ajutase mai devreme, să mintă pentru el fusese o greşeală şi, în acest caz, existau întotdeauna consecinţe. Întreaga ei viaţă era dovada acestui lucru.

— Trebuie să ne întoarcem şi să spunem adevărul, zise ea. Acest lucru nu va funcţiona. Dacă logodnicul meu sau tata află că m-am purtat aşa…

Într-o clipă, Scarlett se trezi cu spatele lipit de fântână şi cu mâinile lui Julian, mult mai mari decât ale ei, întinse pe lângă ea.

— Roşiuţă, relaxează-te. Vocea lui părea neobişnuit de blândă, deşi, în timp ce îi vorbea, i se păru imposibil să se relaxeze imediat. Cu fiecare cuvânt, se aplecă mai aproape, până când casa şi luminile dispărură şi nu-l mai văzut decât pe el. Tatăl sau fidelul tău conte nu vor afla nimic. Odată intraţi în casă, jocul este tot ce contează. Nimănui de aici nu-i pasă cine sunt ceilalţi, din moment ce nu sunt de pe această insulă.

— De unde ştii asta? întreba Scarlett.

Julian afişă un zâmbet şiret.

— Ştiu, pentru că am mai jucat. El se îndepărtă de fântână. Luminile strălucitoare ale casei cu turnuri

reapărură, dar o răceală coborî pe umerii lui Scarlett.

Nu era de mirare că părea a fi un expert. Nu ar fi trebuit să fie şocată. Din clipa în care îl văzuse pentru prima dată în Trisda, simţise că nu trebuia să aibă încredere deplină în el, dar, în spatele hainelor lui Legend, părea că ascundea chiar mai multe decât credea ea.

— Deci, de aceea ne-ai ajutat pe mine şi sora mea să ajungem pe insula asta? Pentru că voiai să joci din nou?

— Dacă aş spune nu – şi am făcut-o pentru că voiam să te salvez de tatăl tău – m-ai crede?

Scarlett scutură din cap.

Ridicând din umeri, Julian se înclină în spate, îşi scoase cravata şi o aruncă peste umărul lui Scarlett. Un plescăit uşor se auzi când bucata de pânză ateriză în fântână.

Acum, toate aveau sens; acum înţelegea de ce păruse atât de sigur de el însuşi. De ce traversase insula cu interes, mai degrabă, decât din curiozitate.

— Mă priveşti de parcă am făcut ceva rău, spuse el.

Scarlett ştia că nu trebuia să fie supărată, ei nu însemnau nimic unui pentru celălalt, dar dispreţuia faptul că fusese înşelată; se săturase de asta cât pentru o viaţă întreagă.

— Care este motivul pentru care te-ai întors la Caraval?

— Trebuie să am un motiv? Cine nu vrea să vadă actorii magicului Caraval? Sau să câştige unul dintre premiile lor?

— Nu ştiu de ce, dar nu te cred. Ar fi putut să creadă că el se afla aici pentru premiul de anul acesta – „dorinţa” –, dar ceva din inima ei îi spunea că nu era adevărat. Dorinţele erau lucruri miraculoase care cereau o anumită putere a credinţei, iar Julian părea tipul de om care credea doar ce vedea.

Jocul era diferit în fiecare an, dar se zvonea că unele lucruri erau la fel. Exista întotdeauna un fel de vânătoare de comori, care implica un obiect despre care se presupunea că ar fi fost o coroană, un sceptru, un inel, o tăbliţă sau un pandantiv. Iar câştigătorii din anii trecuţi erau întotdeauna invitaţi să revină împreună cu un musafir, cu toate că Scarlett nu-şi imagina că asta ar fi fost

o atracţie pentru Julian, nu când se pricepea atât de bine să găsească oameni care să-l ajute să intre.

Scarlett nu era sigură dacă măcar credea în dorinţe şi nu îşi imagina că Julian urmărea asta. Nu, nu visul unor dorinţe sau magia şi fantasticul erau cele care îl atrăgeau pe această insulă.

— Spune-mi adevăratul motiv pentru care te afli aici, zise ea.

— Crede-mă când îţi spun că este mai bine să nu ştii. Julian afişă o expresie îngrijorată. Dacă îţi zic, nu voi face decât să îţi stric distracţia.

— Spui asta doar pentru că nu vrei să-mi zici adevărul.

— Nu, Roşiuţă, de data asta spun adevărul. O privi pe Scarlett în ochi, nemişcându-se şi fără să tresară, pironind-o cu o privire care necesita un control total. Cu un fior, ea văzu că, în parte, doar jucase rolul marinarului leneş de pe barcă şi că, dacă şi-ar fi dorit, îşi dădu ea seama, Julian ar fi putut să continue să joace acel rol, cel al unui băiat care intrase în viaţa ei şi a surorii sale şi în acest întreg joc, din pură întâmplare. Dar era ca şi când ar fi vrut ca Scarlett să-şi dea seama că mai ascundea şi alte lucruri, chiar dacă refuza să-i spună ce anume.

— Nu mă voi certa cu tine din cauza asta, Roşiuţă. Julian se îndreptă, întinzându-se în timp ce îşi flexă spatele şi umerii, ca şi când ar fi luat, brusc, o hotărâre. Crede-mă când spun că am motive întemeiate să vreau să intru în acea casă. Dacă vrei să te duci şi să mă pârăşti, nu te voi opri şi nu îţi voi purta pică, chiar dacă ţi-am salvat viaţa astăzi.

— Ai făcut asta doar ca să te pot introduce în joc.

Chipul lui Julian se întunecă.

— Chiar asta crezi? Pentru o clipă, păru cu adevărat afectat.

Scarlett ştia că încerca să o manipuleze. Avea suficientă experienţă încât să recunoască asemenea semne. Din nefericire, în ciuda lungului trecut în care tatăl ei se folosise de ea, sau poate datorită acestui fapt, nu se pricepuse niciodată să se ferească de asta. Indiferent de

cât de mult îşi dorea să-l evite pe Julian, nu reuşea să ignore faptul că îi salvase, cu adevărat, viaţa.

— Şi sora mea? Această minciună ţi-ar putea afecta relaţia cu ea.

— Nu aş putea numi „relaţie” ceea ce s-a întâmplat între noi. Julian îndepărtă o scamă de pe umărul fracului său, ca şi când aşa şi-ar fi imaginat-o pe Tella. Sora ta m-a folosit la fel de mult cum am făcut-o şi eu.

— Iar acum faci acelaşi lucru cu mine, spuse Scarlett.

— Nu fi atât de afectată din cauza asta. Am mai jucat jocul şi te pot ajuta. Şi, nu ştii niciodată, ar putea chiar să-ţi placă. Când se transformă iar în marinarul lipsit de griji, ritmul flirtului se simţi iar în vocea lui Julian, Multe fete s-ar simţi norocoase să fie în locul tău. Cu un deget rece, îi atinse obrazul lui Scarlett.

— Nu face asta. Ea se retrase, simţindu-şi pielea cum o furnica în locul în care o atinsese. Dacă facem asta, nu mai poţi face… *asta,* în afara cazului în care este absolut necesar. Încă am un logodnic adevărat. Aşadar, doar pentru că spunem că suntem logodiţi, nu înseamnă că trebuie să ne purtăm ca şi când nu ne-ar vedea nimeni.

Julian se strâmbă.

— Asta înseamnă că ai de gând să mă torni?

El era ultima persoană pe care Scarlett şi-o dorea ca partener, dar nici nu voia să rişte să rămână pe insulă mai mult de o zi. Julian mai jucase, iar Scarlett avea senzaţia că urma să aibă nevoie de ajutorul lui, dacă voia să o găsească mai repede pe sora ei.

Chiar atunci, un nou grup de oameni sosi la poartă. Scarlett auzi larma uşoară a discuţiei lor distante. Ecoul fetei de pe monociclu bătând din palme.

În casă, începu să se audă muzică de vioară, mai bogată decât cea mai neagră ciocolată. Se strecură afară şi îi şopti lui Scarlett, în timp ce chipul lui Julian deveni seducător, cu zâmbete neruşinate şi promisiuni imorale. O invitaţie în locuri la care tinerele cuviincioase nu se gândeau, ca să nu mai vorbim că nu le vizitau. Scarlett nu voia să-şi imagineze lucrurile pe care zâmbetul lui le convinsese pe

alte fete să le facă.

— Nu te uita aşa la mine, spuse Scarlett. Nu are efect asupra mea.

— De aceea este atât de distractiv.

10

Scarlett îşi iubea bunica, dar se gândea la ea ca la una dintre acele femei care nu se obişnuia cu gândul că îmbătrânise. Îşi petrecuse ultimii ani din viaţă lăudându-se cu grandoarea tinereţii ei. Cu frumuseţea ei. Cu faptul că bărbaţii o adoraseră. Că, o dată, în timpul Caravalului, purtase o rochie mov care stârnise invidia tuturor fetelor.

Îi arătase lui Scarlett rochia de multe ori. Când Scarlett era încă mică – înainte să înceapă să urască violetul – credea că, într-adevăr, era cea mai frumoasă rochie pe care o văzuse vreodată.

— Pot să o port? întrebase ea într-o zi.

— Bineînţeles că nu! Această rochie nu este de joacă.

După aceea, bunica ei ascunsese rochia. Dar aceasta rămăsese în amintirile lui Scarlett.

Fata se gândi la rochie în acea seară, când uşile casei cu turnuri se deschiseră. Şi, în acel moment, se întrebă dacă bunica ei chiar fusese la un spectacol Caraval, deoarece Scarlett nu-şi imagina că rochia ei mov ar fi fost remarcată într-un loc atât de spectaculos.

Un covor roşu şi modern îi amortiza paşii, în timp ce lumini delicate, aurii, îi atingeau braţele cu săruturi blânde de căldură. Căldura era peste tot când, în urmă cu o clipă, lumea fusese cuprinsă de frig. Când o înghiţea, avea un gust fin, ca de şampanie, furnicând-o în întregime, din vârfurile degetelor de la picioare şi până în vârfurile degetelor de la mâini.

— Este… Nu-şi găsea cuvintele. Scarlett voia să spună că era frumos ori minunat. Însă acele sentimente i se părură, brusc, prea obişnuite pentru o asemenea privelişte extraordinară.

În ceea ce privea casa cu turnuri, aceasta nu era ce păruse de afară. Uşile pe care intrară Scarlett şi Julian nu îi conduceau în casă, ci într-un balcon – deşi, probabil, balconul era de mărimea unei mici case. Drept acoperiş, avea o cupolă de candelabre din cristal, iar interiorul era

plin de covoare pluşate, roşii, şi mărginit de balustrade aurite şi axuri care încercuiau draperii grele din catifea de culoare roşie.

Draperiile fură trase la o clipă după ce Scarlett şi Julian intrară, dar mişcarea fu destul de lungă încât Scarlett să vadă grandoarea care se întindea dincolo de acestea.

Julian părea neimpresionat, deşi reuşi să râdă când Scarlett se strădui să-şi caute cuvintele.

— Tot uit că e prima dată când ai părăsit insula.

— Oricine ar crede că acest lucru este incredibil, argumentă Scarlett. Ai văzut celelalte balcoane? Sunt cel puţin – o mulţime! Şi, dedesubt, pare a fi un întreg regat în miniatură.

— Te aşteptai să fie doar o casă obişnuită?

— Nu, bineînţeles că nu; în mod evident părea mult mai mare decât o casă obişnuită. Dar nici pe departe destul de mare încât să găzduiască lumea de sub balcon. Incapabilă să-şi controleze entuziasmul, ea se apropie de balustradă, dar ezită la marginea draperiilor groase şi trase, de culoare roşie.

Julian interveni şi trase uşor draperia.

— Nu cred că avem voie să le atingem, spuse Scarlett.

— Sau poate că acesta este motivul pentru care au fost trase când am intrat, pentru că vor să le dăm la o parte. Trase şi mai mult draperia.

Scarlett era sigură că încălca vreun fel de regulă, dar nu se putu abţine să nu se apropie şi să se minuneze de regatul incredibil care se afla la cel puţin zece etaje mai jos. Semăna cu străzile pietruite pe care hoinăriseră Scarlett şi Julian, doar că acest cătun nu era deloc abandonat: semăna cu o carte de poveşti adusă la viaţă. Ea se uită în jos la acoperişurile ascuţite şi strălucitoare, la turnurile acoperite cu muşchi, la casele din turtă dulce, la podurile care străluceau auriu, la străzile din cărămizi albastre şi la fântânile a căror apă bolborosea, toate luminate de lămpi cu lumânări care atârnau peste tot şi care îi dădeau impresia că nu era nici zi, nici noapte.

Era cam la fel de mare ca satul ei din Trisda, dar părea

în mod spectaculos mai mare, aşa cum cuvintele păreau mai importante dacă erau urmate de semnul exclamării. Drumurile păreau atât de vii, încât Scarlett jură că se mişcau.

— Nu înţeleg cum o lume întreagă poate să încapă aici.

— Este doar un spectacol foarte elaborat. Julian îi vorbi sec, în timp ce îşi dezlipi privirea de la scena de dedesubt şi se uită spre zecile de balcoane diferite, a căror vedere dădea spre aceeaşi panoramă ciudată.

Scarlett nu îşi dăduse seama înainte, dar Julian avea dreptate. Balcoanele formau un cerc – unul imens. Se simţea extrem de dezamăgită. Uneori, îi lua o zi întreagă să o găsească pe Tella pe proprietatea tatălui lor. Cum avea să dea de Tella aici?

— Fii atentă cât mai poţi, spuse Julian, îţi va fi mai uşor să te orientezi pe sol. După asta, nu ne vom mai întoarce aici decât…

— Hm! Din spatele balconului, cineva îşi drese vocea. Trebuie să vă îndepărtaţi şi să trageţi acele draperii.

Scarlett se răsuci imediat, îngrozită pe moment că aveau să fie daţi afară deoarece încălcaseră o regulă, dar Julian nu se grăbi să dea drumul draperiei.

— Şi tu cine eşti? Julian îl privi de sus pe intrus, ca şi când acest nou gentleman tânăr ar fi fost cel care tocmai făcuse ceva greşit.

— Poţi să-mi spui Rupert. El îl privi pe Julian cu acelaşi dispreţ, ca şi când ar fi ştiut că Julian nu ar fi trebuit să fie acolo. Plin de sine, bărbatul îşi îndreptă jobenul. Fără acesta, probabil că ar fi fost mai scund decât Scarlett.

La prima vedere, păruse un gentleman, în pantalonii lui noi, de culoare gri, şi frac, dar, când se apropie, Scarlett îşi dădu seama că era doar un băiat îmbrăcat ca un bărbat, cu obraji încă de copil şi cu membre care nu păreau să se fi dezvoltat complet, în ciuda faptului că se îmbrăcase în haine elegante. Scarlett se întrebă dacă hainele sale erau un omagiu adus lui Legend, care era cunoscut pentru jobenele şi eleganţa lui.

— Sunt aici ca să vă spun regulile şi să vă răspund la

întrebări, înainte de a începe oficial jocul. Fără nicio înfloritură, Rupert repetă acelaşi discurs rostit de fata de pe monociclu.

Scarlett voia doar să fie lăsată să intre. Cunoscând-o pe Tella, probabil că sora ei dăduse deja de vreo nouă belea.

Julian o înghionti în coaste.

— Trebuie să asculţi.

— Deja am auzit asta.

— Eşti sigură? şopti Julian.

— Odată ce veţi intra, vi se va prezenta un mister care trebuie rezolvat, spuse Rupert. Indiciile vor fi ascunse în joc, pentru a vă ajuta pe parcurs. Vrem să fiţi impresionaţi, dar aveţi grijă să nu fiţi prea impresionaţi, repetă Rupert.

— Ce se întâmplă dacă cineva este prea impresionat? întrebă Scarlett.

— De obicei, oamenii mor sau înnebunesc, răspunse Rupert, atât de calm, încât ea se întrebă dacă îl auzise bine. Cu acelaşi calm, îşi dădu jos jobenul şi scoase două pergamente. Le întinse hârtiile de culoare crem celor doi, ca şi când ar fi trebuit să le citească, dar scrisul era incredibil de mic.

— Îmi trebuie o picătură de sânge în josul fiecărei pagini, spuse Rupert.

— Pentru ce? întrebă Scarlett.

— Acestea confirmă că aţi auzit regulile, de două ori, şi că nici Proprietatea Caraval, nici stăpânul Legend nu îşi asumă nicio responsabilitate în cazul unui accident prematur, al nebuniei sau al morţii.

— Dar ai spus că nimic din ce se întâmplă înăuntru nu este real, argumentă Scarlett.

— Câteodată, oamenii confundă fantezia cu realitatea. Uneori, se întâmplă accidente. Se întâmplă arareori, adăugă Rupert. Dacă eşti îngrijorată, nu este nevoie să joci. Întotdeauna poţi doar să observi. El păru aproape plictisit când termină, făcând-o pe Scarlett să se simtă ca şi când emoţiile ei ar fi fost inutile.

Dacă Tella ar fi fost acolo, Scarlett şi-ar fi imaginat-o spunând: „Stai doar o zi. Dacă stai şi priveşti, vei regreta”.

Dar Scarlett nu agrea ideea unui contract semnat cu sânge.

Deşi, dacă Tella juca şi Scarlett alegea să nu o facă, poate că nu ar fi avut cum să reuşească să o găsească, ceea ce ar fi făcut imposibilă plecarea în ziua următoare şi întoarcerea acasă la timp, pentru a se căsători cu contele. În ciuda instrucţiunilor lui Rupert, Scarlett încă nu era sigură de detaliile jocului. Încercase să afle totul de la bunica ei, dar femeia nu se exprimase niciodată clar. În loc de fapte reale, îi oferise lui Scarlett imagini romantice, care începeau să pară uşor deplasate. Imagini pictate de femeia care văzuse trecutul aşa cum şi-l dorise, nu aşa cum era în realitate.

Scarlett îl privi pe Julian. Fără să ezite, el îl lăsă pe Rupert să-i înţepe degetul cu un fel de spin şi apăsă vârful însângerat pe partea de jos a fiecărei pagini.

Fata îşi aminti că, în urmă cu doar câţiva ani, Caravalul se oprise din turneu. O femeie fusese ucisă. Scarlett nu cunoştea detaliile crimei. Întotdeauna presupusese că fusese un accident tragic, fără legătură cu jocul, dar acum Scarlett se întrebă dacă femeia se lăsase prea mult prinsă în iluzia Caravalului.

Scarlett jucase însă jocurile distorsionate ale tatălui ei în toţi aceşti ani. Ştia când era păcălită şi nu îşi imagina că devenise atât de confuză în ceea ce privea realitatea încât să moară sau să înnebunească. Totuşi, acest lucru nu însemna că nu era agitată când întinse mâna. Ştia că toate jocurile aveau un preţ.

Rupert îi înţepă degetul inelar atât de repede, încât Scarlett abia dacă observă, deşi, când apăsă degetul în partea de jos a paginii fine, i se păru că toate luminile se stinseră pentru o clipă. Când îşi retrase mâna, lumea deveni şi mai strălucitoare. Simţea că putea gusta culoarea roşie a draperiilor. Aveau gust de prăjitură cu ciocolată, înmuiată în vin.

Scarlett nu băuse niciodată o gură de vin, dar îşi imagina că nici măcar o sticlă întreagă nu ar fi putut să o facă să simtă euforia irizată. În ciuda fricilor ei, trăi o clipă

neobişnuită de pură exaltare.

— Oficial, jocul începe mâine la apus şi se termină la răsăritul zilei de nouăsprezece. Toată lumea are cinci nopţi pentru a juca jocul, continuă Rupert. Fiecare dintre voi va primi un indiciu, pentru a începe căutările. După asta, va trebui să găsiţi singuri celelalte indicii. Vă recomand să acţionaţi rapid. Există doar un singur premiu, şi mulţi îl vor căuta. El se apropie şi înmână fiecăruia o carte.

Pe aceasta scria *La Serpiente de Cristal.*

„Şarpele de cristal.”

— A mea este la fel, spuse Julian.

— Acesta este primul nostru indiciu? întrebă Scarlett.

— Nu, răspunse Rupert. Veţi găsi camerele pregătite pentru voi. În camerele voastre veţi găsi primul indiciu, dar asta doar dacă reuşiţi să vă cazaţi înainte de răsărit.

— Ce se întâmplă la răsărit? întrebă Scarlett.

Ca şi când nu ar fi auzit-o, băiatul trase un cordon din apropierea marginii balconului, dând la o parte draperiile. Păsări gri zburară pe cer, iar dincolo de acestea, străzile pline de culoare erau şi mai aglomerate decât înainte, în timp ce balcoanele erau mai goale – gazdele îşi lăsau toţi invitaţii să iasă în acelaşi timp.

Încă un val argintiu de entuziasm o străbătu pe Scarlett. Acesta era Caravalul. Şi-l imaginase mai des decât visase la propria nuntă. Chiar dacă îşi permitea să rămână doar o zi, deja îşi spunea că avea să fie dificil să plece.

Rupert îşi înclină pălăria.

— Ţineţi minte, nu permiteţi ochilor sau sentimentelor să vă păcălească. Se căţără pe balustrada balconului şi sări.

— Nu! strigă Scarlett, albindu-se la faţă când îl privi plonjând.

— Nu-ţi face griji, spuse Julian. Uite. Îi arătă peste marginea balustradei, în timp ce fracul băiatului se transformă într-o pereche de aripi. Este bine, doar şi-a făcut o ieşire teatrală.

Ca un petic de material gri, el continuă să plutească până când începu să semene cu una dintre acele păsări

mari de pe cer.

Lui Scarlett vederea deja începea să-i joace feste.

— Haide. Julian plecă din balcon, aşteptându-se ca ea să-l urmeze. Dacă ai ascultat, l-ai auzit spunând că totul se încuie în zori. În acest joc, stingerea se dă în sens invers. Uşile se închid la răsărit şi nu se mai deschid până după apus. Nu avem mult timp să ne găsim camerele.

Julian se opri din mers. La picioarele lui, se deschise o trapă. Cel mai probabil, pe aici intrase băiatul fără să fie văzut. Aceasta conducea spre o scară spiralată din marmură neagră, coborând ca în interiorul unei scoici întunecate, luminată de candelabre din ceară, din care picurau lumânări transparente.

— Roşiuţă... Julian o opri în prag. Pentru o clipă, păru afectat, ca în timpul acelor secunde tensionate de dinainte de a o lăsa în magazinul de ceasuri.

— Ce este? întrebă Scarlett.

— Trebuie să ne grăbim. Julian o lăsă pe Scarlett să intre prima deşi, după câteva trepte, ea îşi dori ca marinarul să fi mers în faţa ei sau să o fi lăsat să se descurce singură, aşa cum îşi imaginase că intenţionase în capul scărilor. Conform lui Julian, ea cobora treptele prea încet.

— Nu avem toată noaptea la dispoziţie, repetă el. Dacă nu ajungem la Şarpe înainte de răsărit...

— Vom sta afară în frig până mâine noapte. Ştiu. Merg cât de repede pot. Scarlett crezuse că balconul avea zece etaje, dar acum părea să aibă o sută. Nu avea să mai ajungă niciodată la Tella.

Poate că ar fi fost altfel, dacă rochia ei nu ar fi fost atât de lungă. Încă o dată, Scarlett încercă să îi modifice forma, dar rochia rămase neschimbată. Picioarele îi tremurau şi o peliculă subţire de transpiraţie îi acoperea coapsele când, în cele din urmă, ieşi din turn împreună cu Julian.

Afară, aerul era mai rece şi un pic mai umed deşi, din fericire, străzile nu mai erau acoperite de zăpadă. Umezeala venea din canale. Scarlett nu îşi dăduse scama de asta când era la etaj, dar toate celelalte străzi erau

făcute din apă. Bărci cu dungi şi în formă de semilună pluteau împrejur, la fel de strălucitoare ca peştii, toate navigate de tineri sau de tinere cam de vârsta ei.

Dar nu zărea nici urmă de Donatella.

Julian făcu imediat semn unei bărci albastre cu dungi roşii, cârmită de o tânără îmbrăcată asortat. Era dată şi cu ruj roşu, iar Scarlett nu se putu abţine să nu observe cât de larg zâmbi când Julian se apropie.

— Cu ce pot să vă ajut, frumoşilor? întrebă ea.

— O, cred că tu eşti cea frumoasă. Julian îşi trecu degetele prin păr, aruncându-i o privire compusă din minciuni şi alte lucruri păcătoase. Poţi să ajungi la Şarpele de Cristal înainte de răsărit?

— Te duc oriunde ai nevoie, câtă vreme eşti dispus să plăteşti. Fata cu buze roşii accentua cuvântul „plăteşti”, întărindu-i presupunerea lui Scarlett din magazinul de ceasuri – monedele nu erau modul de plată principal folosit în acest joc.

Julian nu era tulburat.

— Ni s-a spus că prima cursă din seara aceasta va fi gratuită. Logodnica mea este invitata specială a stăpânului Legend.

— Serios? Fata miji un ochi ca şi când nu l-ar fi crezut, iar apoi, spre surprinderea lui Scarlett, le făcu semn să urce la bord. Nu sunt cea care să o dezamăgească pe invitata specială a lui Legend.

Julian sări vioi şi îi făcu semn lui Scarlett. Barca părea mai solidă decât cea cu care veniseră ei, cu perne pe bănci, şi totuşi, Scarlett nu reuşea să se convingă să părăsească strada pietruită.

— Nu se va scufunda, îi spuse Julian.

— Nu de asta îmi fac griji. Dacă sora mea este aici şi ne caută?

— Atunci, sper că îi va spune cineva că soarele este pe cale să răsară.

— Chiar nu-ţi pasă deloc de ea, nu-i aşa?

— Dacă nu mi-ar fi păsat, nu aş fi sperat ca să-i spună cineva că soarele aproape a răsărit. Julian îi făcu

nerăbdător semn lui Scarlett să urce în barcă. Nu trebuie să-ţi faci griji, iubito. Probabil că au cazat-o la acelaşi han în care vom sta noi.

— Dar dacă nu au făcut-o? întrebă Scarlett.

— Atunci, ai mai multe şanse să o găseşti cu barca. Aşa, vom acoperi distanţa mai repede.

— Are dreptate, spuse fata. Lumina zilei se apropie repede. Chiar dacă o găseşti pe sora ta, nu vei putea să mergi până la Şarpe înainte de a sosi. Spune-mi cum arată şi o voi căuta din mers.

Scarlett voia să o contrazică. Chiar dacă nu şi-ar fi găsit sora până la răsărit, voia să facă tot ce îi stătea în putere ca să încerce. Scarlett îşi imagină că acest loc era genul în care o persoană ar fi putut să dispară pentru totdeauna.

Dar Julian şi fata marinar aveau dreptate; se mişcau mai repede cu barca în formă de semilună. Scarlett nu ştia câtă vreme trecuse de când dispăruse soarele ciudat al insulei, dar era sigură că timpul trecea altfel în acest loc.

— Sora mea este mai scundă decât mine şi este foarte frumoasă, cu faţa uşor rotundă şi părul blond, lung şi creţ.

Scarlett avea părul mai închis la culoare al mamei, în timp ce Tella moştenise părul blond şi creţ al tatălui lor.

— Părul blond ar trebui să o facă mai uşor de găsit, spuse fata marinar, dar, din cât îşi dădea Scarlett seama, ea se uita mai mult la chipul frumos al lui Julian.

Julian era la fel de inutil. Plutind pe apele de un albastru-închis, ea simţi că el era în căutarea unui lucru, dar care nu era sora ei mai mică.

— Poţi să vâsleşti mai repede? întrebă Julian, un muşchi zvâcnindu-i pe maxilar.

— Pentru cineva care nu plăteşte, ai cam multe pretenţii. Fata marinar îi făcu din ochi, dar expresia dură a lui Julian rămase neschimbată.

— Ce nu este în regulă? întrebă Scarlett.

— Timpul trece.

În clipa în care câteva lămpi de lângă apă se stinseră, o umbră căzu peste el. Barca pluti mai departe şi mai multe lumânări se stinseră, fumul acestora învăluind în ceaţă apa

şi pe cei câţiva oameni rămaşi, care încă hoinăreau pe străzile pietruite.

— Aşa îţi dai seama cât este ceasul aici? Lămpile se sting cu cât se apropie răsăritul? Scarlett privi îngrijorată împrejur, în timp ce Julian dădu încruntat din cap, iar un alt rând de lumânări începu să fumege.

În cele din urmă, barca se opri cu un legănat în faţa unui doc lung şi şubred. La capătul acestuia, o uşă verde şi uscată o urmărea pe Scarlett ca un ochi strălucitor. Iedera se agăţa de pereţii din jur şi, cu toate că majoritatea clădirilor erau înghiţite de întuneric, două lămpi slabe luminau semnul de deasupra intrării – un şarpe alb, încolăcit în jurul unui ciorchine de struguri negri.

Julian deja ieşise din barcă. El o apucă de mână pe Scarlett, trăgând-o pe doc.

— Mai repede! Una dintre lămpile de la intrare se stinse, iar culoarea uşii păru să se stingă, de asemenea. Abia se mai vedea când Julian o deschise şi o împinse pe Scarlett înainte.

Ea intră, împiedicându-se. Dar, înainte ca Julian să o poată urma, uşa se închise. Lemnul se izbi de lemn, în timp ce un zăvor greu fu tras, închizându-l afară.

11

Nu! Scarlett încercă să deschidă din nou uşa, dar o femeie grasă, purtând o bonetă tricotată, deja punea un lacăt mare pe zăvor.

— Nu poţi face asta. Logod… Scarlett ezită. Cumva, minciuna părea mai reală dacă ea era cea care o spunea; o făcea să se simtă ca şi când ar fi fost, cumva, infidelă contelui. Julian îi promisese că tatăl sau logodnicul ei adevărat nu aveau să afle ce se întâmpla în timpul jocului, dar cum putea fi sigură de asta? Şi nu era ca şi când ar fi fost cu adevărat lăsat afară pe timpul nopţii.

Părea însă că zilele pe insula asta puteau fi mai rele decât nopţile. Scarlett îşi aminti de satul abandonat şi îngheţat pe care îl traversaseră pentru a ajunge la casa cu turnuri. Dacă Julian rămânea încuiat pe dinafară, era pentru că el o împinsese înainte. Risca tot ce îşi dorise, pentru ca ea să fie în regulă. Scarlett nu-l putea abandona.

— Logodnicul meu, spuse Scarlett. Este afară, trebuie să-l laşi să intre.

— Îmi pare rău, rosti hangiţa. Regulile sunt reguli. Dacă nu ajungi înainte de finalul primei nopţi, nu joci.

„Nu joci?”

— Nu acestea sunt regulile pe care le-am auzit, spuse ea, cu toate că nu ascultase toate regulile. Îşi dădu seama că de aceea Julian fusese atât de îngrijorat pe barcă.

— Îmi pare rău, drăguţă. Hangiţa chiar părea sinceră. Nu-mi place să separ cupluri, dar nu pot încălca regulile. Imediat ce răsare soarele şi uşa se încuie pe parcursul zilei, nimeni nu intră sau iese până ce soarele…

— Dar nu a răsărit încă! obiectă Scarlett. Este încă întuneric. Nu-l poţi lăsa afară.

Hangiţa continuă să o privească pe Scarlett cu milă, dar expresia fermă nu îi părăsi chipul. Era evident că nu avea să se răzgândească.

Scarlett încercă să se gândească la ce ar fi făcut Julian dacă lucrurile ar fi fost invers. Pentru scurt timp, îşi

imagină că nu i-ar fi păsat. Dar, cu toate că o părăsise în magazinul de ceasuri, se întorsese – şi, chiar dacă se folosise de ea ca să intre în joc, încă se simţea recunoscătoare pentru că venise înapoi.

Adunându-şi curajul pe care îl păstra, în mare parte, pentru a-şi proteja sora, Scarlett se îndreptă uşor.

— Cred că faci o greşeală. Numele meu este Scarlett Dragna şi suntem invitaţii speciali ai lui Legend, stăpânul Caravalului.

Ochii hangiţei se măriră cu aproape aceeaşi viteză cu cea a mâinilor întinse pentru a descuia zăvorul.

— O, ar fi trebuit să spui asta mai devreme!

Uşa se deschise. Cealaltă parte avea o nuanţă deznădăjduită de negru, care domina înainte de a răsări soarele.

— Julian! Scarlett se aştepta să îl găsească de cealaltă parte a uşii, dar nu văzu decât întunericul implacabil.

Inima îi bătu cu putere.

— Julian!

— Roşiuţă?

Scarlett încă nu-l vedea, dar îi auzea cizmele lovind docul, bătând în acelaşi ritm cu pulsul ei mărit.

Inima continuă să îi bată cu putere chiar şi după ce Julian fu în siguranţă, înăuntru. Focul care lumina holul era slab, câţiva buşteni înăbuşiţi abia oferind suficientă lumină încât să vadă, dar ea jura că marinarul părea bântuit, ca şi când acele momente de afara l-ar fi costat ceva valoros. Simţea că noaptea încă plutea în jurul lui. Vârfurile firelor lui de păr negru erau umede.

Undeva, la distanţă, clopotele începură să răsune în zori. Dacă ar mai fi aşteptat câteva secunde, ar fi fost prea târziu ca să-l salveze. Scarlett se luptă cu impulsul brusc de a-l îmbrăţişa. Poate că era un derbedeu şi un mincinos, dar, până când avea să-şi găsească sora, el era tot ce avea în joc.

— M-ai speriat, spuse Scarlett.

Şi părea că nu era singura.

Chipul hangiţei era mai palid când încuie uşa pentru a

doua oară.

Julian se apropie de Scarlett, atingându-i uşor talia.

— Cum ai convins-o să mă lase să intru?

— Mmm. Scarlett ezită să-i zică lui Julian adevărul despre ce spusese. I-am spus doar că nu s-a luminat încă.

Julian ridică sceptic o sprânceană.

— S-ar putea să-i fi spus că ne căsătorim, adăugă Scarlett.

„Mica mea mincinoasă”, murmură Julian, cu buzele uşor deschise în timp ce se aplecă încet spre ea.

Scarlett înţepeni. Pentru o clipă, crezu că urma să o sărute, dar, în schimb, el îi şopti:

— Mulţumesc. Buzele lui zăboviră lângă urechea ei, gâdilându-i pielea, iar ea tremură când îi simţi mâna un pic mai apăsată pe talie.

Acel gest i se păru foarte intim.

Scarlett se îndepărtă câţiva centimetri, dar Julian nu-şi luă mâna de pe mijlocul ei, ţinând-o aproape în timp ce se întoarse spre hangiţă. Ea se agita în spatele unui birou de culoarea măslinei verzi, care ocupa mare parte din camera cu tavan jos.

— Şi îţi mulţumesc şi ţie, rosti Julian. Apreciez bunătatea arătată în seara asta.

— O, nu a fost nicio problemă, spuse hangiţa, deşi Scarlett jura că ea încă tremura; la fel şi degetele sale când îşi ajusta boneta. Aşa cum i-am spus logodnicei tale, nu-mi place să despart cupluri. De fapt, am un aranjament special pentru voi doi.

Hangiţa scotoci prin birou înainte de a scoate două chei din sticlă, una gravată cu numărul opt, iar cealaltă cu numărul nouă.

— Uşor de găsit, urcaţi la etaj pe scările din stânga. Când le înmână cheile, le făcu un semn cu ochiul.

Scarlett spera că era doar un tic nervos. Nu îi plăcuse niciodată asta. Tatălui ei îi plăcea să facă semn din ochi, de obicei după ce făcea un lucru rău. Scarlett nu-şi imagina că această hangiţă durdulie făcuse ceva rău în camerele lor, dar micile chei din sticlă şi gestul un pic ciudat o

făcură pe Scarlett să audă un bâzâit agitat, albastru ca gheaţa.

Probabil că i se părea, îşi spuse ea. Poate că şi acele chei făceau pane din joc. Poate descuiau altceva în afară de camerele opt şi nouă şi asta voia să spună cu „aranjament special”.

Sau poate că aveau o vedere frumoasă asupra canalelor.

Hangiţa le explică faptul că fiecare hol avea o toaletă şi o baie cu cadă.

— În dreapta voastră este Taverna de Sticlă, se închide la o oră după răsărit, se deschide cu o oră înainte de apus.

În salonul de bar, lumina de culoarea jadului cădea din candelabre din smarald, care atârnau deasupra meselor din sticlă, care zornăiau de sporovăială plictisitoare. Mirosea a bere stătută şi a conversaţii şi mai răsuflate. Era pe cale să se închidă. Rămăseseră doar o mână de clienţi, toţi cu trăsături şi piei de culori diferite, ceea ce făcea să pară că veniseră din cealaltă parte a lumii. Niciunul dintre ei nu avea părul blond şi creţ.

— Sunt sigur că o vom găsi mâine, spuse Julian.

— Sau poate că este deja în camera ei? Scarlett se întoarse spre hangiţă. Ai putea să ne spui dacă o tânără pe nume Donatella Dragna stă aici?

Hangiţa ezită. Scarlett jură că îi recunoscuse numele.

— Îmi pare rău, drăguţă, nu-ţi pot spune cine mai stă aici.

— Dar este sora mea, spuse Scarlett.

— Tot nu te pot ajuta. Femeia privi uşor panicată la Julian, apoi la Scarlett. Acestea sunt regulile jocului. Dacă este aici, va trebui să o găseşti singură.

— Nu poţi…

Julian o apăsă pe Scarlett pe spate, apoi îşi apropie din nou buzele de urechea ei.

— Deja ne-a făcut o favoare în seara asta, o avertiză el.

— Dar… Scarlett voia să-l contrazică, dar când se întoarse pentru a-l privi pe Julian, expresia de pe chipul lui o opri. Ceva din aceasta sărise peste pragul precauţiei, asemănându-se mai mult cu frica.

Părul brunet îi căzu peste ochi când se aplecă din nou spre ea şi îi şopti:

— Ştiu că vrei să o găseşti pe sora ta, dar, pe această insulă, secretele sunt valoroase. Fii atentă să nu le dai pe ale tale pe gratis. Dacă oamenii ştiu ce vrei mai mult, pot folosi informaţiile împotriva ta. Haide. Se îndreptă spre scări.

Scarlett ştia că era dimineaţă, dar holurile cu multe cotituri ale Şarpelui miroseau ca sfârşitul nopţii, a transpiraţie şi a fum de la focul ce se stingea, amestecat cu respiraţiile zăbovitoare ale cuvintelor fantomelor care încă bântuiau prin aer. Uşile nu păreau a fi numerotate într-o ordine anume. Camera doi era la etajul al doilea, în timp ce camera unu era la etajul trei. Uşa turcoaz a camerei cinci urma după cea roz a camerei unsprezece.

Holurile etajului patru erau toate acoperite cu tapet catifelat, cu dungi groase, negre şi crem. În cele din urmă, Scarlett şi Julian îşi găsiră camerele, în mijlocul unui hol. Una lângă cealaltă.

Scarlett ezită în faţa uşii rotunde a camerei opt, în timp ce Julian aşteptă ca ea să intre.

Părea că petrecuseră mai mult de o zi împreună. Marinarul nu fusese o companie îngrozitoare. Scarlett ştia că, probabil, nu ar fi ajuns atât de departe fără ajutorul lui.

— Mă gândeam, începu ea, mâine…

— Dacă o voi vedea pe sora ta, îi voi spune că o cauţi. Tonul lui Julian era politicos, dar, în mod clar, părea să o respingă.

Aşadar, asta era.

Nu ar fi trebuit să fie surprinsă sau supărată că acesta era sfârşitul unui parteneriat. Julian pretinsese că avea să o ajute, dar aflase suficiente lucruri despre el încât să ştie că, dacă voia ceva, spunea orice ar fi fost necesar pentru a-şi atinge scopul. Nu ştia când începuse să se aştepte la mai mult. Sau de ce.

Îşi aminti ce îi spusese în magazinul de ceasuri, despre felul în care îl supraestima dacă ea credea că îi pasă de sora ei. El se folosea de oameni. Faptul că se folosise de ea

fusese în beneficiul amândurora, dar s-ar fi folosit de ea şi dacă nu ar fi fost aşa. Îşi aminti de prima impresie pe care i-o lăsase, înalt, oarecum frumos şi periculos, ca otrava dintr-o sticlă atrăgătoare.

Era mai bine pentru ea să stea departe de el. Era mai sigură. Poate că astăzi o ajutase, dar ea nu putea să lase garda jos; în mod clar, avea propriile motive pentru care se afla acolo. Şi, după ce îşi va fi găsit sora în seara următoare, nu avea să mai fie singură şi nici să stea mai mult.

— La revedere, spuse Scarlett, la fel de politicos cum îi vorbise şi el şi, fără niciun alt cuvânt, intră în camera ei.

Focul era deja aprins în sobă, cald şi strălucitor, aruncând umbre portocalii pe pereţii acoperiţi cu tapet înflorat – trandafiri albi cu vârfuri rubinii, aflaţi în diferite etape ale înfloririi. Lemnul pârâia în timp ce ardea, un cântec blând de leagăn care o atrăgea spre imensul pat cu baldachin, cel mai mare pe care îl văzuse Scarlett vreodată. Acesta fusese probabil motivul pentru care camera era considerată deosebită. Acoperit cu draperii străvezii, albe, care atârnau de stâlpi sculptaţi din lemn, şi acoperit cu perne din mătase făcute din puf şi cu pături matlasate groase, legat cu funde de un roşu-închis, încât abia aştepta să cadă pe salteaua pufoasă a patului şi…

Peretele se mişcă.

Scarlett înţepeni. Deodată, camera deveni mai fierbinte şi mai mică.

Pentru o clipă, speră că imaginaţia îi juca feste.

— Nu, spuse ea, privind cum Julian intra printr-o uşă îngustă care, până în acel moment, fusese camuflată de pereţii tapetaţi ai camerei. Cum ai intrat aici? îl întrebă. Chiar înainte să-i răspundă, Scarlett ştiu exact ce se întâmplase.

Semnul făcut din ochi. Cheile. Aranjamentul special.

— Ne-a dat intenţionat aceeaşi cameră!

— Ai făcut o treabă bună convingând-o că suntem îndrăgostiţi. Julian privi patul generos.

Obrajii lui Scarlett căpătară culoarea inimilor, a sângelui

şi a ruşinii.

— Nu am spus că suntem îndrăgostiţi – am spus doar că suntem logodiţi.

Julian râse, dar Scarlett era îngrozită.

— Nu este amuzant. Nu putem dormi amândoi aici. Dacă află cineva, voi fi complet distrusă.

— Iar exagerezi. Crezi că totul îţi va distruge viaţa.

Totuşi, dacă ar fi aflat cineva, i-ar fi distrus logodna cu contele.

— L-ai cunoscut pe tata. Dacă află vreodată că eu…

— Nu va afla nimeni. Îmi imaginez că de aceea sunt două uşi cu numere diferite. Julian traversă camera spre patul imens şi se aruncă pe acesta.

— Nu poţi dormi pe pat, protestă Scarlett.

— De ce nu? Este foarte confortabil. Julian îşi scoase cizmele, aruncându-le zgomotos pe podea. Apoi, îşi scoase vesta şi începu să-şi descheie cămaşa.

— Ce faci? întrebă Scarlett. Nu poţi face asta.

— Ascultă, Roşiuţă. Julian se opri din a-şi descheia cămaşa. Ţi-am spus că nu te voi atinge şi promit să mă ţin de cuvânt. Dar nu voi dormi pe podea sau pe acel fotoliu minuscul doar pentru că eşti o fată. Acest pat este suficient de mare pentru amândoi.

— Chiar crezi că aş sta în pat cu tine? Eşti nebun? O întrebare ridicolă, deoarece, în mod clar, era. El continuă să-şi descheie cămaşa, iar ea fu sigură că făcea asta doar pentru că ştia că o făcea să se simtă incomod. Sau poate că îi plăcea să o facă pe grozavul.

Scarlett îi văzu din nou muşchii netezi în timp ce se îndreptă spre uşă.

— Mă întorc la parter să văd dacă are altă cameră.

— Şi dacă nu are? îi strigă Julian.

— Atunci, voi dormi pe hol.

Un gentleman ar fi protestat, dar Julian nu era un domn. Ceva moale lovi podeaua. Cel mai probabil, cămaşa lui.

Scarlett întinse mâna spre clanţa din sticlă.

— Stai…

Un pătrat cu margini aurii ateriză la picioarele ei. Un

plic pe care numele ei era scris elegant.

— Am găsit asta pe pat. Îmi imaginez că este primul tău indiciu.

12

Bunica lui Scarlett spunea că lumea Caravalului era marele loc de joacă al stăpânului Legend. Nu se rostea niciun cuvânt pe care el nu-l auzea. Nici măcar o şoaptă nu îi scăpa urechilor, nicio umbră nu rămânea nevăzută de ochii săi. Nimeni nu-l întâlnise vreodată pe Legend – sau, dacă o făceau, nu ştiau că era el –, dar Legend vedea totul în timpul Caravalului.

Scarlett jură că îi simţi privirea asupra ei când ieşi pe hol. Simţi asta în felul în care lămpile aprinse părură să strălucească mai mult, ca nişte ochi care priveau de sus, în timp ce ea examina mesajul.

Plicul părea la fel ca toate celelalte pe care i le mai trimisese Legend, auriu şi crem, plin de mister.

Când îl deschise, câteva petale de trandafir îi căzură în palmă, împreună cu o cheie. Din sticlă delicată, de culoare verde. Asemănătoare cu aceea care îi fusese dată pentru camera ei, doar că pe această cheie era gravat numărul cinci şi avea ataşată o mică panglică neagră, care ţinea o foaie lată de hârtie, pe care era scris un nume: Donatella Dragna.

Scarlett ştia că acesta trebuia să fie primul ei indiciu. Dar, pentru ea, părea mai mult ca un dar de la Legend, exact ca rochia şi invitaţiile spre insulă. În magazinul de ceasuri, lui Scarlett îi venise greu să creadă că era specială, dar poate că simţea o atingere a magiei Caravalului, deoarece îndrăzni să spere că Legend o trata într-adevăr diferit, având grija de ea, arătându-i unde era sora ei. Pentru o clipă, Scarlett simţi că totul avea să fie bine.

Fugi pe hol până ce ajunse la treptele care conduceau spre al treilea etaj. Camera cinci urma după camera unsprezece: o uşă pătrată, turcoaz, cu un mâner din sticlă verde, care semăna puţin cu o imensă piatră preţioasă. Ţipător şi minunat. Perfect pentru Tella.

Scarlett dădu să folosească cheia, dar respiraţia de pe

cealaltă parte a uşii i se păru un pic prea stridentă pentru a fi a Tellei. O nelinişte de culoarea ghimbirului i se căţără pe umeri în clipa în care îşi apropie urechea de uşă.

Se auzi un zgomot surd.

Ceva greu căzu pe podea.

Urmat de un geamăt.

— Tella… Scarlett întinse mâna spre clanţă. Eşti bine?

— Scarlett? Vocea Tellei părea încordată, fără suflare.

— Da! Eu sunt. Intru!

— Nu… nu o face!

Se auzi încă un zgomot surd.

— Tella, ce se întâmplă acolo?

— Nimic… doar… nu intra.

— Tella, dacă este ceva în neregulă…

— Nu este nimic în neregulă. Sunt… doar… ocupată… Tella se opri.

Scarlett ezită. Ceva era în neregulă. Tella nu părea în apele ei.

— Scarlett! Vocea Tellei răsună tare şi clar, ca şi când şi-ar fi putut vedea sora întinzând mâna spre clanţă. Dacă deschizi uşa aceea, nu voi mai vorbi niciodată cu tine.

De această dată, tonul grav fu însoţit de ecoul unei voci profunde. Vocea unui tânăr.

— Ai auzit-o pe sora ta, spuse el.

Cuvintele ricoşară prin holul şerpuitor, lovind-o pe Scarlett ca un vânt nedorit, ajungând în toate locurile pe care hainele ei nu le puteau proteja.

Se simţi extrem de prost când se îndepărtă. În tot acest timp, îşi făcuse griji pentru Tella, dar, în mod evident, ea nu se îngrijorase în privinţa ei. Probabil că nici nu se gândise la ea. Nu când era în pat cu un tânăr.

Scarlett nu ar fi trebuit să fie surprinsă. Sora ei fusese dintotdeauna mai neastâmpărată; Tellei îi plăceau problemele. Însă nu neastâmpărul o rănea pe Scarlett. Tella era cea mai importantă persoană din lume pentru Scarlett, dar faptul că sora ei nu simţea la fel îi frângea inima de fiecare dată.

Când mama lor, Paloma, le abandonase, toate părţile

blânde ale tatălui lui Scarlett păruseră să dispară odată cu ea. Din stricte, regulile lui deveniseră severe, la fel şi consecinţele nerespectării acestora. Ar fi fost totul foarte diferit dacă Paloma ar fi rămas în Trisda. Scarlett jurase că nu avea să o părăsească niciodată pe Tella aşa cum o făcuse mama lor. Avea de gând să o protejeze. Chiar dacă Scarlett era doar cu un an mai mare, nu avea încredere în nimeni altcineva să aibă grijă de sora ei şi, când Tella crescuse, Scarlett începuse să creadă că Tella nu putea să aibă grijă de ea însăşi. Dar, protejând-o pe Tella, o şi răsfăţase. Tella se gândea prea des doar la propria persoană.

În capătul holului, Scarlett se trânti pe podea. Scândurile brute din lemn se frecară ciudat sub ea. Aici era mai frig decât fusese la etaj. Sau poate că îi era frig din cauză că Tella o alungase. Alesese pe altcineva în locul lui Scarlett. Pe un tânăr al cărui nume probabil că nici măcar nu-l cunoştea. În timp ce Scarlett se temea deseori de bărbaţi, Tella era opusul, întotdeauna alergând după cei nepotriviţi, sperând că unul i-ar fi putut oferi dragostea pe care tatăl lor nu şi-o manifesta.

Scarlett se gândi să se întoarcă în camera ei, încălzită de foc şi plină de pături. Dar toată căldura din lume nu ar fi ademenit-o să împartă un pat cu Julian. Ar fi putut să coboare şi să ceară hangiţei altă cameră, dar ceva îi spunea că nu era o idee prea înţeleaptă, nu după ce făcuse atâta caz că trebuia să-l lase pe Julian să intre. Idiotul de Julian.

„Idiotul. Idiotul. Idiotul…” Repetă cuvântul în mintea ei, până ce închise ochii.

— Domnişoară… O mână caldă îi zgâlţâi umărul, trezind-o.

Scarlett tresări, strângându-şi mâinile la piept în timp ce deschise ochii, doar ca să-i închidă rapid din nou. Tânărul din faţa ei ţinea o lampă destul de aproape de faţa ei. Simţea căldura atingându-i obrazul, eu toate că el se afla la o distantă rezonabilă.

— Cred că e beată, spuse o tânără femeie.

— Nu sunt beată. Scarlett deschise din nou ochii.

Tânărul care ţinea lampa părea cu doar câţiva ani mai în vârstă decât Julian. Dar, spre deosebire de marinar, acest tânăr avea cizmele lustruite şi părul brunet, îngrijit, strâns la spate. Era atrăgător, iar grija pe care o avea pentru aspectul său o făcu pe Scarlett să creadă că şi el ştia asta.

Îmbrăcat complet în haine negre şi strălucitoare, era tipul de băiat pe care Tella l-ar fi numit inutil de frumos, cât timp s-ar fi gândit în secret la cum să-i atragă atenţia, de îndată ce i-ar fi observat tatuajul care îi acoperea mâinile şi care continua pe braţe. Tatuaje senzuale şi complexe, simboluri arcanice, o mască tristă, buze ţuguiate ademenitor, gheare de pasăre şi trandafiri negri. Fiecare era la fel de ciudat ca şi restul aspectului său rafinat, care o făcea pe Scarlett să devină mai curioasă decât ar fi trebuit să fie.

— Întâmplător, am fost cazată în cameră cu altcineva, spuse Scarlett. Mă duceam să-i cer hangiţei o altă cameră, dar apoi…

— Ai adormit, pur şi simplu, pe hol? Aceasta, venind din partea fetei care tocmai spusese că Scarlett era beată. Ea era mai departe de lampă, iar restul lămpilor de pe hol se stinseseră, aşadar Scarlett nu îi vedea clar faţa. Îşi imagină că era posacă şi neatrăgătoare.

— Este complicat. Scarlett ezită. Ar fi putut cu uşurinţă să le spună despre sora ci, dar, chiar dacă acest cuplu nu ar fi întâlnit-o niciodată pe Tella, Scarlett nu voia să le dezvăluie indiscreţiile surorii ei. Era treaba ei să o protejeze pe Tella, iar Scarlett nu era sigură că îi păsa de ce credeau cei doi despre ea, chiar dacă îşi tot îndrepta privirea spre tânărul cu tatuaje. Avea tipul de profil menit să fie sculptat şi pictat. Buze pline, maxilar puternic, ochi negri precum cărbunele, umbriţi de sprâncene groase şi negre.

Prinsă la colţ de un tânăr ca acesta, pe un hol slab luminat, ar fi trebuit să se simtă incomod, dar expresia care i se citea pe chip indica îngrijorarea, şi nu intenţia unui animal de pradă.

— Nu trebuie să-mi explici, spuse el. Sunt sigur că ai avut un motiv bun ca să dormi aici, dar nu cred că ar trebui să rămâi. Eu stau în camera unsprezece. Poţi să dormi acolo.

Din felul în care o spusese, Scarlett era destul de sigură că nu intenţiona să rămână în cameră cu ea – spre deosebire de tânărul pe care îl cunoştea –, dar Scarlett era atât de obişnuită cu pericolul ascuns, încât nu se putu abţine să nu ezite.

Ea îl studie din nou în lumina lămpii, privirea căzându-i pe trandafirul negru tatuat pe mână, elegant, frumos şi puţin trist. Scarlett nu ştia de ce, dar simţea că acel tatuaj îl definea cumva. Partea elegantă şi frumoasă ar fi speriat-o – învăţase că aceasta adesea ascundea alte lucruri – dar partea lui tristă o atrăgea.

— Tu unde vei dormi?

— În camera surorii mele. Făcu un semn din cap spre fata de lângă el. Sunt două paturi în camera ei. Nu are nevoie de amândouă.

— Ba da, spuse fata şi, cu toate că Scarlett încă nu o vedea clar, jură că fata o privea cu scârbă.

— Nu fi nepoliticoasă, rosti tânărul. Insist, adăugă el, înainte ca Scarlett să poată protesta din nou. Dacă mama ar afla că am lăsat o tânără îngheţată să doarmă pe podea, m-ar dezmoşteni şi nu aş condamna-o. El întinse o mână tatuată, ca să o ajute pe Scarlett să se ridice. Sunt Dante, apropo, iar ea este sora mea, Valentina.

— Scarlett, şi îţi mulţumesc. Ea vorbi într-o doară, încă surprinsă că nu voia nimic în schimb. Este foarte generos din partea ta.

— Cred că mă onorezi prea mult. Dante o mai ţinu o clipă pe Scarlett de mână. Pentru o secundă, privarea din ochii lui negri coborî sub gâtul ei, iar ea jură că se înroşise, dar îşi ridică din nou privirea înainte de a o face să se simtă stânjenită. Te-am văzut în tavernă mai devreme, dar părea că erai cu altcineva?

— O, eu... Scarlett ezită. Ştia ce o întreba el, dar nu îşi dădea seama dacă era curios din cauza jocului sau dacă îl

interesa cu adevărat. Tot ce ştia era că felul constant în care o privea Dante îi încălzea părţile îngheţate ale membrelor şi îşi imagină că, dacă Julian ar fi fost pe hol cu o fată frumoasă, nu ar fi pretins că Scarlett era logodnica lui.

— Aşadar, eşti liberă să ne vedem la căderea nopţii, pentru cină? întreba el.

Valentina mormăi.

— Taci, spuse Dante. Te rog să o ignori pe sora mea; a băut prea mult în seara asta. Asta o face un pic mai nesuferită decât de obicei. Promit că, dacă ne vom întâlni la cină, ea nu va veni. Continuă să îi zâmbească lui Scarlett, aşa cum ea sperase întotdeauna să o facă un băiat; ca şi când nu ar fi fost doar atras de ea, ci ca şi cum ar fi vrut să o protejeze şi să aibă grijă de ea. Dante o privea constant, de parcă nu ar fi putut să se uite în altă parte.

„Contele mă va privi la fel”, se asigură Scarlett. Pentru că, deşi nu avea cu adevărat o relaţie cu Julian, încă era logodită şi ar fi fost periculos să se poarte altfel.

— Îmi pare rău. Nu… pot. Eu…

— Este în regulă, o întrerupse repede Dante. Nu trebuie să-mi explici. Îi zâmbi din nou, mai larg, dar nici pe departe la fel de sincer. În linişte, o conduse spre camera lui, înainte de a-i înmâna o cheie neagră.

Pentru un moment tensionat, amândoi zăboviră lângă uşă – care era îngustă şi ascuţită. Scarlett se temea că, în ciuda cuvintelor lui, Dante avea să încerce să intre împreună cu ea, dar el nu făcu decât să aştepte, ca ea să se asigure că acea cheie funcţiona, înainte de a-i şopti:

— Noapte bună.

Scarlett voi să-i spună „la revedere”, dar se opri în timp ce intră în cameră. O lampă cu ulei stătea pe un dulap, luminând oglinda de deasupra acestuia. Chiar şi în lumina slabă, imaginea lui Scarlett era clară. Părul brunet îi cădea mai jos de umerii abia acoperiţi cu volane subţiri din material alb, translucid.

Suspină. Rochia nefastă se transformase din nou,

devenind diafană şi dantelată şi mult prea scandaloasă pentru a fi purtată într-un salon public sau pentru a purta o discuţie cu un tânăr străin.

Scarlett trânti uşa fără să termine să-şi ia rămas-bun. Nu era de mirare că Dante nu reuşise să nu o privească.

*

Scarlett nu visă frumos.

După ce adormi, îl visă pe Legend. Era din nou în balconul aurit, purtând doar un corset negru şi o fustă roşie, în timp ce încerca să se acopere cu draperiile.

— Ce faci?

Legend intră elegant, purtând simbolicul lui joben din catifea albastră şi cu o privire plină de intenţii de nestăpânit.

— Încercam doar să privesc jocul.

Scarlett se înfăşură mai mult în draperii, dar Legend o îndepărtă. Mâna lui era rece ca gheaţa, iar chipul său tânăr era ascuns de o umbră.

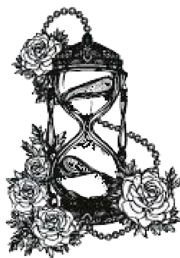
O răceală alunecă pe umerii goi ai lui Scarlett.

Legend râse şi îi cuprinse talia cu ambele mâini.

— Nu te-am imitat aici ca să priveşti, draga mea. Îşi apropie gura de a ei, ca şi când ar fi fost pe cale să o sărute. Vreau să joci jocul, îi şopti el.

Apoi, o aruncă de pe balcon.

PRIMA NOAPTE DE CARAVAL

13

Scarlett se trezi acoperită de o transpiraţie rece. Îi uda linia părului şi locul de sub genunchi.

Ştia că fusese doar un vis, dar, pentru o clipă, se întrebă dacă magia Caravalului – sau magia lui Legend – se strecurase cumva în gândurile ei.

Sau poate că gândurile ei alcătuiau visul? De două ori i se spusese că aceste experienţe erau doar un joc, dar ea se purta ca şi când totul ar fi fost real. Ca şi când fiecare acţiune a ei ar fi fost descoperită, judecată şi pedepsită.

„Nu te-am invitat aici ca să priveşti."

Totuşi, Scarlett nu făcea nici măcar asta.

Cu o zi în urmă, văzuse lucruri incredibile, însă frica o controlase tot timpul. Îşi aminti că tatăl ei nu era acolo. Şi, dacă urma să rămână o singură noapte, mai târziu avea să regrete dacă şi-ar fi petrecut tot timpul prea înspăimântată ca să se bucure de ceva. Probabil că Tella avea să mai doarmă cel puţin o oră; Scarlett ar fi putut să nu-şi facă griji pentru ea. Şi nu ar fi omorât-o dacă s-ar fi distrat între timp.

Gândurile îi zburară din nou la Dante, la tatuajul cu trandafirul negru de pe mâna lui şi la modul afectuos în care o făcuse să se simtă dorită. Ar fi trebuit să accepte. Era doar o cină – nici pe departe ceva la fel de scandalos ca discuţia purtată cu el pe un hol întunecat, când era îmbrăcată doar în cămaşă de noapte. Şi nici măcar asta nu se dovedise a fi ceva atât de îngrozitor pe cât îşi imaginase.

Camera care îi fusese împrumutată avea doar o minusculă fereastră octogonală, dar era suficient încât să vadă locul de petrecere a timpului liber, canalele şi străzile care reveneau la viaţă. Lumea era la începutul nopţii. Era ora de fum care preceda întunericul total. Poate că, dacă s-ar fi îndreptat spre Taverna din Sticlă suficient de repede, nu ar fi fost prea târziu să-l găsească pe Dante şi să-i accepte invitaţia la cină, deşi simţea că ar fi trebuit să ia

micul-dejun. Se obişnuise să doarmă în timpul zilei cu o uşurinţă surprinzătoare, dar ideea de a se trezi şi de a merge să ia cina încă i se părea nefirească.

Înainte de a pleca, se uită repede în oglindă. Când se spălase pe faţă, simţise rochia schimbându-se, materialul subţire al cămăşii de noapte transformându-se în straturi groase de mătase.

Sperase să fie ceva mai puţin remarcabil, o rochie care să se piardă în noapte, dar aceasta, cu siguranţă, avea o minte proprie.

O fundă gigantică, roşie ca vinul, se afla în partea de sus a turnurii, firele-i groase coborând în spate, până la podea. În rest, rochia era albă, cu excepţia corsajului, care era acoperit de panglici roşii şi care lăsa să se vadă doar puţin materialul alb de dedesubt. Avea umerii goi, cu toate că mâneci lungi îi acopereau braţele. Ca şi corsajul, acestea erau înfăşurate în panglici rubinii, care se legau deasupra mâinilor, lăsând capetele să se mişte între degetele ei subţiri.

Tellei i-ar fi plăcut. Scarlett putea deja să-şi imagineze cum ar fi ţipat sora ei dacă ar fi văzut-o într-o asemenea rochie îndrăzneaţă.

Chiar dacă Scarlett jurase să nu-şi facă griji pentru sora ei în prima oră a nopţii, nu se putu abţine să se gândească la Tella când trecu pe lângă camera cinci.

Uşa era întredeschisă. Lumina de culoarea smaraldului, aceeaşi cu a mânerului uşii, se strecura din cealaltă parte precum ceaţa.

Scarlett îşi spuse să meargă în continuare. Să-l găsească pe Dante, care voia cu adevărat să petreacă timpul cu ea. Totuşi, ceva din acea lumină şi din uşa întredeschisă şi atracţia mereu prezentă a surorii ei o făcură pe Scarlett să se apropie.

— Tella…

Scarlett bătu încet în uşă. Cu un scârţâit, uşa se deschise mai mult, lăsând să se reverse şi mai multă lumină verde, culoarea lucrurilor malefice. Sentimentul de rău augur o învălui din nou.

— Tella? Deschise complet uşa. O, Doamne… Scarlett îşi acoperi gura.

Camera Tellei era răvăşită. Penele acopereau distrugerile, ca şi când un înger rebel ar fi înnebunit. Se amestecau cu aşchii de lemn, care crăpau sub cizmele lui Scarlett, iar hainele erau rupte în dulapul distrus. Şi patul era deteriorat. Plapuma era sfâşiată în două, iar unul dintre stâlpi fusese complet îndepărtat, ca un membru retezat brutal.

Toate acestea erau din cauza lui Scarlett. Tella fusese în camera ei cu un bărbat, dar nu din motivele pe care le crezuse Scarlett. Ar fi trebuit să ştie. Ar fi trebuit să intre, în ciuda protestelor Tellei. Era treaba lui Scarlett să aibă grijă de sora ei. Tella era mult prea nesăbuită cu bărbaţii, iar Scarlett fusese absurdă să creadă că ele puteau rămâne aici, chiar şi pentru o zi. Ar fi trebuit să plece de pe insulă împreună cu Tella în clipa în care o găsise. Dacă Scarlett ar fi plecat imediat, acest…

— Dumnezeule!

Scarlett se întoarse la sunetul înjurăturii cunoscute a surorii ei, rostit de o voce necunoscută.

— Hector, uite – este un alt indiciu. Femeia care intră în cameră avea părul argintiu şi era slabă şi, cu siguranţă, nu era Donatella. Este superb! Ea trase pe uşă un bărbat mai în vârstă, care purta ochelari.

— Ce faceţi? întrebă Scarlett. Aceasta este camera surorii mele. Nu aveţi voie aici.

Cei doi îşi ridicară privirile, ca şi când tocmai ar fi remarcat-o pe Scarlett.

Femeia cu părul argintiu zâmbi, dar nu cu amabilitate. Zâmbetul îi era la fel de lacom ca lumina care acoperea camera.

— Sora ta este Donatella Dragna?

— De unde ştii asta?

— Când ai văzut-o ultima dată? întrebă femeia cu părul argintiu. Cum arată?

— Eu… ea… Scarlett începu să răspundă, dar interogatoriul i se părea detestabil, ca o cadă plină cu apă

murdară. Tonul femeii cu părul argintiu era nerăbdător, ca ochii ei palizi şi mâinile-i încleştate. Apoi, Scarlett o văzu, în palma ridată a femeii. O cheie din sticlă verde.

Întocmai ca aceea pe care o primise Scarlett, gravată cu numărul cinci şi ataşată unei foi de hârtie pe care scria „Donatella”.

Îşi aminti cuvintele lui Julian. Numele surorii ei era primul indiciu al lui Scarlett. Dar şi alţi oameni primiseră acelaşi indiciu.

„Este doar un joc.” Scarlett îşi aduse aminte de avertismentul fetei de pe monociclu. Acest lucru nu era real.

Dar părea real. Rochiile împrăştiate prin cameră chiar erau ale Donatellei. Auzise vocea ei când o avertizase să nu intre în cameră, şi i se păruse că era cu adevărat supărată, deşi acum Scarlett se temea că nu din motivul la care se gândise prima dată.

Câteva pene zburară când femeia ridică una dintre cămăşile de noapte cu dantelă, de un albastru-deschis, de pe jos, iar însoţitorul ei luă un accesoriu de pe podea.

— Vă rog, nu atingeţi lucrurile acelea, spuse Scarlett.

— Îmi pare rău drăguţă, doar pentru că este sora ta, nu înseamnă că tu pui mâna pe toate indiciile.

— Acestea nu sunt indicul Sunt lucrurile surorii mele. Scarlett ridică vocea, dar nu făcu decât să atragă mai mulţi oameni în cameră. La fel de avizi ca vulturii, bărbaţi şi femei, tineri şi bătrâni, scotociră prin cameră ca bestiile care rupeau carnea de pe oase. Scarlett simţea că nu putea să-i oprească. Cum de crezuse vreodată că acesta era un joc magic?

Unii dintre ei încercară să îi pună întrebări – ca şi când ar fi putut să-i conducă spre un alt indiciu dar când Scarlett nu le răspunse, plecară mai departe, în grabă.

Ea încercă să ia ce putea. Apucă rochii şi lenjerii de corp, panglici, bijuterii şi vederi. Probabil că Tella fusese sinceră când spusese că nu avea să se mai întoarcă niciodată în Trisda, deoarece nu doar hainele ei erau împrăştiate prin cameră. Toate obiectele ei preferate erau

aici, şi erau şi câteva care îi aparţineau lui Scarlett. Nu era sigură dacă acestea erau lucruri pe care Tella le luase din egoism sau dacă le adusese pe insulă pentru Scarlett, deoarece ea nu plănuise ca ele să se întoarcă în Trisda.

— Scuzaţi-mă. O fată însărcinată, cu obraji roz şi cu păr blond-roşcat, se apropie de Scarlett, vocea ei fiind singurul sunet liniştit din mijlocul haosului. Se pare că ai nevoie de ajutor. Eu nu prea pot să mă aplec. Făcu un semn spre burta ei rotundă. Vrei să ţin aceste lucruri, cât timp tu continui să le aduni?

Scarlett ajungea în punctul în care nu mai putea ridica nimic, dar nici nu voia să lase din mână ce reuşise să apuce.

— Nu este ca şi cum aş putea să fug cu ele, adăugă fata. Era tânără, cam de vârsta lui Scarlett şi, luând în considerare dimensiunile burţii ei, părea că ar fi putut să nască în orice clipă.

— Nu sunt sigură… Scarlett se opri când un bărbat în pantaloni ieftini din catifea şi cu o pălărie melon, maronie, lovi cu piciorul o bucată de vitraliu. Ceva străluci roşu sub aceasta.

— Nu! Nu le poţi lua pe acelea. Scarlett fandă spre bărbat, dar, în clipa în care el îi văzu interesul, al lui se stârni şi mai mult. Înşfăcă cerceii preţioşi de pe podea şi fugi spre uşă.

Alergă după el, dar bărbatul era mai rapid, iar ea avea braţele încărcate. Era de abia la jumătatea holului, când el ajunse la scările şubrede.

— Lasă-mă să le ţin eu. Fata însărcinată era lângă ea, pe hol. Voi fi chiar aici când te vei întoarce, îi promise.

Scarlett nu voia să dea drumul lucrurilor pe care le adunase, dar chiar nu putea pierde acei cercei. Lăsând lucrurile în braţele deschise ale fetei, Scarlett apucă partea de jos a fustei şi încercă să îl ajungă din urmă pe bărbat. Îi zări pălăria maronie când ajunse în dreptul scărilor, dar, apoi, acesta dispăru.

Rămasă fără suflare, se năpusti la parter, văzând uşa Şarpelui închizându-se ca şi când cineva tocmai ar fi intrat

în fugă. Scarlett fugi, apucându-i marginea împodobită, de culoare verde. Afară, lumea era la apus şi la răsărit, în acelaşi timp. Stelele licăreau deasupra ca nişte influenţe nefaste, în timp ce mulţimea de lămpi făcea străzile să lumineze cu lumina lucitoare a lumânărilor. Melodia veselă a unui acordeon răsuna pe străzi, iar oamenii se mişcau în ritmul acesteia, legănând şolduri acoperite de fuste şi balansând coate acoperite de jachete. Însă nu vedea nicio pălărie săltând. Bărbatul dispăruse.

Nu ar fi trebuit să conteze. Erau doar nişte cercei. Însă nu era o simplă pereche de cercei. Erau roşii.

„Pietre roşii pentru Scarlett”, spusese mama ei. Un ultim cadou înainte de a pleca. Scarlett ştia că nu existau asemenea pietre şi că erau doar bucăţi colorate de sticlă, dar asta nu contase niciodată. Erau o parte din mama ei şi amintirea faptului că guvernatorul Dragna fusese, cândva, un alt om. „Tatăl tău mi i-a dat, spunea ea, pentru că roşul era culoarea mea preferată.”

Era dificil să şi-l imagineze acum pe tatăl ei atât de grijuliu. Fusese foarte diferit înainte. După fuga Palomei şi eşecul lui de a o găsi, distrusese tot ce îi amintea de ea, lăsând-o pe Scarlett doar cu aceşti cercei, dar asta doar pentru că îi ascunsese de el. Atunci jurase Scarlett să rămână întotdeauna împreună cu sora ei, să nu-i lase niciodată Tellei doar o bijuterie şi amintiri şterse, aşa cum făcuse mama lor. Chiar şi după câţiva ani, dispariţia Palomei se agăţa de Scarlett ca o umbră pe care nicio strălucire nu o putea şterge.

Ochii înlăcrimaţi ai fetei o usturau. Din nou, încercă să-şi amintească faptul că acesta era doar un joc. Dar nu era cel la care se gândise.

Înapoi pe holul Şarpelui, Scarlett nu fu surprinsă să afle că fata însărcinată plecase cu toate lucrurile ei. Pe hol nu mai rămăsese nimic din preţioasele obiecte ale surorii ei. Scarlett nu găsi decât un nasture din sticlă şi o vedere pe care fata, sau probabil altcineva, le scăpase.

— Vulturii aceia.

— Nu ştiam că eşti genul care înjură. Julian se rezemă

de peretele opus, cu mâinile bronzate încrucişate leneş pe piept, făcând-o pe Scarlett să se întrebe dacă fusese acolo în tot acest timp.

— Nu ştiam că „vultur” e o înjurătură, spuse Scarlett.

— După felul în care ai spus cuvântul, părea a fi una.

— Şi tu ai înjura dacă ai avea o soră a cărei răpire ar face parte din acest joc.

— Iar mă supraestimezi, Roşiuţă. Dacă sora mea ar fi fost răpită pentru acest joc, aş fi folosit asta în avantajul meu. Nu îţi mai plânge de milă şi vino. Julian se dezlipi de perete şi se îndreptă spre camera răvăşită a Tellei.

Vulturii plecaseră, dar tot ce era important dispăruse. Chiar şi mânerul uşii din sticlă verde fusese furat.

— Am încercat să-i adun toate lucrurile, dar… vocea lui Scarlett se dogi când intră în cameră, amintindu-şi de toţi acei ochi lacomi şi de mâinile hapsâne apucând bunurile Tellei ca şi când ar fi fost piese dintr-un joc de puzzle, şi nu lucrurile unei persoane.

Ea se uită în sus, la Julian, dar în privirea lui misterioasă nu se citea nici urmă de milă.

— Este doar un joc, Roşiuţă. Acei oameni nu făceau decât să joace. Dacă vrei să câştigi, trebuie să fii puţin mai nemiloasă. Caravalul nu înseamnă să fii drăguţ.

— Nu te cred, spuse Scarlett. Doar pentru că busola ta morală este stricată, nu înseamnă că toată lumea este lipsită de scrupule.

— Cei care s-au apropiat de câştig sunt aşa. Nu toată lumea vine aici pentru distracţie. Unii joacă doar ca să vândă ce strâng celui care plăteşte mai mult. Ca tipul care a fugit cu cerceii tăi.

— Nu va primi mulţi bani pe ei, spuse cu amărăciune Scarlett.

— Ai fi surprinsă. Julian ridică mânerul dulapului distrus. Oamenii sunt dispuşi să cheltuiască mulţi bani sau să renunţe la cele mai ascunse secrete pentru un pic din magia Caravalului. Dar cei care nu sunt corecţi plătesc, de obicei, un preţ şi mai mare. Julian aruncă mânerul în aer şi îl lăsă să cadă pe podea înainte de a recunoaşte încet: În

acest sens, Legend are simţul dreptăţii.

— Ei bine, nu vreau să joc deloc, spuse Scarlett. Vreau doar să-mi găsesc sora şi să ajung acasă la timp pentru nunta mea.

— Atunci, asta este problema. Julian ridică din nou mânerul. Dacă vrei să-ţi găseşti sora înainte de a pleca, trebuie să câştigi jocul.

— Despre ce vorbeşti?

— Lasă-mă să ghicesc, nu te-ai uitat la indiciul pe care ţi l-am dat.

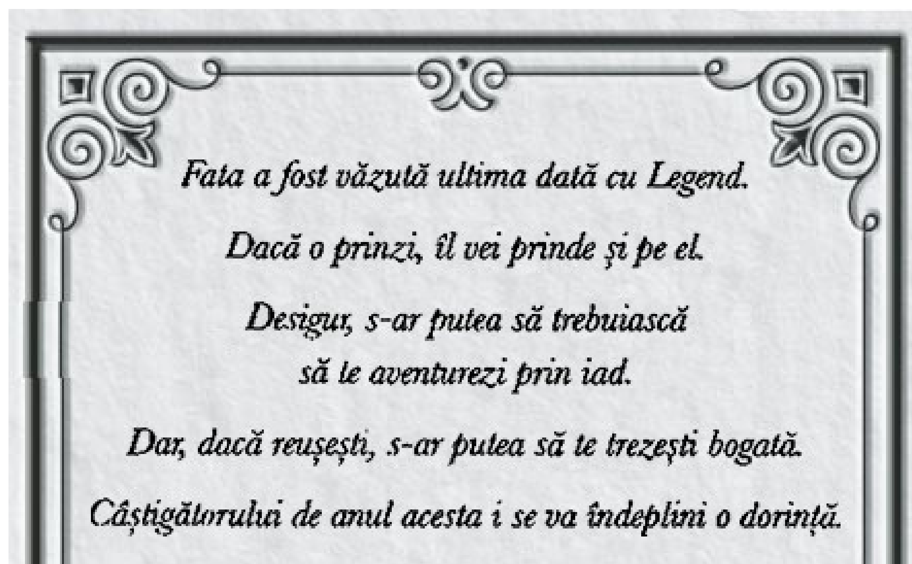
— Numele surorii mele era singurul indiciu.

— Eşti sigură? o provocă el.

— Bineînţeles. Doar că nu mi-am dat seama că era un indiciu. Am crezut că Legend… Scarlett îşi dădu scama de greşeala ei prea târziu.

Buzele lui Julian se unduiră în acelaşi fel batjocoritor, aşa cum se întâmpla ori de câte ori îi menţiona numele lui Legend chiar dacă nu îşi terminase gândul prostesc.

Scarlett verifică biletul ataşat de cheie. Singurele cuvinte de pe bilet erau numele surorii ei, dar dedesubt era un spaţiu gol. Traversând spre cea mai apropiată lampă cu vitraliu, Scarlett ridică pagina aşa cum făcuse Tella cu biletele de la Legend. Desigur, apărură noi rânduri, scrise elegant.

Fata a fost văzută ultima dată cu Legend.

Dacă o prinzi, îl vei prinde și pe el.

Desigur, s-ar putea să trebuiască
să te aventurezi prin iad.

Dar, dacă reușești, s-ar putea să te trezești bogată.

Câștigătorului de anul acesta i se va îndeplini o dorință.

După o clipă, poemul dispăru, şi un nou rând de cuvinte îi luă locul.

Acesta este primul tău indiciu

pentru a o găsi.

Celelalte nu vor fi ușor de recuperat.

Unele te vor face să te îndoiești de sănătatea ta mintală și de

toate lucrurile în care crezi.

Indiciul numărul doi îl vei descoperi

în învălmășeala plecării ei.

Numărul trei trebuie să-l câștigi.

Numărul patru te va costa ceva valoros.

Și numărul cinci necesită un act de credință.

Majoritatea dintre voi vor eșua, dar unul cu siguranță va reuși.

Ai cinci nopți să găsești cele patru indicii rămase și fata, iar

dorința lui Legend va fi a ta.

Visul lui Scarlett trebuie să fi fost mai mult decât o iluzie. Legend chiar îşi dorea ca ea să fie aici. Îşi aminti de spusele băiatului din balcon. „Odată ce veţi intra, vi se va prezenta un mister care trebuie rezolvat."

Să afle unde fusese dusă Tella era, probabil, misterul din acest an. De aceea atât de mulţi oameni scotociseră prin camera ei; şi ei o căutau pe Tella. Pe bilet nu scria ce avea să se întâmple cu Tella dacă nu o găsea nimeni, dar Scarlett ştia că sora ei nu plănuia să se întoarcă în Trisda imediat odată cu încheierea jocului.

Dacă Scarlett nu o găsea, Tella avea să dispară, la fel ca mama lor. Dacă voia să o vadă din nou, Scarlett chiar trebuia să rămână şi să joace.

Dar Scarlett nu putea rămâne pentru întregul joc. Trebuia să se mărite cu contele în şase zile, pe douăzeci. Erau cinci nopţi de Caraval, dar ca să se întoarcă în Trisda, ar fi trebuit să călătorească două zile. Ca să ajungă la timp pentru nunta ei, Scarlett trebuia să identifice toate indiciile şi să o găsească pe Tella înainte de ultima noapte a jocului.

— Nu fi atât de supărată, spuse Julian. Dacă sora ta este cu Legend, sunt sigur că o tratează bine.

— De unde ştii asta? întrebă Scarlett. Nu ai auzit-o; părea foarte speriată.

— Ai văzut-o?

— I-am auzit doar vocea. Scarlett îi explică tot ce se întâmplase.

Julian păru să îşi reprime un chicot.

— Tot uiţi că acesta este un joc. Ea ori juca teatru, ori altcineva pretindea că era ea. În orice caz, nu cred că trebuie să-ţi faci griji pentru sora ta. Crede-mă când îţi spun că Legend ştie să aibă grijă de invitaţii lui.

Ultimele cuvinte ale lui Julian ar fi trebuit să slăbească nodurile pe care Scarlett le simţea în stomac, dar ceva din modul în care îi vorbise Julian o agită şi mai mult. Zâmbetul îi părăsi ochii reci, inexpresivi.

— De unde ştii cum îşi tratează Legend invitaţii?

— Uită-te la camera care ni s-a dat pentru că eşti „invitata lui specială”. Accentul lui Julian deveni şi mai evident când rosti cuvântul „specială”. Este logic să crezi că a cazat-o pe sora ta într-un loc la fel de frumos.

Din nou, Scarlett ar fi trebuit să se simtă mai bine. Tella

nu era în niciun pericol. Sora ei era doar o parte din joc, şi o parte importantă. Totuşi, taman acest lucru o neliniştea atât de mult pe Scarlett. De ce, dintre toţi oamenii, să o fi ales Legend pe sora ei?

— Ah, înţeleg, adăugă Julian. Eşti invidioasă.

— Nu, nu sunt.

— Ar fi logic să fii. Tu eşti cea care i-ai scris scrisorile, în toţi aceşti ani. Nimeni nu te-ar condamna dacă te-ai simţi prost pentru că a ales-o pe ea în locul tău.

— Nu sunt invidioasă, repetă Scarlett, dar asta îl făcu pe marinar să zâmbească mai larg în timp ce continuă să se joace cu mânerul dulapului distrus, făcându-l să dispară şi să reapară între degetele lui abile. Un truc magic ieftin.

Ea încercă să se gândească la dispariţia Tellei aşa, ca la o simplă scamatorie – nu dispăruse pentru totdeauna, ci îi era doar inaccesibilă.

Ea reciti primul indiciu. „Numărul doi îl vei descoperi în învălmăşeala plecării ei.” Ca soră a Tellei, Scarlett ar fi trebuit să aibă un avantaj. Dacă nu i-ar fi aparţinut Tellei ceva din cameră, Scarlett ar fi ştiut, dar abia dacă rămăseseră câteva obiecte. Cu excepţia vederii din mâna ei care, la o a doua privire, nu mai părea la fel de obişnuită ca înainte.

— Ce este? o întrebă Julian. Când Scarlett nu îi răspunse imediat, adoptă un ton agreabil. Haide, am crezut că suntem o echipă.

— Faptul că suntem coechipieri ţi-a folosit în mare parte ţie, nu mie.

— Nu aş spune „în mare parte”. Uiţi că, dacă nu aş fi fost eu, nici măcar nu ai fi ajuns aici.

— Aş putea pretinde acelaşi lucru, îl contrazise Scarlett. Seara trecută, te-am salvat de la a fi scos din joc, dar tu ai fost cel care ai dormit în camera noastră!

— Şi tu ai fi putut să dormi în pat. Julian se jucă cu nasturele de sus al cămăşii sale.

Scarlett se încruntă.

— Ştii că asta nu a fost niciodată o opţiune.

— Bine. El îşi ridică mâinile, exagerând o predare. De

acum înainte, va fi un parteneriat mai egal. Îţi voi spune în continuare ce ştiu despre joc. Ne vom împărtăşi unul celuilalt ce vom afla şi vom împărţi camera pe zile. Când tu vei dormi acolo, promit că nu o voi face eu. Deşi eşti binevenită să mi te alături oricând doreşti.

— Derbedeule, mormăi Scarlett.

— Am fost numit şi mai rău. Acum, arată-mi ce ai în mână.

Scarlett privi afară, spre hol, asigurându-se că nimeni nu asculta dincolo de uşă. Apoi, întoarse vederea spre Julian.

— Asta nu i-a aparţinut surorii mele.

14

Când avea unsprezece ani, lui Scarlett îi plăceau foarte mult castelele. Nu conta dacă erau făcute din nisip, piatră sau puţină imaginaţie. Erau fortăreţe, iar Scarlett îşi imagina că, dacă ar fi locuit într-una dintre ele, ar fi fost protejată şi tratată ca o prinţesă.

Tella nu se gândea la astfel de lucruri romantice. Ea nu voia să fie dezmierdată sau să-şi petreacă viaţa închisă în vreun castel vechi şi prăfuit. Tella voia să călătorească prin lume, să vadă satele de gheaţă ale Nordului Îndepărtat şi junglele Continentului de Est. Şi ce mod mai bun să facă asta, decât cu o frumoasă coadă de peşte, de un verde-smarald?

Tella nu îi spusese niciodată lui Scarlett, dar voia să fie sirenă.

Scarlett râsese atât de tare, încât îi dăduseră lacrimile când descoperise ascunzătoarea secretă a Tellei, cu vederi. Toate erau cu sirene strălucitoare – şi tritoni!

După aceea, ori de câte ori se certau sau când Tella o tachina pe Scarlett, fata era tentată să o tachineze din cauză că voia să fie o sirenă. Măcar castelele erau reale, dar până şi Scarlett, care pe atunci încă avea vise imposibil de realizat şi o imaginaţie bogată, ştia că sirenele nu existau. Totuşi Scarlett nu spusese niciun cuvânt. Nu când Tella o tachina în legătură cu palatele ei sau cu obsesia crescândă în ceea ce privea Caravalul. Fantezia Tellei de a fi sirenă îi dădea speranţe lui Scarlett – că, în ciuda abandonului mamei lor, şi a lipsei de dragoste din partea tatălui, sora ei încă putea să viseze, iar Scarlett nu voia să-i distrugă visele.

— Vederile din colecţia surorii mele erau deosebite, îi spuse ea lui Julian. Tella nu ar fi avut cum să aibă o vedere cu un castel.

— Cred că acela este chiar un palat, spuse Julian.

— Totuşi, nu este imaginea pe care şi-ar fi dorit-o. Acesta trebuie să fie următorul indiciu.

— Eşti sigură? o întrebă Julian.

— Dacă nu ai încredere în ce ştiu despre sora mea, atunci poţi să-ţi cauţi pe altcineva alături de care să lucrezi.

— Crezi sau nu, Roşiuţă, îmi place să lucrez cu tine. Şi cred că îmi aduc aminte că am văzut acel castel, după ce am prins barca în scara trecută. Dacă ai dreptate, iar vederea este al doilea indiciu, palatul este locul în care ar trebui să-l căutăm pe al treilea. Când am mai jucat… Julian tăcu la sunetul paşilor unor cizme. Grei. Încrezători. Paşii se opriră chiar în faţa uşii Tellei.

Scarlett aruncă o privire pe hol.

— Bună. Dante o salută cu un zâmbet puţin prea strâmb ca să fie perfect. Din nou, era îmbrăcat complet în negru, asortându-se cu întunecimea tatuajelor sale, dar păru să se lumineze când o văzu Scarlett. Tocmai veneam în cameră, să văd ce faci. Ai dormit bine în camera mea?

Venind din partea lui Dante, cuvintele „dormit” şi „camera mea” păreau mai mult decât scandaloase.

— Cine este la uşă, iubito? Julian se mişcă în spatele lui Scarlett. Nu o atinse cu adevărat, dar felul în care se apropie fu la fel de limpede. Când îi atinse corpul cu o mână şi cu cealaltă uşa chiar în spatele ei, simţi cum răceala trupului său o mângâie.

Expresia fermecătoare de pe chipul lui Dante dispăru. Se uită întâi la Scarlett, apoi la Julian. El nu rosti niciun cuvânt, dar Scarlett vedea clar că faţa îi împietrise. Simţi ceva schimbându-se şi la Julian.

Pieptul lui Julian îi atinse spatele, fiecare muşchi fiind tare şi rigid, la fel ca tonul lui nepăsător.

— Nu are nimeni de gând să mă prezinte?

— Julian, el este Dante, spuse Scarlett.

Dante întinse o mână. Cea cu trandafirul tatuat.

— El a fost suficient de drăguţ ca să renunţe la camera lui în favoarea mea, îi explică Scarlett, deoarece a fost o încurcătură cu a mea.

— Ei bine, atunci mă bucur foarte mult să te cunosc. Julian dădu mâna cu Dante. Mă bucur atât de mult că ai

putut-o ajuta pe logodnica mea. Când am auzit ce s-a întâmplat, mi s-a făcut rău. Aş fi vrut să fi venit la mine. Julian se întoarse spre Scarlett, cu o afecţiune falsă şi o privire înfuriată.

Se înşelase crezând că asta îl deranja. Îl distra acest lucru. Să joace rolul logodnicului îngrijorat, doar ca să-l alunge pe Dante, când, de fapt, nici măcar nu-i păsa.

Scarlett îşi ridică din nou privirea spre Dante, sperând să găsească un mod bun de a-i explica faptul că nu minţise cu adevărat. Dar el nu o mai privea, iar pe chipul lui frumos, supărarea se transformă într-o nuanţă deranjantă de indiferentă, ca şi când ea ar fi încetat să existe.

— Haide, iubito, îi şopti Julian. Ar trebui să ne dăm la o parte, ca să poată privi.

— Este în regulă, spuse Dante. Cred că am văzut ce trebuia să văd. Plecă pe hol fără niciun alt cuvânt.

Scarlett se întoarse spre Julian în clipa când Dante dispăru.

— Nu sunt proprietatea ta şi nu îmi place să te porţi aşa.

— Dar ţi-a plăcut felul în care te privea? Julian se uită în jos la Scarlett, clipind din genele-i negre şi groase, în timp ce îi zâmbi intenţionat strâmb. Crezi că repetă privirea aceea în oglindă?

— Încetează. Nu s-a uitat aşa la mine. Este o persoană drăguţă. Spre deosebire de unii oameni, el a vrut să facă un sacrificiu ca să mă ajute.

— Părea că era dispus să şi fie plătit pentru acel sacrificiu.

— Uf! Nu toată lumea este ca tine. Scarlett ieşi pe uşă şi merse pe hol, ţinând în mână al doilea indiciu: vederea Tellei.

— Tot ce spun este că acela este o piază rea, spuse Julian. Ar trebui să stai departe de el.

Scarlett se opri în capul scărilor, îndreptându-şi umerii în timp ce se întoarse spre Julian, amintindu-şi clar privirea lacomă de pe chipul lui în clipa în care îl prinsese în camera butoaielor, cu Tella.

— Ca şi când tu ai fi mai bun.

— Nu spun că sunt un om bun, zise Julian. Dar nu vreau niciunul dintre lucrurile pe care le vrea frumosul acela. Dacă aş fi vrut, ţi-aş fi spus să stai departe şi de mine. El a câştigat Caravalul când am jucat ultima oară. Îţi aminteşti ce am spus despre preţul acestui joc? Chiar şi câştigul vine cu un preţ, iar triumful lui îl costă mult. Pariez că ar face orice ca sa câştige dorinţa şi să încerce să recupereze tot ce a pierdut. Dacă tu crezi că busola mea morală este stricată, a lui nu există.

*

— O, iată şi cuplul fericit! Fata drăguţă, cu pielea măslinie, aplaudă încântată când Scarlett şi Julian urcară în barca ei.

Ultimul lucru pe care voia să-l facă Scarlett era să pretindă că era fericita logodnică a lui Julian, dar reuşi să vorbească mai dulce.

— Nu tu erai pe monociclu noaptea trecută?

— O, fac multe lucruri, spuse fata cu mândrie.

Scarlett îşi aminti că Julian o avertizase în privinţa ei noaptea trecută, dar când fata începu să vâslească, îi fu greu să creadă că era făcută din altceva în afară de veselie sinceră. Era mult mai prietenoasă decât fata marinar din noaptea trecută.

Poate că Julian nu plăcea pe nimeni care părea drăguţ.

Cu toate acestea, el era acum amabil cu această fată; după ce îi arătă vederea cu destinaţia lor, o întrebă cum se numea.

— Jovan, dar lumea mă strigă Jo, răspunse fata.

Cât timp vâsli, Julian îi puse multe întrebări şi râse la glumele ei. Scarlett era impresionată de cât de politicos putea fi când voia asta, deşi îşi imagina că, în mare parte, o făcea doar ca să afle informaţii. Jovan le arătă tot felul de privelişti. Canalele erau circulare, ca o coajă de măr întinsă în jurul străzilor şerpuitoare, luminate de lămpi, pline de fumul roşcat al hornurilor cârciumilor; brutării în formă de brioşă şi magazine înfăşurate în culori, precum cadourile aniversare. Albastru precum cerul. Portocaliu

caisă. Galben şofran. Roz primulă.

În timp ce canalele rămâneau întunecate, lămpile din sticlă se întindeau de-a lungul marginilor fiecărei clădiri, scoţând în evidenţă culorile strălucitoare, în timp ce oamenii intrau şi ieşeau. Scarlett credea că semăna cu un fel de dans al bucuriei, datorită melodiilor felurite care se cântau. Harpe, cimpoaie, viori, flaute şi violoncele. Fiecare canal avea un ritm instrumental diferit.

— Sunt multe de văzut aici, spuse Jovan. Dacă sunteţi dispuşi să plătiţi şi priviţi destul de atent, veţi găsi lucruri pe insulă pe care nu le veţi întâlni nicăieri în altă parte – unii oameni vin aici doar ca să facă cumpărături, şi nici măcar nu se deranjează să joace jocul.

Jovan continuă să discute, dar Scarlett nu o mai auzi când zări ceea ce părea a fi o agitaţie în colţul unei străzi. Părea că o femeie era târâtă cu forţa afară dintr-un magazin. Scarlett auzi un strigăt, apoi nu văzu decât un grup de oameni trăgând de femeia care dădea din mâini şi din picioare.

— Ce se întâmplă acolo? Scarlett arătă cu degetul, dar până ce Jovan şi Julian apucară să se uite, cineva de pe stradă stinsese toate lămpile din apropiere, ascunzând orice văzuse Scarlett într-o cortină a nopţii.

— Ce ai văzut? întrebă Julian.

— Era o femeie într-o rochie gri, şi era târâtă afară dintr-un magazin.

— O, probabil că este doar un spectacol de stradă, spuse veselă Jovan. Câteodată, actorii fac asta ca să condimenteze lucrurile pentru oamenii care doar observă probabil că au făcut să pară că a furat ceva sau că a înnebunit. Sunt sigură că vei mai vedea asemenea lucruri pe parcursul jocului.

Scarlett aproape îi şopti lui Julian că păruse foarte real, dar nu fusese avertizată în privinţa acestui lucru când intrase prima dată în joc?

Jovan bătu din nou din palme când se opri din vâslit.

— Am ajuns. Palatul de pe vedere. Cunoscut sub numele de Castelul Blestemat.

Pentru o clipă, Scarlett uită de femeie. Linii de nisip strălucitor se ridicau într-un palat în formă de colivie imensă, acoperit cu poduri şerpuitoare, cu arcade în formă de potcoavă şi domuri rotunde, toate pudrate cu fărâme aurii de lumină solară. Vederea nedreptăţise acest loc. Mai degrabă decât să fie luminată de lumânări, structura însăşi strălucea. Umplea vederea cu lumină, făcând totul mai strălucitor acolo decât în oricare alt loc, ca şi când ei ar fi găsit un petic de teren care reuşea să îmbutelieze fascicule de lumină solară.

— Cât îţi datorăm pentru cursă? întrebă Julian.

— O, pentru voi doi, este gratis, răspunse Jovan, iar Scarlett îşi dădu scama că, probabil, acesta era un alt motiv pentru care el fusese atât de atent cu ea. Veţi avea nevoie de tot ce aveţi acolo, înăuntru. Timpul trece şi mai repede în Castel.

Jovan dădu din cap spre două clepsidre mari, care flancau intrarea palatului de nisip, fiecare mai înaltă de două etaje şi pline cu granule rubinii. Doar o mică parte din granule se aflau în partea de jos.

— Dacă aţi observat, nopţile şi zilele de pe această insulă sunt mai scurte, continuă Jovan. Anumite tipuri de magie sunt alimentate de timp, iar acest loc foloseşte multă magie, aşadar, asiguraţi-vă că vă folosiţi cu înţelepciune minutele după ce veţi intra.

Julian o ajută pe Scarlett să coboare din barcă. Când trecură pe podul arcuit şi pe lângă clepsidrele imense, Scarlett se întrebă de câte minute din viaţa ei era nevoie ca să formeze o granulă. O secundă în Caraval părea mai lungă decât o secundă obişnuită, ca acel moment de dinaintea apusului, când toate culorile cerului fuzionau în magie.

— Ar trebui să căutăm genul de loc care ar atrage-o pe sora ta, spuse Julian. Pun pariu că acolo vom găsi cel de-al treilea indiciu.

Ea se gândi la biletul legat de cheie. „Numărul trei trebuie câştigat.”

Dincolo de clepsidre, aleea din dreapta urca într-o serie

de terase aurii, care formau mare parte din Castel. De jos, acestea semănau cu nişte biblioteci, pline cu genul de cărţi vechi despre care oamenii ar fi spus întotdeauna că nu trebuiau să fie atinse.

Aleea din faţă conducea într-o curte mare, plină de culori, sunete şi oameni. Un smochin plin de păsări mici şi minunate creştea în mijlocul acesteia. Zebre înaripate şi pisici zburătoare, tigri zburători miniaturali, luptându-se cu elefanţi cât palma, care îşi foloseau urechile ca să zboare. O colecţie pestriţă de chioşcuri şi corturi înconjurau copacul, muzica auzindu-se din unele, în timp ce din altele se auzeau râsete, ca din cortul verde-jad în care se vindeau săruturi.

Nu avea nicio îndoială asupra locului în care s-ar fi aventurat Tella, iar dacă Julian ar fi întrebat-o, Scarlett i-ar fi mărturisit că ea era fermecată şi de ceea ce vedea în curtea plină de corturi. Nu ar fi trebuit să se lase ispitită.

Scarlett ar fi trebuit să se gândească doar la Tella, în căutarea următorului ei indiciu. Dar, în timp ce privea cortul verde cu săruturi, care flutura din cauza chicotelilor discrete şi a şoaptelor şi a promisiunilor de fluturi, se întrebă...

Scarlett fusese sărutată. Atunci, îşi spusese că fusese frumos, şi fusese mulţumită de asta, dar acum, „frumos” părea cuvântul pe care oamenii îl foloseau atunci când nu aveau ceva mai bun de spus. Scarlett se îndoia că sărutul ei frumos s-ar fi comparat cu un sărut în timpul Caravalului. Într-un palat în care până şi aerul avea gust dulce, încercă să-şi imagineze aroma buzelor altcuiva, lipite de ale ei.

— Ţi se pare extravagant? Julian rosti cuvintele pe un ton gutural, făcând-o pe Scarlett să roşească.

— Mă uitam alături. Ea arătă grăbită spre un cort de culoarea tristă a prunelor.

Julian rânji. În mod evident, nu o credea. În clipa în care ea roşi, el zâmbi mai larg.

— Nu trebuie să fii jenată, spuse el. Deşi, dacă ai nevoie de ceva antrenament înainte de nunta ta, sunt mai mult

decât dispus să te ajut pe gratis.

Scarlett încercă să scoată un sunet de dezgust, dar mai mult scânci.

— Ăsta a fost un „da”? o întrebă Julian.

Îi aruncă o privire urâtă, menită să-i servească drept un refuz. Dar se pare că faptul că o tachina îl făcea să se simtă bine.

— L-ai văzut vreodată pe logodnicul tău? o întrebă el. Ar putea fi foarte urât.

— Aspectul lui nu contează. Îmi trimite scrisori drăguţe şi grijulii în fiecare săptămână şi…

— Cu alte cuvinte, este un mincinos, interveni Julian.

Scarlett se încruntă.

— Nici măcar nu ştii ce scrie.

— Ştiu că este un conte. Julian începu să bifeze lucruri cu degetul. Asta înseamnă că este un nobil, şi nimeni nu păstrează o asemenea poziţie fără să facă afaceri necurate. Dacă îşi caută o mireasă de pe o insulă, probabil o face pentru că familia lui este scăpătată, ceea ce înseamnă că este neatractiv. Julian începu să vorbească pe un ton serios în timp ce unul dintre degetele lui se opri sub bărbia lui Scarlett, întorcându-i faţa spre el. Eşti sigură că nu vrei să te mai gândeşti la oferta mea şi să iei în considerare acel sărut?

Scarlett se retrase cu un mormăit de repulsie, dar o făcu prea repede şi prea greşit. Şi, spre groaza ei, în loc să fie dezgustată, o uşoară curiozitate îi înţepă simţurile.

Scarlett şi Julian erau acum mai aproape de cortul cu săruturi. Parfumul adia din acesta. Mirosea ca miezul nopţii, făcând-o pe Scarlett să se gândească la buze moi şi la mâini puternice, la barba neagră atingându-i obrazul, care îi amintea prea mult de Julian.

Ignorând viteza cu care pulsul i se acceleră, încercă să găsească o replică inteligentă, ca răspuns la următoarea replică a lui Julian. Dar, pentru prima dată, Julian tăcu. Într-un fel, tăcerea lui bruscă era mai incomodă decât dacă ar fi tachinat-o din nou.

Nu-şi imagina că răspunsul ei la oferta lui îl ofensase pe

marinar, deşi observase că nu mai mergea la fel de aproape de ea ca înainte. Chiar şi atunci când nu făcea niciun efort ca să o atingă, era de obicei destul de aproape încât să o sărute cu uşurinţă, dar ei continuară să meargă prin curte, puţin prea departe unul de celălalt şi mult prea tăcuţi, fără să semene câtuşi de puţin cu doi logodnici.

— Vrei să-ţi cunoşti viitorul? întrebă un tânăr.

— O, cu... Scarlett se bâlbâi când se întoarse şi văzu un zid de carne. Nu se uitase niciodată la un bărbat gol şi, chiar dacă acest bărbat nu era chiar aşa, era destul de dezbrăcat încât ştia că nu ar fi fost potrivit să se gândească să intre în cortul lui roşiatic. Totuşi, ea nu se retrase.

Nu purta decât o pânză maro, care începea din dreptul şoldurilor şi se termina când îi ajungea la coapsele groase şi care îi dezvăluia pielea netedă, acoperită complet cu tatuaje în culori strălucitoare. Un dragon care scuipa foc urmărea o sirenă pe pădurea de pe abdomenul său, în timp ce heruvimii aruncau săgeţi de deasupra coastelor lui. Mai erau şi nişte peşti koi străpunşi, şi alţii care înţepau nori din care curgeau păpădii galbene şi petale de flori de piersic. Unele petale i se prelingeau spre picioarele care erau acoperite cu scene detaliate de circ.

Chipul îi era la fel de decorat; un ochi mov privea de pe fiecare obraz, în timp ce stele negre îi conturau ochii. Însă buzele fură cele care îi atraseră atenţia lui Scarlett. Înconjurate de tatuajul sârmei ghimpate albastre, una era încuiată cu un lacăt auriu, în vreme ce cealaltă era închisă cu o inimă.

— Cât ceri pentru o şedinţă? întrebă Julian. Nu se arătă surprins de aspectul unic al bărbatului.

— Vă voi dezvălui viitorul în funcţie de ce îmi daţi, spuse bărbatul tatuat.

— Este în regulă, zise Scarlett. Cred că mă descurc să-mi descopăr viitorul pe parcurs.

Julian o privi.

— Nu aşa mi-a părut ieri, când am trecut pe lângă acei ochelari ridicoli.

— Care ochelari?

— Ştii tu, cei de culori diferite, care puteau vedea viitorul.

Scarlett îşi aminti acum: fusese intrigată, dar era surprinsă că el observase asta.

— Dacă vrei să intri, eu voi continua să caut indiciile. Julian îi atinse spatele cu o mână şi o împinse uşor.

Ea era pe cală să îl contrazică; să îşi pună o pereche de ochelari nu era acelaşi lucru cu a intra într-un cort întunecat, cu un bărbat pe jumătate dezbrăcat. Dar în ziua precedentă o pierduse pe Tella din cauză că fusese prea speriată să facă un târg. Dacă al treilea indiciu trebuia să fie câştigat, poate că ar fi putut să afle informaţii despre viitor – despre locul în care avea să o găsească pe Tella.

— Vrei să intri cu mine? îl întrebă Scarlett.

— Aş prefera ca viitorul meu să rămână o surpriză. Julian făcu un semn din cap spre cortul cu săruturi. Când termini, ne întâlnim acolo.

Îi trimise în zbor un sărut sarcastic, care o făcu să creadă că, probabil, toată jena de mai devreme fusese doar în mintea ei.

— Nu sunt sigur că aş fi de acord cu asta, spuse bărbatul tatuat.

Scarlett ar fi putut jura că nu vorbise cu voce tare; cu siguranţă acest bărbat nu ar fi avut cum să-i citească gândurile. Sau poate că doar presupusese că acea declaraţie s-ar îi potrivit, cu uşurinţă, oricărui gând al ei; un alt mod de a o convinge să intre în cortul său întunecat.

15

Tânărul tatuat îi spuse că numele lui era Nigel când o conduse dincolo de marginile fine ale cortului, spre nişte trepte din nisip care o îndrumară într-un bârlog plin cu perne şi ceaţa fumului de lumânări şi a parfumului de iasomie.

— Ia loc, spuse Nigel.

— Cred că prefer să stau în picioare. Marea de perne îi reamintea lui Scarlett prea mult de patul din camera ei de la Şarpe. Pentru o clipă, îşi aminti cum Julian se întinsese pe pat şi îşi descheiase cămaşa.

Când privi din nou pernele, Nigel se aşezase într-o poziţie asemănătoare, cu braţele goale întinse peste perne, făcând-o să vrea să iasă în fugă pe scări.

— Unde-ţi este globul de cristal? Sau acele cărţi pe care le folosesc unii? întrebă ea.

Colţurile buzelor tatuate ale lui Nigel tresăriră, dar asta fu suficient încât să o facă pe Scarlett să se îndrepte spre scări.

— Îţi este tare frică.

— Nu, sunt doar precaută, spuse Scarlett. Şi încerc să înţeleg cum funcţionează toate astea.

— Pentru că ţi-e frică, repetă el, privind-o pe Scarlett într-un fel care o făcu să creadă că nu se referea doar la ezitarea ei de a intra în cortul lui. Te tot uiţi la lacătul pictat pe buzele mele. Te simţi captivă şi nesigură. Nigel îi arătă inima din cealaltă parte a gurii lui. Te uiţi şi aici. Vrei dragoste şi protecţie.

— Nu asta vrea orice fată?

— Nu pot vorbi pentru toate, dar majoritatea oamenilor sunt atraşi spre alte lucruri. Mulţi vor putere. Nigel îşi trecu un deget, tatuat cu un pumnal, peste dragonul de pe abdomenul lui. Alţii vor plăceri. Îşi plimbă o mână peste circul sălbatic de pe coapsele lui şi peste alte câteva tatuaje. Tu nu te-ai uitat la aceste lucruri.

— Deci, aşa ghiceşti tu viitorul? Scarlett se apropie

puţin, intrigată. Îţi foloseşti tatuajele de pe corp ca să citeşti oamenii.

— Mă gândesc la ele ca la nişte oglinzi. Viitorul este cam ca trecutul; în mare parte, e stabilit, dar poate fi schimbat…

— Credeam că este invers, spuse Scarlett. Trecutul este stabilit, dar viitorul poate fi schimbat?

— Nu. Trecutul este stabilit doar parţial, iar viitorul este mai greu de schimbat decât ai crede.

— Aşadar, spui că totul este sortit? Lui Scarlett nu-i plăcea soarta. Îi plăcea să creadă că, dacă era bună, lucruri bune aveau să i se întâmple. Destinul o făcea să simtă că era neputincioasă şi fără speranţă şi, că, în general, îi lipsea ceva. Pentru ea, soarta era un fel de versiune a tatălui ei, mai mare şi omnipotentă, care o priva de alegeri şi îi controla viaţa fără sa ţină cont de sentimentele ei. Soarta însemna că nimic din ceea ce făcea nu conta.

— Te înfricoşezi prea repede, spuse Nigel. Ce crezi despre soartă se aplică doar trecutului. Viitorul nostru este doar previzibil pentru că, fiind nişte creaturi ale acestei lumi, suntem previzibili. Gândeşte-te la un şoarece şi la o pisică. Nigel îi dezvălui partea din spate a braţului său, unde o pisică roşcată îşi întindea ghearele spre un şoarece cu dungi albe şi negre. Când o pisică vede un şoarece, îl urmăreşte, în afară de cazul în care, probabil, pisica este urmărită de ceva mai mare, cum ar fi un câine. Noi le semănăm, în mare parte. Viitorul ştie ce lucruri ne dorim, cu excepţia cazului în care ceva mai mare, apărut în calea noastră, ne alungă.

Nigel îşi mişcă degetele pentru a trasa conturul unui joben de un albastru-închis pe încheietura mâinii sale, iar Scarlett îl urmări fermecată. Era aproape identic cu cel pe care îl purtase Legend în visele ei, făcând-o să-şi amintească momentele în care tot ce îşi dorea era o scrisoare de la el.

— Dar, de obicei, viitorul vede clar chiar şi acele lucruri care ar putea să ne schimbe drumul, continuă Nigel. Nu

este soarta, este pur şi simplu viitorul care observă lucrurile la care tânjim cel mai mult. Fiecare persoană are puterea de a-şi schimba soarta, dacă e destul de curajoasă să lupte pentru ceea ce îşi doreşte mai mult decât orice altceva.

Scarlett nu se mai uită la joben şi îl surprinse pe Nigel zâmbindu-i pentru a doua oară.

— Te intrigă?

— O, chiar nu mă uitam la el. Scarlett nu ştia de ce se simţea jenată, exceptând faptul că ar fi trebuit să se gândească la Tella, şi nu la Legend. Mă uitam la celelalte desene de pe braţul tău.

Era limpede că Nigel nu o credea. El continuă să rânjească larg, ca un tigru.

— Eşti pregătită să-ţi spun ce văd în viitorul tău?

Scarlett îşi mută greutatea pe celalalt picior, privind cum tot mai mult fum se împletea în jurul pernelor de la picioarele ei. Replicile jocului începeau să se înceţoşeze din nou. Nigel avea mai multă dreptate decât voia ea să aibă. În timp ce privea dragonul care scuipa foc de pe abdomenul său, se gândi la tatăl ei – la dorinţa lui distructivă pentru putere. Circul sălbatic de pe coapsele lui Nigel îi amintea lui Scarlett de Tella – de nevoia ei pentru plăcere, care să o ajute să uite rănile pe care îi plăcea să le ignore. Şi avusese absolută dreptate în privinţa lacătului şi a inimii de pe buzele lui.

— Ce mă va costa?

— Doar câteva răspunsuri. Nigel flutură o mână, împrăştiind fuioare de fum mov în direcţia ci. Îţi voi pune întrebări, şi pentru fiecare răspuns adevărat îţi voi oferi, în schimb, un alt răspuns.

Vorbele lui făceau ca totul să pară simplu.

Doar câteva răspunsuri.

Nu primul ei născut.

Nu o bucată din sufletul ei.

Foarte de simplu.

Prea simplu.

Dar Scarlett ştia că nimic nu era atât de simplu, mai ales

nu într-un asemenea loc, conceput să captureze şi să seducă.

— Voi începe cu ceva uşor, spuse Nigel. Spune-mi despre însoţitorul tău, tânărul frumos alături de care ai venit aici. Sunt curios, ce părere ai despre el?

Scarlett se uită imediat la buzele lui Nigel. La sârma ghimpată din jurul acestora. „Nu inima. Nu inima.” Sentimentele ei pentru Julian nu erau de această natură.

— Julian este egoist, necinstit şi oportunist.

— Ai fost de acord să joci jocul împreună cu el. Probabil că acestea nu sunt singurele tale sentimente. Nigel făcu o pauză. O văzuse uitându-se la inimă. De ce conta, Scarlett nu era sigură, dar îşi dădea seama că aşa era. Auzi asta în întrebarea lui, „Ţi se pare atrăgător?”

Scarlett îşi dorea să nege. Julian era sârma ghimpată. Nu inima. Dar, în vreme ce ea nu-l plăcea întotdeauna ca om, nu putea nega faptul că, din punct de vedere fizic, era foarte atractiv. Chipul lui dur, părul lui brunet şi dezordonat, pielea lut caldă şi măslinie. Şi, chiar dacă nu i-ar fi spus-o niciodată, îi plăcea felul în care mergea, cu încredere totală, ca şi când nimic din această lume nu ar fi putut să-l rănească. O făcea să se simtă mai puţin temătoare când era în preajma lui. Ca şi când curajul şi îndrăzneala nu s-ar fi sfârşit, întotdeauna, cu o înfrângere.

Dar nu voia să-i spună asta nici lui Nigel. Dacă Julian asculta lângă cort?

— Eu… Scarlett încercă să spună că nu-i păsa de aspectul lui, dar cuvintele i se lipiră de limbă ca melasa.

— Ai vreo problemă? Nigel flutură mâna peste un con cu tămâie. Uite, asta te ajută să-ţi dai drumul la gură.

„Sau forţează lumea să spună adevărul”, gândi Scarlett.

Când Scarlett deschise din nou gura, cuvintele ieşiră.

— Cred că este cea mai atrăgătoare persoană pe care am văzut-o vreodată.

Ea îşi dori să-şi ducă mâna la gură şi să împingă cuvintele înapoi.

— Mai cred şi că este plin de sine, reuşi Scarlett să adauge preventiv, în caz că derbedeul ar fi ascultat de

afară.

— Interesant. Nigel îşi împreună mâinile. Acum, ce întrebări ai vrea să-mi pui?

— Poftim? O alarmase faptul că Nigel voia doar să afle lucruri despre Julian. Nu mai ai întrebări pentru mine?

— Timpul expiră. Orele trec aici ca minutele. Mâinile lui Nigel alunecară spre lumânările consumate, aliniate în cortul lui. Ai două întrebări.

— Doar două?

— Vrei ca asta să fie una din întrebările tale?

— Nu, eu doar… Scarlett îşi duse mâna la gură înainte de a spune din greşeală ceva ce nu trebuia.

Dacă era cu adevărat un joc, nu conta ce întreba. Răspunsurile pe care le-ar fi primit ar fi fost fabricate. Dar dacă ar fi fost parţial adevărate? Pentru o clipă, Scarlett îndrăzni să-şi lase gândurile să pătrundă tiptil în acel loc periculos. Deja văzuse magia în magazinul de ceasuri, prin uşa mecanismului ceasului lui Algie şi prin rochia fermecată de la Legend. Iar tămâia lui Nigel o făcuse să spună adevărul, ceea ce se dovedea a fi şi mai multă magie. Dacă bărbatul din faţa ei ar fi putut, cu adevărat, să ghicească viitorul, ce ar fi vrut ca să ştie?

Se uită din nou la inima din colţul gurii lui. Era roşie. Culoarea iubirii, a inimilor frânte şi a altor lucruri bune şi rele. Când o privi de această dată, se gândi la conte, la scrisorile lui minunate şi dacă ar fi trebuit sau nu să-i creadă spusele.

— Persoana care mă va lua de soţie, poţi să-mi spui ce fel de om este – este o persoană bună, cinstită?

Scarlett regretă imediat că nu întrebase mai întâi de sora ei. Ar fi trebuit să se gândească doar la Tella – de aceea intrase în cort. Dar era prea târziu să îşi retragă întrebarea.

— Nimeni nu este complet sincer, răspunse Nigel. Chiar dacă nu îi minţim pe ceilalţi, adesea ne minţim pe noi înşine. Iar cuvântul „bun” înseamnă lucruri diferite pentru oameni diferiţi. Nigel se aplecă în faţă, destul de aproape încât Scarlett să se simtă ca şi când toate scenele de pe

corpul lui ar fi privit-o. O fixă cu privirea atât de intens, încât se întrebă dacă pe faţa ei erau imagini pictate pe care doar el le vedea. Îmi pare rău, dar bărbatul cu care te vei mărita nu este ceea ce ai numi „bun”. La un moment dat, poate că a fost, dar a renunţat la acea cale şi încă nu este clar dacă o va relua.

— Ce vrei să spui? Cum să nu fie clar? Am crezut că ai spus că viitorul este, în mare parte, fix – că suntem ca pisicile, care urmăresc întotdeauna acelaşi şoarece.

— Da, dar, din când în când, există doi şoareci. Încă nu este clar pe care va continua să-l urmărească. Ar fi înţelept să fii precaută.

Din nou, Nigel o privi pe Scarlett ca şi când ar fi fost acoperită de imaginile pe care le vedea doar el. Imagini care îl făcură să se încrunte, ca şi când şi ea ar fi avut o inimă lângă gură, dar una ruptă în bucăţi.

Ea încercă să-şi spună că totul era în mintea ei. Încerca să o păcălească. Să o sperie, ca parte a jocului. Dar mariajul ei cu contele nu avea nicio legătură cu jocul. Nu avea nimic de câştigat de pe urma avertismentului misterios pe care i-l dăduse Nigel.

Nigel se ridică de pe perne şi se îndreptă spre spatele cortului.

— Aşteaptă, spuse Scarlett. Nu ţi-am pus a doua întrebare.

— De fapt, mi-ai pus trei întrebări.

— Dar două nu erau întrebări adevărate. Nu mi-ai explicat complet regulile. Îmi eşti dator cu o întrebare.

Nigel o umbri pe Scarlett, un turn de imagini pestriţe, încununate de un zâmbet răutăcios.

— Nu-ţi datorez nimic.

16

— Te rog! Scarlett îl urmări. Nu îţi cer să-mi arăţi o fărâmă de viitor. Sora mea a fost luată, ca parte a jocului; îmi poţi spune unde o voi găsi?

Nigel se întoarse, o strălucire de cerneală şi culoare.

— Dacă îţi pasă cu adevărat de sora ta, atunci, de ce nu ai întrebat de ea mai întâi?

— Nu ştiu, răspunse Scarlett, dar acest lucru nu era chiar adevărat.

Făcuse din nou o greşeală, exact ca în magazinul de ceasuri. Îşi făcuse griji pentru propriul viitor mai mult decât îi păsase de găsirea surorii ei. Dar poate că putea încă să repare această greşeală. Nigel îi spusese că avea să-i dezvăluie viitorul în funcţie de răspunsurile ei.

— Aşteaptă! strigă Scarlett când el începu din nou să se îndepărteze. A fost inima, spuse ea fără să gândească. De fiecare dată când te-am privit, am văzut inima din jurul buzelor tale şi asta m-a făcut să mă gândesc la nunta mea, care are loc peste doar o săptămână. Vreau cu adevărat să mă căsătoresc, dar nu mi-am întâlnit niciodată mirele, aşadar sunt lucruri pe care nu le cunosc despre el… Scarlett nu voia să recunoască tot ce simţea cu adevărat, dar spuse forţat: Mă tem.

Încet, Nigel se mai întoarse o dată. Ea se întrebă dacă el vedea cât de adâncă era frica ei, mai departe decât îşi dădea seama ea însăşi. Văzu un lanţ în jurul gâtului lui Nigel şi îşi imagină o legătură invizibilă şi în jurul gâtului ei, care o ţinea întotdeauna pe loc, formată din anii de pedepse crude primite de la tatăl ei.

— Dacă vrei să câştigi acest joc, spuse Nigel, ar trebui să uiţi de nunta ta. Şi, dacă vrei să o găseşti pe sora ta, nu o vei găsi în acest Castel. Urmează-l pe băiatul cu inima neagră.

— Acesta e cel de-al treilea indiciu? întrebă Scarlett, dar Nigel deja plecase.

Când se întoarse în curte, strălucirea Castelului se

diminuase. Acum, aurul luminos al arcadelor acestuia era înlocuit de un bronz şters, care arunca umbre mari peste clădire. Îşi folosise aproape tot timpul. Totuşi, îndrăznea să spere că, recunoscându-şi fricile în faţa lui Nigel, câştigase al treilea indiciu. Poate că era cu un pas mai aproape de Tella.

Când îl auzi pe Nigel spunând „Urmează-l pe băiatul cu inima neagră”, prima dată se gândise la Julian; fiind egoist şi viclean, Scarlett putea să-şi imagineze cu uşurinţă inima lui întunecată.

Din nefericire, nu era nici urmă de marinarul ei înşelător sau de cortul verde cu săruturi, unde îi spusese să îl întâlnească. Văzu un cort de culoarea trifoiului şi unul strălucitor de culoarea smaraldului, dar niciunul de culoarea jadului.

Scarlett se simţea de parcă insula s-ar fi jucat cu ea.

Traversă curtea, spre cortul de smarald. Sticlele acopereau toate suprafeţele: podeaua, pereţii, stâlpii care ţineau tavanul. Sticla zornăi ca praful de zână când privi înăuntru.

În afară de proprietară, singurii oameni din cort erau două tinere ameţite. Ambele zăboveau în faţa unei cutii încuiate din cleştar, plină cu sticle negre, cu etichete rubinii.

— Poate că, dacă ajungem primele la fata aceea şi îl găsim pe Legend, putem să-i dăm puţin din asta, îi spuse una dintre tinere celeilalte.

— Se referă la tonicul meu romantic, rosti proprietara. Ea ieşi în faţa lui Scarlett, pulverizând-o cu ceva mentolat. Dar îmi imaginez că nu de asta eşti aici. Cauţi o nouă aromă? Avem uleiuri care atrag şi parfumuri care resping.

— O, nu, mulţumesc. Scarlett se retrase înainte ca femeia să o poată stropi din nou. Ce era în acea sticlă?

— Este doar modul meu de a saluta.

Scarlett se îndoia de asta. Se întoarse ca să plece, dar ceva o ţinea în cort, o chemare fără voce, care o atrăgea spre un raft brut pentru cărţi, aflat în spate. Plin cu sticle şi flacoane de spiţerie de un portocaliu-deschis, cu etichete

pe care puteai să citeşti lucruri de genul „Tinctură de uitare” şi „Extract pentru ziua pierdută de mâine”.

O voce din mintea lui Scarlett îi spuse că îşi pierdea timpul – trebuia să-l găsească pe Julian şi să-i urmeze inima neagra. Dădu să se întoarcă şi să mai plece o dată, dar o fiolă albastră precum cerul, de pe un raft de sus, îi atrase privirea. „Elixir de Protecţie.”

Pentru o secundă, Scarlett jură că lichidul albastru din interior pulsa ca bătaia unei inimi.

Proprietara cortului o luă şi i-o dădu lui Scarlett.

— Ai duşmani?

— Nu, sunt doar curioasă, se eschivă Scarlett.

Ochii femeii erau verzi ca sticla, o concentrare intensă de culoare, iar marginile ridate ale acestora spuneau „Nu te cred”. Totuşi, ea pretinse amabil altceva.

— Dacă este cineva pe cale să îţi facă rău, continuă ea nonşalant, asta îl va opri. Tot ce trebuie să faci este să-i pulverizezi uşor lichidul pe faţă.

— Aşa cum mi-ai făcut tu? întrebă Scarlett.

— Parfumul meu abia dacă ţi-a deschis ochii, ca să vezi ce ţi-ar trebui.

Scarlett roti minusculul borcan în palmă, puţin mai mare decât un flacon, dar greu. Îşi imagină greutatea din buzunarul ei, care o asigura.

— Cât mă va costa?

— Pentru tine? Femeia o măsură cu atenţie din priviri, fiind atentă la postura ei, la felul în care era ghemuită sau refuza să stea complet cu spatele spre intrarea în cort. Spune-mi, de cine îţi este cel mai frică?

Scarlett ezită. Julian o avertizase în privinţa oferirii secretelor gratis. Îi mai spusese că, pentru a câştiga şi a o găsi pe sora ei, trebuia să fie nemiloasă. Ea îşi imagina că această poţiune ar fi putut fi nemiloasă, deşi acesta nu era singurul motiv pentru care Scarlett rosti vorbele dintr-o suflare.

— Marcello Dragna.

Odată cu numele veni şi un val terifiant cu aromă de anason, lavandă şi ceva asemănător prunelor putrede.

Scarlett privi prin cort, asigurându-se că tatăl ei nu stătea la intrare.

— Acest elixir poate fi folosit asupra unei persoane doar o singură dată, o avertiză femeia, iar efectul dispare după două ore.

— Mulţumesc. De îndată ce Scarlett rosti cuvintele, la mică distanţă de marginea cortului vecin, i se păru că îl zăreşte pe Julian. Părul lui ca o pată întunecată, şi mişcările furişate. Ea jură că el o privi direct, dar că apoi plecă în direcţia opusă.

Scarlett îl urmă în grabă, precipitându-se spre marginea răcoroasă a curţii, unde nu mai erau înălţate pavilioane colorate. Julian dispăru însă din nou, strecurându-se sub arcada din stânga ei.

— Julian!

Scarlett trecu pe sub aceeaşi arcadă umbrită, mergând pe o alee îngustă care conducea într-o grădină mohorâtă. Dar nu se vedea nicio urmă a părului brunet al lui Julian în spatele niciunei statui crăpate. Nici urmă de mişcările lui energice pe lângă nicio plantă uscată. Dispăruse, la fel ca toate culorile din grădină care parcă se estompaseră, lăsând-o decolorată şi neatrăgătoare.

Scarlett căută o altă arcadă pe care Julian ar fi putut să o folosească drept ieşire, dar micul parc se termina în dreptul unei fântâni dărăpănate care arunca stropi de apă maronie ce bolborosea într-un bazin murdar, în care se aflau câteva monede jalnice şi un nasture din sticlă. Cea mai tristă fântână a dorinţelor pe care Scarlett o văzuse vreodată.

Nu avea niciun sens. Nici dispariţia lui Julian, nici acest petic de pământ neglijat, lăsat să moară în mijlocul unui domeniu cultivat cu atâta grijă. Chiar şi aerul părea rânced. Fetid şi stătut.

Scarlett aproape simţea cum tristeţea fântânii o molipsea, transformându-i descurajarea într-un fel de disperare care o asfixia. Se întrebă dacă asta se întâmplase plantelor. Ştia cât de mutilantă putea fi dezolarea. Dacă ar fi fost hotărâtă să o protejeze pe sora ei

cu orice preţ, ar fi renunţat demult.

Probabil că ar fi trebuit să o facă. Oare cum suna acea zicală? „Nicio faptă bună nu rămâne nepedepsită”? În multe feluri, iubirea ei pentru Tella era o sursă de suferinţă constantă. Indiferent de cât de mult încerca Scarlett să aibă grijă de sora sa, strădaniile ei nu umpleau niciodată golul pe care îl lăsase mama lor. Şi nu era ca şi când Tella ar fi iubit-o pe Scarlett, la rândul ei. Dacă ar fi făcut-o, nu ar fi riscat tot ce voia Scarlett, târând-o în acest joc nenorocit împotriva voinţei ei. Tella nu gândea niciodată lucrurile în detaliu. Era egoistă şi nesăbuită şi…

„NU!” Scarlett scutură din cap şi respiră adânc. Niciunul dintre aceste gânduri nu era adevărat. Ea o iubea pe Tella mai mult decât orice. Voia să o găsească, mai mult decât orice.

„Asta se întâmplă din cauza fântânii”, îşi dădu Scarlett seama. Orice disperare ar fi simţit, era produsul unei vrăji, cel mai probabil menită să-i alunge pe cei care zăboveau acolo prea mult timp.

Această grădină ascundea ceva.

Poate că de aceea Nigel îi spusese să-l urmeze pe Julian şi inima lui neagră – deoarece Nigel ştia că acest lucru avea să o conducă aici. Probabil că aici se ascundea următorul indiciu.

Cizmele lui Scarlett ţăcăniră pe piatra prăfuită când se întoarse spre locul în care văzuse nasturele. Era al doilea pe care îl văzuse în acea noapte. Trebuia să fie o parte din indiciu. Scarlett se folosi de un băţ ca să-l ia. Iar atunci, îl văzu.

Era atât de vag, încât aproape îl ratase – cineva mai neatent nu l-ar fi observat. Sub apa maronie, gravat pe marginea bazinului, era un soare cu o stea înăuntru şi cu o lacrimă în interiorul stelei – simbolul Caravalului. Nu părea la fel de magic precum semiluna argintie de pe prima scrisoare pe care i-o trimisese Legend; bineînţeles că nimic nu părea fermecat în această grădină îngrozitoare.

Scarlett atinse simbolul cu băţul. Imediat, apa începu să

se scurgă, luând toate sentimentele nefericite cu ea, în timp ce cărămizile fântânii se mişcară, dezvăluind un rând de scări spiralate care dispăreau în întunericul necunoscut. Era tipul de scări pe care Scarlett ezita să se aventureze de una singură. Şi avea periculos de puţin timp la dispoziţie, dacă voia să se întoarcă la han înainte de răsărit. Dar aici dispăruse Julian şi, dacă el era băiatul cu inima neagră, Scarlett trebuia să-l urmeze şi să descopere următorul indiciu. Fie Tella era cea pe care o urmărea Scarlett, fie frica lui Scarlett era cea care o îndepărta.

Încercând să nu se îngrijoreze că făcea o mare greşeală, Scarlett coborî în grabă treptele. După primul rând umed, nisipul i se învârti în jurul cizmelor când coborî mai departe pe treptele în spirală, care ajungeau mai jos decât treptele din camera butoaielor de acasă.

Torţele îi luminau coborârea, aruncând umbre dramatice pe cărămizile din nisip de un auriu deschis, întunecându-se cu fiecare treaptă. Îşi imagină că era ea trei etaje sub pământ; se simţea de parcă ar fi intrat în inima Castelului. Un loc în care era sigură că nu avea ce căuta.

Grijile pe care încercase să şi le reprime revenirăcând coborî mai mult. Dacă băiatul pe care îl urmărise nu era Julian? Dacă Nigel minţise? Nu o avertizase Julian să nu aibă încredere în oameni? Toate fricile strânseră lanţul invizibil din jurul gâtului ei, ispitind-o să se întoarcă. Înaintă, în ciuda faptului că se simţea sugrumată.

La baza scărilor, un coridor se întindea în direcţii multiple, un şarpe cu mai multe capete. Întunecat şi sinuos, minunat şi înspăimântător. Aerul rece suflă dintr-un tunel. Aerul cald suflă din altul. Dar din niciunul din acestea nu se auzeau paşi.

— Cum ai ajuns aici?

Scarlett se întoarse. Lumina slabă pâlpâi peste gura coridorului rece, iar fata cu buze roşii, care nu se putuse abţine să se uite la Julian când îi dusese cu barca pe el şi pe Scarlett la Şarpe noaptea trecută, înainta.

— Îmi caut însoţitorul. L-am văzut coborând…

— Nu mai este nimeni aici, spuse fata. Acesta nu este un

loc în care ar trebui…

Cineva ţipă. La fel de fierbinte şi de strălucitor ca un foc.

O voce slabă dinăuntrul ei îi aminti lui Scarlett că era doar un joc, că ţipătul era doar o iluzie, dar fata cu buze roşii din faţa lui Scarlett părea cu adevărat speriată, iar urletul părea incredibil de real. Se gândi la contractul pe care îl semnase cu sânge şi la zvonurile despre femeia care murise în timpul jocului, în urmă cu doar câţiva ani.

— Ce-a fost asta? întrebă Scarlett.

— Trebuie să pleci. Fata o apucă pe Scarlett de braţ şi o împinse înapoi pe scări.

Un alt ţipăt zgudui pereţii, iar praful se agită pe coridoare, amestecându-se cu lumina torţelor, ca şi când ar fi pâlpâit la auzul sunetului deplorabil.

Chiar dacă nu dură decât o secundă, Scarlett jură că văzu o femeie care era legată – aceeaşi femeie în rochie gri pe care Scarlett o văzuse dusă cu forţa, mai devreme. Jovan îi spusese că era doar un joc teatral, dar, în afară de Scarlett, aici nu era nimeni care să audă strigătele acestei femei.

— Ce îi fac? Scarlett continuă să se lupte cu fata cu buze roşii, sperând să ajungă la cealaltă femeie, dar fata era puternică. Scarlett îşi aminti de forţa cu care vâslise noaptea trecută.

— Nu te mai lupta cu mine, o avertiză fata. Dacă intri mai adânc în aceste tuneluri, vei înnebuni, exact ca ea. Nu o rănim; o oprim pe acea femeie să se rănească singură. Fata o împinse pe Scarlett pentru o ultimă dată, doborând-o în genunchi la baza scărilor. Aici nu îţi vei găsi însoţitorul, ci doar o nebunie.

Un nou ţipăt îi accentuă propoziţia, dar, de data aceasta, păru să fie al unui bărbat.

— Cine era… O uşă din ardezie se trânti în faţa lui Scarlett înainte de a-şi putea rosti întrebarea până la capăt. O separă de fată, de scările coridorului şi de ţipetele din urechile sale. Dar chiar şi când Scarlett urcă din nou spre curte, ecoul zăbovi în mintea ei ca umezeala într-o zi înnorată.

Ultimul ţipăt nu părea să fi fost al lui Julian. Sau asta încerca ea să-şi spună când luă o barcă pentru a se întoarce la Şarpe. Îşi aminti că era doar un joc. Dar partea cu nebunia începea să pară foarte reală.

Dacă femeia în gri înnebunise cu adevărat, Scarlett nu se putu abţine să se întrebe de ce. Şi, dacă nu era aşa, dacă era doar un alt actor, Scarlett îşi dădea seama că, mergând după ea, crezând că strigătele ei de durere erau reale, toate acestea ar fi putut face o persoană să înnebunească.

Scarlett se gândi la Tella. Dacă ţipa, legată undeva? „Nu.” Acel gen de gândire era exact ce ar fi înnebunit-o pe Scarlett. Probabil că Legend îi oferise Tellei o întreagă aripă de clădire, cu încăperi moderne; Scarlett şi-o imagină dând ordine servitorilor şi mâncând căpşuni înmuiate în zahăr roz. Nu spusese Julian că Legend avea o grijă excelentă de invitaţii lui?

Scarlett spera că avea să-l găsească pe Julian în tavernă, că avea să o tachineze că alergase după cineva care semăna cu ei şi că petrecuse mult timp în cortul din mătase al lui Nigel. Scarlett se convinse că Julian renunţase să o aştepte; că se plictisise şi plecase. Nu îl lăsase ţipând în tunel. Era un alt tânăr cu păr brunet pe care îl văzuse alergând în grădină. Iar cuvintele lui Nigel fuseseră un alt truc al jocului. Până să ajungă înapoi la Şarpe, era sigură de toate acestea. Aproape sigură.

Taverna de Sticlă era şi mai aglomerată decât fusese în ziua precedentă. Mirosea a râsete şi a laude, dantelate cu bere îndulcită. Şase mese erau ocupate de femei cu părul dezordonat şi de bărbaţi cu obraji roşii, care se lăudau cu descoperirile lor – sau plângându-se de lipsa acestora.

Spre bucuria lui Scarlett, ea o auzi vorbind pe femeia cu părul argintiu pe care o întâlnise în camera Tellei, povestind cum fusese păcălită de un bărbat care pretindea ca vindea clanţe de uşă fermecate.

— Am încercat clanţa, spuse ea. Am pus-o în uşa de aici, dar nu ne-a condus în alt loc.

— Asta pentru că este doar un joc, răspunse un bărbat

cu barba neagră. În realitate, aici nu există nicio magie.

— O, nu cred că…

Lui Scarlett i-ar fi plăcut să asculte în continuare, în speranţa de a afla ceva, de vreme ce liniile dintre joc şi realitate începeau să devină uşor prea confuze pentru ea, dar un tânăr din apropierea colţului camerei îi captă atenţia. Bronzat, păr dezordonat. Umeri puternici. Încrezător. „Julian."

Scarlett simţi un val de uşurare. El era bine. Nu fusese torturat; de fapt, arăta chiar bine. Era cu spatele, dar capul său înclinat şi unghiul pieptului îi dădeau clar de înţeles că flirta cu o fată din apropierea mesei lui.

Uşurarea lui Scarlett se transformă în altceva. Dacă ea nu avea voie nici măcar să discute cu un alt tânăr din cauza pretinsei lor logodne, nu avea să îl lase pe Julian să facă ochi dulci unei dame, într-un bar. Mai ales că dama era fata însărcinată, cu părul blond-roşcat, care fugise cu lucrurile lui Scarlett. Doar că acum tânăra nu părea însărcinată.

Fierbând puţin, Scarlett îi atinse umărul lui Julian când se apropie.

— Iubitule, cine este…

Vorbele lui Scarlett se opriră când el se întoarse.

— O, îmi cer scuze. Ar fi trebuit să-şi dea scama că el era îmbrăcat complet în negru. Am crezut că eşti…

— Logodnicul tău? îi oferi Dante răspunsul, pe un ton plin de insinuări neplăcute.

— Dante…

— O, deci îţi aminteşti cum mă cheamă. Nu te-ai folosit de mine doar pentru patul meu. Vorbea cu voce tare. Clienţii de la mesele alăturate îi aruncară lui Scarlett priviri care variau de la dezgust la dorinţă. Un bărbat îşi linse buzele, în timp ce nişte băieţi făcură gesturi nepotrivite.

Fata roşcată pufni.

— Aceasta este fata despre care mi-ai vorbit? După cum mi-ai descris-o, credeam că e mai drăguţă.

— Băusem, spuse Dante.

Obrajii lui Scarlett se aprinseră mai mult decât atunci când se îmbujora din cauză că se simţea jenată. Poate că Julian era un mincinos, dar părea să fi avut dreptate în legătură cu adevărata natură a lui Dante.

Scarlett îşi dori să le răspundă ceva lui Dante şi fetei, dar gâtul îi era încordat, iar pieptul golit. Bărbaţii de la mesele alăturate încă se uitau chiorâş, iar acum panglicile rochiei ei începură să se închidă la culoare, transformându-se în nuanţe de negru.

Trebuia să iasă de acolo.

Scarlett se întoarse şi merse înapoi prin tavernă, urmată de şoapte, în timp ce negrul de pe panglicile ei se scurse pe rochie, împrăştiind pete asemănătoare pe toată rochia albă. Avea ochii în lacrimi. Era aprinsă, nervoasă, jenată.

Asta primea pentru că se prefăcea că nu ar fi avut un logodnic adevărat. Şi la ce se gândise – să-l atingă aşa? Să-i spună „iubitule"? Ea crezuse că Dante era Julian, dar o făcea asta să se simtă mai bine?

Idiotul de Julian!

Nu ar fi trebuit să accepte învoiala cu el. Voia să fie furioasă pe Dante, dar Julian era cel care crease această problemă. Îşi adună puterile când deschise uşa camerei ei, sperând pe jumătate să-l găsească întins în marele pat alb, ţinându-şi capul sprijinit pe o pernă, şi cu picioarele pe o alta. În cameră se simţea energia lui. Un vânt rece, zâmbete răutăcioase şi minciuni sfruntate. Scarlett simţi umbra acelor lucruri când intră, dar tânărul lipsea.

Focul sfârâia încet. Patul era acolo, acoperit cu straturi de puf neatinse. Marinarul îşi ţinuse promisiunea de a ocupa, pe rând, camera.

Sau nici nu plecase din Castelul Blestemat.

17

Scarlett nu îl visă pe Legend. Nu visă nimic, indiferent de cât de mult îşi dorea să doarmă. De fiecare dată când închidea ochii, coridoarele şerpuite de sub Castelul Blestemat se întindeau, vuind a ţipete şi pline cu torţe care pâlpâiau.

Când deschidea ochii, umbre ascunse se mişcau unde nu le era locul. Apoi, ea închidea din nou ochii, iar îngrozitorul ciclu se repeta.

Îşi spunea că totul era doar în mintea ei, umbrele şi sunetele. Vaietele, şi paşii, şi pocnetele.

Până când auzi trosnind ceva care, cu siguranţă, se afla în camera ei.

Scarlett se ridică, atentă. Focul care se stingea bâzâia în timp ce arunca fărâme de lumină din loc în loc. Zgomotul pe care îl auzea era însă mai puternic.

Se auzi din nou. Încă un trosnet chiar înainte ca uşa ascunsă care dădea spre camera ei să se deschidă, iar Julian intră împiedicându-se.

— Bună, Roşiuţă.

— Ce… Scarlett nu reuşi să termine întrebarea. Chiar şi în lumina granuloasă, îşi dădea seama că nu era în regulă ceva. Paşii lui inegali. Înclinarea capului său. Rapid, se dădu jos din pat, acoperindu-se cu o pătură. Ce ai păţit?

— Nu este atât de rău cum pare. Julian se legăna ca şi când ar fi fost beat, dar Scarlett nu simţea decât mirosul metalic al sângelui.

— Cine ţi-a făcut asta?

— Aminteşte-ţi, este doar un joc. Julian zâmbi şi se răsuci în lumina focului, chiar înainte de a se prăbuşi pe canapea.

— Julian! Scarlett se repezi lângă el. Tot corpul său era rece, ca şi când ar fi fost afară în tot acest timp. Voia să-l scuture, să-l trezească din nou, dar nu era sigură că era o idee bună, având în vedere tot sângele. Atât de mult sânge! „Sânge adevărat." Îi încâlci părul brunet şi îi pătă

mâinile când încercă să îl aşeze într-o poziţie mai comodă. Revin imediat, plec după ajutor.

— Nu... Julian o apucă de braţ. Degetele îi erau îngheţate, ca şi restul trupului său. Nu pleca. Este doar o rană la cap; arată mai rău decât este. Ia un prosop şi ligheanul. Te rog. Îşi încleştă degetele când spuse „te rog”. Vei stârni prea multe întrebări dacă vei mai aduce pe cineva aici. „Vulturii”, cum le spui tu, vor crede că face parte din joc.

— Şi nu e aşa?

Julian îşi clătină capul când mâna lui rece căzu de pe braţul lui Scarlett.

Scarlett nu credea că vulturii erau singurul motiv pentru care voia să evite atenţia, dar aduse în grabă două prosoape şi un lighean. Într-un minut, apa fu roşie şi maronie. După câteva minute, Julian se încălzi puţin. Avea dreptate în legătură eu rana de la cap; nu era atât de rea pe cât părea. Tăietura era puţin adâncă, cu toate că băiatul se înclină într-o parte când încercă să se ridice.

— Cred că ar trebui să te întinzi. Scarlett îi atinse uşor umărul. Mai eşti rănit în altă parte?

— Poate vrei să verifici aici. Julian îşi ridică bluza, dezvăluind rânduri perfecte de muşchi bronzaţi, încât ea ar fi roşit dacă nu ar fi văzut tot sângele care i se prelingea pe abdomen.

Folosind cel mai curat prosop, Scarlett îi apăsă cu grijă pielea, cu mişcări lente şi circulare. Nu atinsese niciodată un tânăr – sau un bărbat – în acest fel. Era bucuroasă să-l atingă doar cu prosopul, deşi degetele ei erau tentate să alunece în altă parte, ca să vadă dacă pielea era la fel de moale pe cât părea. Avea contele un astfel de abdomen plat şi musculos?

— Julian, trebuie să ţii ochii deschişi! Scarlett se mustră în timp ce încercă să nu se mai gândească la trupul lui. Trebuia să se concentreze la ceea ce făcea. Cred că tăietura asta are nevoie de copci, spuse Scarlett, dar când şterse sângele cu prosopul, descoperi o fâşie netedă de carne intactă şi fără semne. Stai, nu văd nicio rană.

— Nu sunt rănit. Dar îmi place tot ce faci. Julian gemu şi îşi arcui spatele.

— Derbedeule! Scarlett îşi retrase mâinile, rezistând impulsului de a-l lovi doar pentru că era deja rănit. Ce s-a întâmplat? Şi spune-mi adevărul sau te voi da afară din camera asta, chiar acum.

— Nu este nevoie să mă ameninţi, Roşiuţă. Îmi amintesc de înţelegerea noastră. Nu intenţionez să rămân sau să-ţi fur castitatea. Voiam doar să-ţi dau asta. El băgă mâna în buzunar. Ea observă că monturile mâinilor nu îi erau rănite sau însângerate. Dacă se luptase, nu ripostase.

Din nou, fu pe cale să se întrebe ce se întâmplase, când el întinse mâna.

Roşu strălucitor.

— Astea sunt lucrurile pentru care te-ai agitat atât? Julian lăsă cerceii lui Scarlett în palmele fetei, ca şi când i-ar fi dat înapoi unul dintre prosoapele însângerate.

— Unde i-ai găsit?

Scarlett suspină. Deşi nu conta cu adevărat de unde îi recuperase. Se deranjase să-i recupereze. În ciuda manipulării dure, nu lipsea nicio piatră, nu erau ciobiţi sau rupţi. În timpul studiilor ei, tatăl lui Scarlett îi ceruse să înveţe cum să spună corect mulţumesc în douăsprezece limbi, dar niciuna dintre acele fraze nu i se părea suficientă în acel moment.

— Aşa ai fost rănit? întrebă ea.

— Dacă tu crezi că am fost rănit din cauza unor bijuterii, mă supraestimezi din nou. Julian se ridică de pe canapea şi se îndreptă spre uşă.

— Opreşte-te, spuse Scarlett. Nu poţi pleca în starea asta.

El îşi înclină capul într-o parte.

— Mă inviţi să rămân?

Scarlett ezită.

Julian era rănit.

Asta nu însemna că ar fi fost potrivit să rămână.

Ea era logodită, şi, chiar dacă nu…

— Aşa mă gândeam şi eu. Julian apucă mânerul uşii.

— Aşteaptă... Scarlett îl opri din nou. Încă nu mi-ai spus ce ţi s-a întâmplat. Are vreo legătură cu tunelurile de sub Castelul Blestemat?

Julian făcu o pauză, cu mâna deasupra mânerului uşii, ca şi când ar fi fost suspendata de un fir invizibil.

— Despre ce vorbeşti?

— Cred că ştii exact despre ce vorbesc. Scarlett îşi aminti clar al doilea ţipăt pe care îl auzise. Te-am urmărit.

Expresia de pe chipul lui Julian se intensifică; părul brunet, ca nişte pene umede, umbrea o sprânceană ridicată.

— Nu am fost în niciun tunel. Dacă ai urmărit pe cineva, nu m-ai urmărit pe mine.

— Dacă nu ai fost acolo, atunci cum s-a întâmplat asta?

— Jur, n-am auzit niciodată de acele tuneluri. Julian îşi luă mâna de pe clanţa uşii şi făcu un pas mai aproape de Scarlett. Spune-mi exact ce ai văzut acolo.

Focul din sobă se stinse în sfârşit, trimiţând în aer un rotocol de fum gri, culoarea lucrurilor spuse mai bine în şoaptă.

Scarlett voia să se îndoiască de el. Dacă Julian fusese acolo, atunci asta ar fi fost o explicaţie pentru cel puţin câteva lucruri. Pe de altă parte, dacă el fusese cealaltă persoană pe care o auzise ţipând, era un noroc că fusese rănit doar la cap.

— Am găsit tunelurile după ce am plecat din cortul ghicitorului.

Îi povesti în detaliu tot ce urmase, omiţând faptul că ea credea că el avea inima neagră. După ce Julian îi dădu cerceii, nu mai crezu că acel lucru era cu totul adevărat, deşi încă îl privea fix, atentă la orice semn de înşelăciune. Îşi dorea să aibă încredere în el, dar o viaţă de neîncredere făcea acest lucru imposibil. Încă părea să se clatine pe picioare, dar ea îşi imagină că, în mare, asta se întâmpla din cauza rănii de la cap.

— Crezi că ar putea fi locul în care o ţin pe Tella? întrebă ea.

— Nu aşa lucrează Legend. Poate că ne conduce prin

coridoare în care se aud ţipete pentru a găsi un indiciu spre sora ta, dar mă îndoiesc de faptul că o ţine acolo. Julian zâmbi, amintindu-i de aspectul său de lup din prima seară de pe plajă. Lui Legend îi place ca prizonierii lui să se simtă invitaţi.

Scarlett încercă să-şi dea seama dacă Julian era doar teatral. Ea nu auzise niciodată că Legend ar fi ţinut pe cineva captiv. Dar Julian mai spusese ceva asemănător, iar felul în care spusese „prizonieri” o făcu pe Scarlett să simtă aceeaşi nelinişte care o cuprinsese prima dată când se întrebase de ce alesese Legend să o răpească pe sora ei.

— Dacă Legend nu o ţine închisă pe Tella, atunci, ce face cu ea?

— Acum începi, în sfârşit, să pui întrebările corecte. Ochii lui Julian îi întâlniră pe ai lui Scarlett. În privirea lui licări ceva periculos, chiar înainte de a închide şi de a deschide din nou ochii.

— Julian! Scarlett îl prinse de ambele braţe, dar era prea greu pentru a-l ţine, iar canapeaua era prea departe. Se lipi de el. Acum nu mai era rece; avea febră. Căldura îi ieşea din piele prin cămaşă, încălzind-o în moduri neaşteptate, în timp ce ea îl ţinu ridicat în dreptul uşii, cu trupul ei.

— Roşiuţă, şopti Julian când deschise ochii din nou. Erau de un cafeniu-deschis, culoarea caramelului şi a senzualităţii ambrei lichide.

— Cred că trebuie să te întinzi la loc. Scarlett începu să se retragă, dar Julian îi cuprinse talia cu braţele. La fel de fierbinţi ca pieptul său şi la fel de solide.

Scarlett încercă să se elibereze, dar privirea lui o opri. Nu o mai fixase niciodată cu privirea în acest fel. Câteodată o privea ca şi când ar fi vrut să fie pierzania ei, dar acum o privea ca şi cum ar fi vrut ca ea să îl distrugă. Era probabil din cauza febrei şi a rănii de la cap. Dar, pentru o clipă, jură că el voia să o sărute. Să o sărute cu adevărat, nu ca atunci când o tachinase în Castel. Pulsul i se mări şi fiecare centimetru din trupul ei reacţionă la fiecare centimetru al trupului său în clipa în care mâinile

lui fierbinţi se plimbară pe spatele ei. Ştia că ar fi trebuit să se retragă, dar mâinile lui păreau să ştie exact ce făceau, iar ea se trezi că-l lasă să o ghideze, aducând-o treptat mai aproape, în timp ce el deschise uşor gura.

Scarlett suspină.

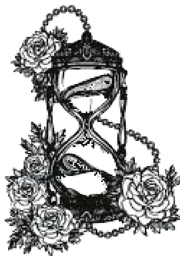
Mâinile lui Julian se opriră. Părea că sunetul slab pe care îl scosese îl adusese înapoi în simţiri. Deschise larg ochii, ca şi când şi-ar fi amintit brusc faptul că el credea că ea era doar o fată prostuţă, prea fricoasă să joace un joc. O eliberă, iar aerul rece îi înlocui căldura mâinilor.

— Cred că este timpul să plec. Întinse mâna spre clanţă. Ne vedem în tavernă, după asfinţit. Putem merge să vedem împreună acele tuneluri.

Julian se strecură afară pe uşă, făcând-o pe Scarlett să se întrebe ce tocmai se întâmplase. Ar fi fost o greşeală să-l sărute, dar se simţea… dezamăgită. Dezamăgirea sosi în nuanţe reci de albastru de nu-mă-uita, care o înfăşurară precum ceaţa de seară, făcând-o să se simtă destul de ascunsă încât să recunoască faptul că voia să experimenteze mai mult din plăcerile Caravalului decât ar fi recunoscut cu voce tare.

Abia când Scarlett se întinse din nou, îşi dădu seama că Julian reuşise să evite să-i spună cum anume fusese rănit. Sau cum reuşise să se întoarcă la Şarpe, cu mult timp după răsăritul soarelui şi încuierea uşilor.

A DOUA NOAPTE DE CARAVAL

18

La început, Scarlett nu observă trandafirii.

Albi, cu vârfuri rubinii, ca florile care îi împestriţau pereţii tapetaţi. Probabil de aceea nu-i văzuse înainte să adoarmă. Îşi spuse că florile se pierduseră în cameră. Cât timp dormise, nu intrase nimeni.

Dar ce voia să spună era că „Legend nu intrase în camera ei cât dormise”.

Cu toate că scrisorile pe care le primise înainte i se păruseră nişte mici comori, acest ultim dar parcă semăna cu un avertisment. Nu era sigură că florile erau de la Legend. Nu era niciun bilet lângă vaza din cristal, dar nu-şi imagina că erau de la altcineva. Patru trandafiri, câte unul pentru fiecare noapte rămasă din Caraval.

Era a cincisprezecea zi. Jocul se termina oficial la răsăritul zilei de nouăsprezece, iar nunta ei era pe douăzeci. Scarlett avea la dispoziţie doar acea noapte şi pe următoarea ca să o găsească pe Tella sau măcar până la răsăritul zilei de optsprezece, dacă voia să părăsească insula la timp pentru nunta sa.

Scarlett îşi imagină că tatăl ei ar fi putut păstra secretă faţă de conte răpirea ei, dacă logodnicul ar fi sosit mai devreme în Trisda; erau superstiţii vechi, conform cărora mirele nu trebuia să-şi vadă mireasa. Cu toate acestea, nu avea cum să-şi salveze nunta dacă nu ajungea la timp.

Scarlett băgă mâna în buzunar şi scoase din nou biletul cu indiciul:

Acesta este primul tău indiciu pentru a o găsi.

Celelalte nu vor fi atât de ușor de recuperat.

Unele te vor face să te îndoiești de sănătatea ta mintală și de toate lucrurile în care crezi.

Vedere cu Castelul Blestemat

~~*Indiciul numărul doi îl vei descoperi în învălmășeala plecării ei.*~~

Urmeaza-l pe baiatul cu inima neagra?

Numărul trei trebuie câștigat.

Numărul patru te va costa ceva valoros.

Numărul cinci necesită un act de credință.

Cei mai mulți dintre voi vor eșua,

dar unul cu siguranță va reuși.

Ai ~~cinci nopți~~ pentru a găsi cele patru indicii rămase,

apoi fata și dorința lui Legend vor fi ale tale.

Scarlett nu mai credea că Julian era al treilea indiciu, băiatul cu inima neagră. Dar nu putea să scape de sentimentul că nu îi spunea totul. Continuă să se întrebe cum de fusese rănit, cum îi recuperase cerceii şi să se

minuneze de faptul că aproape se sărutaseră. Cu toate că acum nu se putea gândi la sărut. Nu când urma să se mărite cu contele în doar cinci zile.

Şi pentru că tot ce conta era să o găsească pe Tella.

Scarlett se grăbi să se facă prezentabilă, dar rochia ei păru să reacţioneze mai lent. Trecu un timp până se schimbă într-un model frumos cu roz şi crem, cu un corsaj alb ca laptele, acoperit cu puncte delicate, negre, şi căptuşit cu dantelă roz, cu o fustă din funde asortate, stilate, şi cu o cămaşă elegantă din mătase roz. Cumva, rochia reuşise să se asorteze şi cu mănuşile încheiate cu nasturi.

Pe Scarlett o chinuia sentimentul că rochia se străduise prea mult ca să-l impresioneze pe Julian. Sau poate doar spera că urma să aibă acel efect. Plecarea lui bruscă din ziua precedentă o lăsase cu o mulţime de sentimente contradictorii şi cu mai multe întrebări decât înainte.

Scarlett se pregăti să îl preseze pe marinar să-i ofere răspunsuri, dar când plecă să îl întâlnească, fata găsi taverna aproape goală. Lumina slabă, de culoarea jadului, lumina doar un singur client – o fată brunetă, aplecată asupra unui jurnal, care stătea în apropierea sobei din sticlă. Ea nici măcar nu îşi ridică privirea spre Scarlett, deşi alţii o făcură, în timp ce ora trecu, iar camera începu să se umple.

Julian încă nu se zărea pe nicăieri.

Plecase cu informaţiile despre tunele şi o făcuse să aştepte în tavernă ca să poată căuta indicii acolo de unul singur?

Sau poate neîncrederea nu ar fi trebuit să fie întotdeauna prima ei reacţie.

Julian avea defectele lui, dar, chiar dacă o părăsise în câteva ocazii, de fiecare dată o făcuse doar pentru o scurtă perioadă şi întotdeauna se întorsese. Se întâmplase ceva cu el? Se întrebă dacă ar fi trebuit să-l caute. Dar dacă ea ar fi plecat, iar el ar fi apărut?

Cu fiecare gând, îşi privi mănuşile cu nasturi devenind din albe negre, şi simţi decolteul rochiei transformându-se,

din forma de inimă, într-un guler înalt. Din fericire, rochia nu deveni mai simplă, dar mătasea se schimbă într-un crepon incomod, lăsând-o să vadă micile buline negre de pe corsaj mărindu-se, împrăştiindu-se ca nişte pete pe toată rochia. Reflectându-i grijile.

Încercă să se relaxeze, sperând că Julian urma să apară curând şi că rochia ei avea să revină la normal. Zărindu-se în masa din sticlă, arăta de parcă ar fi fost în doliu, deşi asta nu oprise pe nimeni să-i vorbească.

— Nu eşti sora fetei dispărute? Un client puse o întrebare şi, brusc, un mic grup de oameni apăru lângă ea.

— Îmi pare rău, nu ştiu nimic. Scarlett repetă fraza până când plecară toţi, pe rând.

— Ar trebui să încerci să te distrezi cu ei. Fata care fusese tăcută, aplecată peste jurnal, apăru la masa lui Scarlett. La fel de drăguţă ca o acuarelă şi îmbrăcată la fel de îndrăzneţ, ca o trompetă, într-o rochie aurie fără mâneci, cu volane până la gât şi cu un corsaj verde-deschis, se aşeză pe scaunul din sticlă din faţa lui Scarlett. Dacă aş fi fost în locul tău, le-aş fi spus tot felul de lucruri. Că sora ta merge la braţ cu un bărbat cu pelerină sau că pe una din mănuşile ei ai găsit nişte blană care părea sa fie a unui elefant.

„Elefanţii au măcar blană?”

Pentru o clipă, Scarlett nu făcu decât să se holbeze la fata ciudată, căreia nici măcar nu-i trecea prin minte că poate Scarlett nu ar fi vrut să vorbească aşa despre sora ei sau că aştepta pe altcineva. Această fată era acea zi însorită şi caldă din mijlocul Sezonului Rece, care nu-şi dădea seama sau căreia nu-i păsa că nu avea ce să caute acolo.

— Oamenii nu aşteaptă adevărul aici, continuă fata, nedescumpănită. Nici nu-l vor. Mulţi nu se aşteaptă să câştige dorinţa; au venit aici pentru aventură. Ai putea foarte bine să le oferi una. Ştiu că poţi, altfel nu ai fi fost invitată. Fata strălucea, de la fusta ei metalică până la liniile aurii care îi conturau ochii oblici.

Nu semăna cu o hoaţă, dar, după experienţa lui Scarlett

cu blondina din seara precedentă, nu prea mai avea încredere.

— Cine eşti? întrebă Scarlett. Şi ce vrei?

— Poţi să-mi spui Aiko. Şi poate că nu vreau nimic.

— Toţi cei care joacă vor ceva.

— Atunci, presupun că este un lucru bun că nu joc cu adevărat… Aiko se opri când se apropie un nou cuplu.

Puţin mai în vârstă decât Scarlett şi, în mod evident, proaspăt căsătoriţi, tânărul îi luase mâna soţiei cu grija unui bărbat neobişnuit să ţină un lucru atât de important.

— Mă scuzaţi, domnişoară. Vorbea cu accent străin, ca sa îl înţelegi, trebuia să depui un mic efort. Noi ne întrebam… eşti sora Donatellei?

Aiko dădu încurajator din cap.

— Este, şi îi face plăcere să vă răspundă la întrebări.

Cuplul se însenină.

— O, mulţumesc, domnişoară. Seara trecută, când am mers în camera ei, nu am mai găsit nimic. Speram să dăm peste un mic indiciu.

Menţionarea camerei devastate a Tellei aprinse ceva în Scarlett, şi totuşi, cuplul părea foarte sincer. Cei doi nu păreau să fie mercenari care şi-ar fi vândut lucrurile celui care ar fi plătit mai mult. Hainele învechite erau mai rele decât rochia înnegrită a lui Scarlett, dar mâinile lor împreunate şi expresiile pline de speranţă îi amintiră despre ce trebuia să fie jocul. Sau despre ce credea ea că trebuia să însemne. Bucurie. Magie. Mirare.

— Aş fi vrut să vă pot spune unde este sora mea, dar nu am mai văzut-o de când…

Scarlett ezită când îi văzu dezamăgiţi şi îşi aminti cum Aiko îi spusese că oamenii de la Caraval nu se aşteptau sau nu voiau să afle adevărul: „Ei vin aici pentru aventură. Ai putea foarte bine să le oferi una”.

— De fapt, sora mea mi-a spus să ne întâlnim – lângă o fântână cu sirenă. Minciuna îi păru ridicolă, dar cuplul o întâmpină ca pe un bol cu cremă dulce, feţele lor iuminându-se la perspectiva unui indiciu.

— O, cred că ştiu acea statuie, spuse tânăra. Este cea al

cărei postament e acoperit cu perle?

Scarlett nu era sigură de ce încerca să spună femeia, dar îi trimise la plimbare făcându-le semn din cap şi urându-le noroc.

— Vezi? întrebă Aiko. Uite cât de fericiţi i-ai făcut!

— Dar i-am minţit, zise Scarlett.

— Nu înţelegi scopul jocului, rosti Aiko. Nu au venit aici pentru adevăr, au venit pentru aventură, iar tu tocmai i-ai trimis în una. Poate că nu vor găsi nimic, sau poate că o vor face; uneori, jocul are un mod de a recompensa oamenii doar pentru că încearcă. În orice caz, acel cuplu este mai fericit decât tine. Te-am urmărit, iar tu stai aici la fel de acră ca laptele stricat de o oră.

— Şi tu ai fi la fel, dacă sora ta ar lipsi.

— O, săraca de tine. Iată-te aici, pe o insulă magică, şi nu te gândeşti decât la ce nu ai.

— Dar este…

— Sora ta, ştiu, spuse Aiko. Mai ştiu că o vei găsi la sfârşit, când toate acestea se vor termina, şi îţi vei dori să nu-ţi fi petrecut serile stând în această tavernă nenorocită, plângându-ţi de milă.

Era exact genul de lucru pe care l-ar fi spus Tella. O parte masochistă din Scarlett simţea că îi datora surorii ei un fel de bir făcut din mister, dar poate că era invers. Cunoscând-o pe Tella, ea ar fi fost mai dezamăgita de Scarlett, dacă nu s-ar fi bucurat de insula lui Legend.

— Nu plănuiesc să stau aici toată noaptea, spuse Scarlett. Aştept pe cineva.

— Aed cineva a întârziat sau ai venit tu prea devreme? Aiko ridică două sprâncene vopsite. Nu-mi place să-ţi spun asta, dar nu cred că va apărea cel pe care îl aştepţi.

Ochii lui Scarlett se îndreptară spre uşă pentru a suta oară în acea seară, încă sperând să-l vadă pe Julian intrând. Fusese atât de sigură că avea să vină, dar, dacă exista un timp respectabil pentru a aştepta pe cineva, ea îl depăşise.

Scarlett împinse scaunul.

— Asta înseamnă că ai hotărât să nu mai stai aici? Aiko

se ridică elegant de pe scaunul ei, ţinând strâns caietul, în timp ce uşa din spatele tavernei se mai deschise o dată.

Intrară două tinere care chicoteau, urmate de ultima persoană pe care voia să o vadă Scarlett. El dădu buzna înăuntru ca un vânt detestabil din haine negre şi cizme murdare de noroi. Mai dezordonat decât noaptea trecută, pantalonii negri ai lui Dante erau şifonaţi, ca şi când ar fi dormit în ei, şi nu mai avea frac.

Scarlett îşi aminti că Julian spusese că Dante voia dorinţa lui Legend ca să îndrepte ceva ce se întâmplase în timpul Caravalului trecut. Acum, Dante părea mai disperat ca oricând să câştige.

Scarlett se rugă să nu o vadă. După ultima lor întâlnire, nu era pregătită pentru o nouă confruntare cu el; faptul că îl aşteptase pe Julian îi tocase deja nervii şi îi înnegrise rochia. Totuşi, chiar dacă Scarlett spera că Dante nu avea să o observe, continuă să îl privească, uitându-se la mânecile pe care le ridicase în jurul antebraţelor şi la tatuajele expuse.

Mai precis, la tatuajul negru, în formă de inimă.

19

Urmează-l pe băiatul cu inima neagră.”

Îşi aminti cuvintele lui Nigel chiar în clipa în care Dante o văzu. Privirea pe care i-o aruncă era plina de dezgust. Dar, în loc să o sperie pe Scarlett, aceasta aprinse ceva în ea; îşi imagină că aşa îi testa jocul hotărârea de a juca fără ajutorul lui Julian.

Când Dante dispăru pe uşa din spate a tavernei, Scarlett ieşi repede după el. Nu-şi dădu scama de cât de cald fusese în tavernă până când nu ieşi afară. Seara era rece, ca prima muşcătură dintr-un măr îngheţat, mirosind la fel de dulce, cu nuanţe de zahăr ars care pluteau prin acrul negru al nopţii. În jurul ei, oamenii de pe stradă erau la fel de mulţi precum ciorile într-un stol.

Totuşi, Scarlett îl zări pe Dante strecurându-se pe un pod acoperit, dar, de îndată ce ajunse la pod, acesta nu mai avea decât lămpi şi conducea, dezamăgitor, spre o fundătură. După ce îl traversă, Scarlett nu găsi decât o alee cu pereţi din cărămidă şi un cărucior cu cidru, condus de un băiat drăguţ, cu o maimuţă pe umăr.

— Pot să îţi ofer nişte cidru cu zahăr ars? întrebă băiatul. Te va face să vezi lucrurile mai clar.

— O, nu – caut pe cineva cu tatuaje pe ambele braţe, îmbrăcat complet în negru, şi mânios.

— Cred că a cumpărat nişte cidru seara trecută, dar în seara asta nu l-am văzut. Noroc! strigă băiatul când Scarlett fugi înapoi pe pod.

Imediat ce ajunse în partea cealaltă, văzu mai mulţi tineri cu haine negre şi murdare – în acest moment al jocului, toată lumea începea să pară puţin zdrenţăroasă – dar nimeni nu avea braţe tatuate. Scarlett continuă să se strecoare prin mulţime, până ce văzu pe cineva, cu ceea ce părea a fi un tatuaj cu o inimă neagră, îndreptându-se spre nişte trepte de culoarea smaraldului, la câteva magazine după taverna din sticlă.

Apucând tivul fustei, Scarlett se grăbi să-l urmeze pe

băiatul cu inima neagră. Coborî scările şi merse pe un alt pod acoperit. Dar, când ajunse în cealaltă parte a podului, dădu peste o altă fundătură şi un alt băiat drăguţ, din nou cu un căruţ pentru cidru şi cu o maimuţă.

— Stai… Scarlett se opri. Nu erai acolo mai înainte? Gesticula vag, fără să mai fie sigură de ce însemna „acolo”.

— Nu am plecat nicăieri toată noaptea, dar podul peste care tocmai ai trecut se mişcă destul de des, spuse băiatul. El zâmbi, iar maimuţa de pe umărul său dădu din cap.

Scarlett îşi întinse gâtul înapoi spre pod, luminile acestuia licărind ca şi când i-ar fi făcut cu ochiul. În urmă cu două zile, ar fi spus că era imposibil, dar acum nici măcar nu-i trecea aşa ceva prin minte. Nu ştia sigur ce se întâmplase, dar nu se mai îndoia de magie.

— Eşti sigură că nu vrei? Băiatul agită cidrul, trimiţând în aer noi valuri de aburi mirosind a măr.

— O… Scarlett era pe cale să spună „nu”, răspunsul ei obişnuit, dar, apoi, îşi aminti ceva. Ai spus că mă va ajuta să văd lucrurile mai clar?

— Nu vei mai găsi o asemenea băutură nicăieri. Maimuţa de pe umărul lui consimţi, dând din nou din cap.

O răceală bine-venită o cuprinse pe Scarlett. Dacă acesta era motivul pentru care Nigel îi spusese să-l urmeze pe băiatul cu inima neagră? Poate că, dacă ar fi băut cidrul, ochii ei ar fi fost destul de ageri încât sa vadă indiciul de care avea nevoie.

Scarlett aruncă o privire pe instrucţiunile jocului: „Numărul patru te va costa ceva valoros”.

— Ce trebuie să îţi plătesc? întrebă Scarlett.

— Nimic deosebit – ultima minciună pe care ai spus-o.

Nu părea un preţ mare. Dar, chiar dacă cidrul nu ar fi fost următorul indiciu, cel mai probabil avea să-i ofere un fel de avantaj, de care în mod sigur avea nevoie.

Simţindu-se norocoasă că ascultase în tavernă sfatul lui Aiko, Scarlett se apropie şi şopti povestea despre fântâna cu sirenă. Băiatul păru dezamăgit că nu i se spunea o minciună mai sfruntată, dar îi întinse o cană.

Zahăr ars şi unt topit, cu aromă de frişcă şi scorţişoară

prăjită. Avea gustul celor mai bune părţi din Sezonul Rece, amestecate cu puţină căldură.

— Este delicios, dar nu văd nimic diferit…

— Durează un minut sau două să-şi facă efectul. Promit că nu vei fi dezamăgită. Băiatul dădu din cap de rămas-bun, iar maimuţa o salută când el începu să împingă căruţul în direcţia podului poznaş.

Scarlett luă o altă înghiţitură din cidru, dar acum era prea dulce, ca şi când ar fi încercat să mascheze o aromă mai puternică. Ceva nu era în regulă. Emoţiile lui Scarlett se rotiră în nuanţe dezordonate de gri şi alb mat. În mod normal, Scarlett vedea doar sclipirile culorilor ataşate de sentimentele ei, dar, când îl privi pe băiat plecând, îi văzu pielea schimbându-i-se în gri, iar hainele devenindu-i negre.

Scarlett clipi, tulburată de imagine, doar ca să fie şi mai tulburată când deschise din nou ochii.

Acum, totul era în nuanţe de negru şi de gri. Chiar şi lumina lumânărilor de pe marginea podului era de o întunecime neclară, în loc să fie aurie. Încercă să nu intre în panică, dar inima îi bătu mai repede cu fiecare pas în timp ce traversă din nou podul şi se întoarse într-o lume care nu mai era plină de culori.

Caravalul se schimbase în alb şi negru.

Scarlett aruncă lichidul, cidrul untos auriu împroşcând pasarelele gri, singura baltă de strălucire din mijlocul unei monotonii îngrozitoare. Băiatul şi maimuţa dispăruseră. Probabil râdea de ea, în vreme ce împingea căruţul în căutarea următoarei sale victime.

Fata îşi ridică privirea şi se trezi lângă intrarea din spate a Tavernei de Sticlă. Aiko tocmai ieşise afară, rochia ei strălucitoare având acum culoarea cărbunelui.

— Arăţi îngrozitor, spuse ea. Presupun că nu l-ai prins pe tânărul pe care îl urmăreai?

Scarlett scutură din cap. În spatele lui Aiko, uşa spre tavernă se închidea. Scarlett scrută interiorul destul de rapid ca să vadă că Julian încă nu sosise sau, dacă o făcuse, deja plecase.

— Cred că am făcut o greşeală.

— Atunci, transform-o în ceva mai bun. Aiko cutreiera pe strada pietruită ca şi când lumea s-ar fi putut nărui în jurul ei, iar ea ar fi trebuit să meargă în continuare. Scarlett voia să se simtă aşa, dar jocul părea să lucreze constant împotriva ei, iar ea îşi imagină că era uşor pentru Aiko, deoarece nu făcea nimic în afară de a observa. Nimeni nu îi răpise sora sau culorile din lumea ei. Scarlett putea să şi-o imagineze pe Aiko plutind în aer, dacă pământul s-ar fi sfărâmat. Singurul lucru pe care îl ţinea strâns era caietul vechi din mâna ei. Verde-maroniu, culoarea amintirilor uitate, a viselor abandonate şi a bârfei amare.

Nu era un obiect frumos, dar…

Şirul gândurilor lui Scarlett se întrerupse. Jurnalul era colorat! Avea o culoare urâtă, dar, într-o lume în alb şi negru, o striga pe Scarlett. Poate că aşa funcţiona cidrul? Elimina toate culorile, astfel încât Scarlett să vadă clar lucrurile care contau cu adevărat – sau să găsească următorul indiciu.

„Numărul patru te va costa ceva valoros.”

Sfatul lui Nigel chiar fusese indiciul numărul trei. După ce Scarlett îl urmărise pe băiatul cu inima neagră, el o condusese la băiatul cu cidrul, care îi luase abilitatea de a vedea culori – costând-o ceva valoros.

Pieptul îi tremura acum de entuziasm, nu de panică. Nu fusese păcălită; i se oferise ceea ce avea nevoie pentru a găsi cel de-al patrulea indiciu.

Scarlett o urmă, în timp ce Aiko se opri în faţa unui vânzător de gofre. El înmuie una în cea mai neagră ciocolată înainte de a i-o înmâna lui Aiko, în schimbul privirii unei pagini din jurnalul ei.

Cu grijă, Scarlett încercă să privească şi ea.

Aiko îl închise.

— Dacă vrei să vezi ce este înăuntru, va trebui să-mi dai ceva, ca toată lumea.

— Ce să-ţi dau? întrebă Scarlett.

— Mereu te concentrezi la ce renunţi, în loc să te gândeşti la ce vei câştiga? Unele lucruri merită urmărite,

indiferent de preţ. Aiko îi făcu semn lui Scarlett înspre o stradă cu lămpi atârnate, care mirosea a flori şi a flaute şi a dragoste de mult pierdută. Drumul se îngusta, un canal cu apă îmbrăţişând o parte, în timp ce, în cealaltă parte, şerpuia în jurul unui carusel făcut din trandafiri.

— Un cântec pentru o donaţie. Un bărbat aflat în faţa unei orgi ţinea întinsă o mână groasă.

Aiko îi aruncă în palmă ceva, prea mic pentru ca Scarlett să vadă ce era.

— Încearcă să o faci să sune frumos.

Organistul începu să cânte o melodie melancolică, iar caruselul să se mişte, rotindu-se încet la început. Dacă Tella ar fi fost aici, Scarlett îşi imagină că s-ar fi urcat şi ar fi smuls trandafirii roşii, pe care şi i-ar fi pus în păr.

„Roşu!”

Scarlett urmări cum caruselul roşu continuă să se rotească, aruncând petale de roşu strălucitor pe cărare. Câteva aterizară şi pe gofra lui Aiko, lipindu-se de ciocolată.

Scarlett nu ştia dacă îi reveneau simţurile sau dacă acel carusel era cumva important, deoarece, în acel moment, Scarlett îşi dădu seama că vedea culoarea roşie a petalelor, când un bărbat cu un plasture pentru ochi trecu pe lângă ea. Ca toate celelalte lucruri, era vopsit în nuanţe de gri şi negru, cu excepţia cravatei roşii din jurul gâtului său. Era cea mai intensă nuanţă de roşu pe care o văzuse vreodată. Chipul lui era la fel de hipnotic. Avea un fel de frumuseţe întunecată care o făcu pe Scarlett să se întrebe de ce nu se holbau şi ceilalţi la el.

Ea se întrebă dacă să-l urmeze sau nu. El era misterul şi întrebarea fără răspuns, dar ceva din înfăţişarea lui o făcu să simtă nuanţe periculoase de negru mătăsos. Se mişca prin mulţime ca o fantomă, graţios, dar cu o uşurinţă care i se părea puţin prea primejdioasă pentru gustul ei, şi chiar dacă se simţea atrasă de el, jurnalul lui Aiko o tenta la fel de mult.

Organistul grăbi ritmul melodiei, iar caruselul se roti din ce în ce mai repede. Petalele aterizară pe mai multe

lucruri, nu doar pe desertul lui Aiko. Acestea zburară până când poteca din faţa lor se transformă în catifea roşie, iar canalul de lângă ei în sânge, lăsând caruselul gol, cu excepţia spinilor.

Cei câţiva oameni de pe stradă aplaudară.

Scarlett simţea că era o lecţie mai profundă aici, dar pe care nu o înţelegea pe deplin. Vedea din nou culorile. Bărbatul cu plasturele aproape că dispăruse din câmpul ei vizual, dar Scarlett continua să se simtă, fără să vrea, atrasă de el. Dacă ar fi purtat un joben, s-ar fi întrebat dacă era Legend. Sau poate că acest enigmatic tânăr era o dublură, pe care Legend o trimisese în mulţime ca să o îndepărteze mai mult de adevăratul indiciu. Mai devreme în acea seară, când se uita la podul care clipea, Scarlett ar fi putut să jure că simţise privirea lui Legend urmărindu-i încercările de a-i înţelege indiciile.

Scarlett mai avea doar un moment ca să decidă dacă să îl urmeze pe tânăr sau să încerce să se uite în jurnalul lui Aiko, singurul lucru neatins de petalele roşii. Dacă teoria lui Scarlett despre cidru era corectă, iar tânărul şi jurnalul erau importante, doar unul o putea conduce mai aproape de Tella.

— Dacă facem târgul ca să mă uit în jurnalul tău, ce voi câştiga? Este al patrulea indiciu?

Aiko ezită, îngânând criptic.

— Este posibil; multe lucruri sunt.

— Dar regulile spuneau că sunt doar cinci indicii.

— Chiar asta spuneau? Sau doar aşa le-ai interpretat tu? întrebă Aiko. Gândeşte-te la instrucţiuni ca la o hartă. Există mai multe căi de a ajunge la aproape toate destinaţiile. Indiciile sunt ascunse peste tot. Regulile pe care le-ai primit le fac doar mai uşor de identificat. Dar reţine, indiciile nu sunt sigurele lucruri de care ai nevoie pentru a câştiga. Acest joc este ca o persoană. Dacă vrei cu adevărat să joci corect, trebuie să-i cunoşti trecutul.

— Ştiu toată istoria, spuse Scarlett. Bunica îmi spunea poveşti de când eram mică.

— Ah, poveşti moştenite de la bunica ta. Sunt sigură că

sunt foarte exacte. Aiko muşcă din gofră, dinţii ei albi afundându-se în petalele roşii de pe aceasta, în timp ce mergea pe o nouă alee.

Scarlett se uită o ultimă dată după bărbatul cu plasture pe ochi, dar el deja dispăruse. Pierduse şansa. Ar fi putut să o piardă şi pe Aiko.

Fata drăguţă era pe cale să cumpere clopoţei argintii, comestibili, şi prăjituri de mărimea unor monede, înmuiate în sclipici. Când Scarlett o urmă, îşi imagină că fata mai avea puţin până să explodeze de cât mâncase, dar ea continua să cumpere de la fiecare vânzător care îi cerea să facă un schimb. Scarlett descoperi că Aiko spunea „da" ori de câte ori avea ocazia. Conversaţia încetă când cumpără bomboane confetti, care străluceau ca licuricii, un pahar cu aur lichid şi vopsea de păr eternă „pentru acele fire argintii de care vrei să scapi pentru totdeauna" – cu toate că Aiko părea mult prea tânără pentru asta.

— Aşadar, începu Scarlett în clipa în care ele se strecurară pe strada plină de magazine cu acoperişuri ascuţite, dar, din fericire, fără vânzători. Se simţea pregătită să facă un târg, dar nu orbeşte, aşa cum o mai făcuse. Istoria Caravalului este scrisă în caietul tău?

— Într-un fel, spuse. Aiko.

— Dovedeşte-mi.

Spre uimirea ei, Aiko i-l oferi.

Scarlett ezită; parcă aproape prea uşor.

— Dar credeam că mă laşi să mă uit doar dacă îţi ofer ceva în schimb.

— Nu-ţi face griji, dacă nu vrei să vezi mai mult, nu eşti obligată să faci niciun târg. Imaginile care te-ar ajuta sunt sigilate prin magie. Rosti cuvântul „magie" ca şi când ar fi fost o glumă doar a ei.

Scarlett luă cu grijă cartea. Subţire şi uşoară, dar cumva plină de pagini, de fiecare dată când Scarlett dădea una, alte două păreau să apară din spatele ei, toate pictate cu imagini fantastice. Regi şi regine, piraţi şi preşedinţi, asasini şi prinţese. Vapoare grandioase, de mărimea unei insule, şi minuscule bucăţi din lemn care semănau cu

barca în care ea şi Julian…

— Aşteaptă acestea sunt imagini cu mine. Scarlett dădu câteva pagini. Desenele lui Aiko o arătau pe ea în barcă cu Julian. Mergând cu greu, pe jumătate dezbrăcată spre magazinul de ceasuri. Certându-se în spatele porţii casei cu turnuri.

— Acestea erau momente private! Slavă cerului că nu conţinea imagini compromiţătoare cu ea şi Julian, în camera ei, dar era o piesă de artă foarte vie, care o înfăţişa fugind de Dante, în timp ce toate privirile din tavernă păreau să o judece.

— De unde ai făcut rost de astea? Roşie la faţă, Scarlett întoarse paginile la imaginea ei în barcă, împreună cu Julian. Îşi aminti de sentimentul ciudat de a fi urmărită când ajunsese prima dată pe insulă. Dar asta era ceva mai rău. De ce sunt atât de multe imagini cu mine? Nu văd desene cu alţi oameni.

— Jocul de anul acesta nu are legătură cu alţi oameni. Ochii conturaţi cu auriu ai lui Aiko îi întâlniră pe ai lui Scarlett. Sora altor participanţi nu lipseşte.

Când ajunsese pe insulă, ideea de a fi invitata specială a lui Legend o făcuse să se simtă privilegiată. Pentru prima dată în viaţa ei, se simţise specială. Aleasă. Dar, din nou, în loc să simtă că juca un joc, părea că jocul era cel care se juca cu ea.

Umbre amare, de un galben-verzui, îi făcură stomacul să se agite. Lui Scarlett nu-i plăcea să se joace cineva cu ea, dar ceea ce o nelinişte şi mai mult era întrebarea de ce, dintre toţi oamenii din lume, Legend alesese să facă din ea şi sora ei tema acestui joc. În ziua petrecută în magazinul de ceasuri, comentariul lui Julian făcuse să pară că avea legătură cu aspectul ei, dar acum Scarlett simţea că era vorba de mai mult.

— În tavernă ai început să mă întrebi cine eram, continuă Aiko. Nu sunt o jucătoare. Sunt un istoric grafic. Înregistrez istoria Caravalului în imagini.

— N-am mai auzit de aşa ceva.

— Atunci, ar trebui să te simţi norocoasă că m-ai

întâlnit. Aiko luă înapoi jurnalul.

Scarlett nu credea că norocul avea de-a face cu întâlnirea lor. Nu putea să nege faptul că tot ceea ce văzuse în paginile jurnalului fusese tulburător de exact, dar chiar dacă această fata ar fi fost cu adevărat un istoric grafic, Scarlett nu era sigură că o credea când spunea că venise acolo doar ca să observe.

— Acum ai aruncat o privire pe cartea mea, continuă Aiko, şi, chiar dacă le-o mai arăt ocazional vânzătorilor de pe stradă, ceea ce îţi ofer este o ocazie rară. Nu sunt singurul artist care i-a colorat paginile. Fiecare poveste adevărată, de la fiecare Caraval din trecut, este aici. Dacă alegi să studiezi toate poveştile, vei vedea cine a câştigat şi cum a făcut-o.

În timp ce Aiko vorbea, Scarlett se gândi la Dante, apoi la Julian. Se întrebă ce se întâmplase când jucaseră ei. Se mai gândi şi la alte poveşti, precum cea a femeii care fusese ucisă în urmă cu mulţi ani. La bunica ei, care pretinsese că fermecase pe toată lumea cu rochia ei mov. Scarlett se îndoia că ar fi găsit-o pe bunica ei în carte, dar era sigură că exista o persoană pe care nu avea să o vadă. Pe Legend.

Dacă această carte detalia adevărata istorie a Caravalului, atunci, cu siguranţă, Legend trebuia să apară în imagini. Rupert, băiatul din prima noapte, descrisese jocul ca pe un mister care trebuia rezolvat, iar primul indiciu spunea: „Această fată a fost văzută ultima dată cu Legend”. Era logic faptul că, dacă Scarlett l-ar fi găsit pe Legend, ar fi găsit-o şi pe Tella, fără să mai fie nevoită să caute următoarele două indicii.

— Bine, zise Scarlett. Spune-mi ce vrei ca să mă uit din nou în jurnal.

— Excelent. Aiko păru să strălucească un pic mai mult decât de obicei. Ea o conduse pe Scarlett pe lângă o cărare mărginită de nasturi, care ducea spre un magazin de pălării în formă de joben. Apoi, se opri în faţa unui magazin de rochii.

Era înalt de trei etaje, construit doar din sticlă, pentru a

expune mai uşor rochii bine luminate, din toate materialele şi de toate nuanţele. De culoarea râsului târziu în noapte, a soarelui de dimineaţă şi a valurilor care se spărgeau în jurul gleznelor. Fiecare rochie părea să vorbească despre propria aventură, la preţuri unice, pe măsură:

Lucrul pe care îl regreţi cel mai mult,

Cea mai mare frică a ta,

Un secret pe care nu l-ai spus nimănui.

Una dintre rochii costa doar un coşmar recent, dar era de culoarea prunei, pe care Scarlett nu suporta să o poarte.

— Acesta este preţul tău, vrei să cumpăr o rochie?

— Trei rochii. Una pentru fiecare seară a jocului. Aiko deschise uşa, dar Scarlett nu îndrăzni să treacă pragul.

Ceva amuzant se întâmplă atunci când oamenii simt că plătesc mai puţin decât ar trebui pentru ceva: brusc, valoarea scade. Scarlett frunzărise cartea, aşadar, ştia că era valoroasă – trebuia să fie un fel de truc.

— Cu ce te alegi din asta? Ce vrei cu adevărat de la mine?

— Sunt o artistă. Nu-mi place că rochia ta are o voinţă proprie. Nasul lui Aiko se ridă când se uită la rochia lui Scarlett, care părea să fie încă în doliu; reuşise chiar să dea naştere unei mici trene. Când se emoţionează, se schimbă, dar nu oricine deschide paginile cărţii mele ştie asta. Ei cred doar că am făcut o greşeală oferindu-ţi o nouă rochie în mijlocul acţiunii. În plus, nu-mi place negrul.

Nici Scarlett nu era o admiratoare a acestei culori. Îi amintea de prea multe emoţii neplăcute. Ar fi fost frumos să aibă mai mult control asupra hainelor ei. Dar, întrucât nu putea să rămână decât cel mult două nopţi, nu avea nevoie de trei rochii.

— O voi face pentru două rochii, spuse Scarlett.

Ochii lui Aiko străluciră ca opalul.

— S-a făcut.

Clopoţei argintii răsunară când fetele intrară în magazin. Înainte de a face doi paşi, văzură că pe un semn atârnat, încrustat cu bijuterii, scria: „HOŢII VOR FI

TRANSFORMAŢI ÎN PIATRĂ”.

Sub frumosul avertisment, o tânără din granit stătea îngheţată pe loc, părul lung fluturându-i în spate, ca şi când încercase să fugă.

— O cunosc, şopti Scarlett. Seara trecută se prefăcea a fi gravidă.

— Nu-ţi face griji, spuse Aiko, îşi va reveni când se va termina Caravalul.

O parte din Scarlett simţea că ar fi trebuit să-i fie milă de fată, dar era eclipsată de gândul că Legend avea, până la urmă, simţul dreptăţii.

Dincolo de fata din granit, fiecare creaţie din magazin strălucea, plină magia Caravalului. Chiar şi cele împodobite, care semănau cu penele unui papagal sau cu darurile de sărbători cu prea multe funde.

„Tellei i-ar plăcea asta”, gândi Scarlett.

Dar se părea că rochiei fermecate pe care o purta Scarlett nu-i plăcea deloc magazinul. De fiecare dată când alegea ceva, rochia ei se schimba, ca şi când ar fi spus „şi eu pot arăta aşa”.

În cele din urmă, ea se hotărî asupra unei rochii în rozul florilor de cireş, care, în mod ciudat, îi amintea de prima costumaţie în care se transformase rochia ei magică. Plină de fuste unele peste altele, dar cu un corsaj căptuşit cu nasturi, în loc de fundiţe.

La insistenţa lui. Aiko, alese şi una mai modernă, o rochie fără corset. Mânecile care cădeau de pe umeri erau ataşate de un decolteu în formă de inimă, căptuşit cu mărgele de culoarea şampaniei şi a orhideei galbene – culorile dragostei nebune. Ornamentele se îndeseau în jos, pe o fustă uşor conică, terminându-se într-o trenă elegantă, foarte nepractică, dar foarte romantică.

— Fără returnări sau schimburi, spuse vânzătoarea, o brunetă cu părul lucios care părea de vârsta lui Scarlett. Rosti cuvintele fără emoţii, dar în clipa în care Scarlett se apropie, simţi ceva înţepător, care îi spunea că ajunsese la acel punct din joc în care nu se mai făceau nici încasări.

În faţa ei, o pernă pentru ace şi o balanţă din alamă cu

braţe egale stăteau pe marginea unei tejghele lustruite din mahon. Talerul balanţei pentru bunuri era gol, dar pe cel cu greutăţi se afla un obiect care semăna, în mod tulburător, cu o inimă de om. În mintea lui Scarlett se contură viziunea alarmantă a scoaterii propriei inimi din piept şi a punerii acesteia pe talerul gol.

Vânzătoarea continuă:

— Rochiile te costă cea mai mare frică şi cea mai mare dorinţă. Sau poţi să plăteşti cu timp.

— Cu timp? întrebă Scarlett.

— Facem un târg. În seara asta, preţul este de doar două zile din viaţa ta pentru o rochie.

Bruneta vorbea serios, ca şi când i-ar fi cerut monede obişnuite. Dar Scarlett simţea că sacrificarea celor patru zile din viaţa ei nu era o chestiune simplă. Mai ştia şi că nu trebuia să fie dornică să-şi spună secretele, dar fricile şi dorinţele ei fuseseră deja folosite împotriva ei.

— Îţi voi răspunde la întrebări, spuse Scarlett.

— Când eşti pregătită, o informă vânzătoarea, scoate-ţi mănuşile şi ţine baza balanţei.

Câţiva clienţi din magazin se prefăcură că nu priveau, în timp ce Aiko se uita nerăbdătoare de la marginea tejghelei. Scarlett se întrebă dacă asta urmărea, de fapt, Aiko. Desigur, dacă o observase pe Scarlett, ar fi trebuit să-i cunoască deja răspunsurile.

Scarlett îşi scoase mănuşile. Alama era surprinzător de caldă şi de lină sub degetele sale. Aproape cărnoasă, ca şi când ar fi fost vie. Mâinile i se umeziră, iar suprafaţa deveni mai netedă.

— Acum, numeşte cea mai mare frică a ta, o îndemnă vânzătoarea.

Scarlett îşi drese vocea.

— Cea mai mare frică a mea este aceea că surorii mele i se va întâmpla ceva rău, iar eu nu voi putea să o protejez.

Balanţa din alamă scârţâi. Scarlett privi cu uimire când lanţurile se mişcară, iar partea pe care se afla inima se ridică încet, în timp ce talerul gol coborî în mod misterios, până când cele două fură perfect egale.

— Întotdeauna este frumos când funcţionează, spuse vânzătoarea. Acum, dă-i drumul.

Scarlett făcu aşa cum i se spuse, iar balanţa reveni la normal, întorcându-se în starea de dezechilibru.

— Acum, mai apucă o dată şi spune-mi cea mai mare dorinţă a ta.

Mâinile lui Scarlett nu transpirară de data asta, deşi balanţa încă părea prea vie pentru gustul ei.

— Cea mai mare dorinţă a mea este să o găsesc pe Donatella, sora mea, spuse Scarlett.

Balanţa se cutremură. Lanţurile zornăiră uşor, dar talerul pe care era inima rămase în partea de jos.

— E ceva în neregulă cu balanţa, rosti Scarlett.

— Mai încearcă o dală, rosti vânzătoarea.

— Cea mai mare dorinţă a mea este să o găsesc pe sora mea mai mică, Donatella Dragna. Scarlett strânse baza balanţei, dar fără niciun efect. Talerul gol şi cel cu inima rămaseră nemişcate.

Strânse mai tare, dar de data asta balanţa nici măcar nu se clătină.

— Tot ce vreau este să-mi găsesc sora.

Vânzătoarea se strâmbă.

— Îmi pare rău, dar balanţa nu minte niciodată. Am nevoie de un alt răspuns sau poţi plăti cu două zile din viaţa ta.

Scarlett se întoarse spre Aiko.

— Tu m-ai urmărit; ştii că tot ce vreau este să-mi găsesc sora.

— Cred că e unul dintre lucrurile pe care le vrei, spuse Aiko, dar în viaţă poţi să-ţi doreşti multe lucruri. Nu e ceva rău dacă îţi doreşti alte lucruri un pic mai mult.

— Nu. Monturile lui Scarlett se albeau – jocul se amuza pe seama ei. Aş muri pentru sora mea!

Lanţurile zornăiră, iar balanţa se mişcă din nou, ajungând în starea de echilibru. Această declaraţie era adevărată. Din nefericire, nu era o formă validă de plată.

Scarlett îşi retrase mâna înainte să i se mai fure şi alte secrete.

— Aşadar, două zile din viaţa ta, spuse vânzătoarea.

Lui Scarlett i se părea că fusese păcălită. Probabil că asta urmăriseră de la început. Se gândi să se retragă. Renunţarea la două zile din viaţa ei îi lăsă o senzaţie inefabilă de nelinişte; aceeaşi senzaţie pe care o avea ori de câte ori făcea un târg cu tatăl ei. Totuşi, dacă Scarlett s-ar fi retras acum, ar fi fost o dovadă în plus că găsirea surorii ei nu era ceea ce îşi dorea cel mai mult. Şi nici nu ar mai fi apucat să mai arunce o privire în caietul secret al lui Aiko.

— Dacă îmi iei două zile din viaţă, cum funcţionează asta? întrebă Scarlett.

Vânzătoarea scoase o mică sabie din perna cu ace.

— Taie-ţi degetul, apoi stoarce trei picături de sânge pe balanţă. Îi arătă inima stafidită.

— Dacă vrei, ţi-l pot tăia eu, spuse Aiko. Câteodată, este mai uşor să laşi pe altcineva să te rănească.

Scarlett se săturase însă de oamenii care o răneau.

— Nu, pot să o fac şi singură. Trecu minuscula sabie peste vârful degetului.

Pic

Pic

Pic.

Chiar dacă erau doar trei picături de sânge, Scarlett le simţi pe fiecare, iar durerea trecu dincolo de degetul ei. Era ca şi când o mână şi-ar fi înfipt unghiile în inima ei şi ar fi strâns-o.

— E normal să doară?

— E normal să te simţi uşor ameţită. Doar nu te aşteptai să pierzi două zile din viaţa ta fără nicio durere, nu-i aşa? Vânzătoarea râse ca şi când ar fi spus o glumă. Te las acum să iei rochia cu nasturi, continuă ea, dar rochia cu mărgele îţi va fi livrată abia peste două zile, după ce vei termina de plătit. După aceea…

— Aşteaptă, o întrerupse Scarlett. Vrei să spui că trebuie să-ţi plătesc datoria acum?

— Ei bine, nu-mi va folosi la nimic săptămâna viitoare, odată ce jocul s-a terminat, nu-i aşa? Dar nu-ţi face griji,

nu voi lua toată plata până nu va răsări soarele, ceea ce îţi oferă suficient timp cât să ajungi într-un loc sigur.

„Într-un loc sigur?”

— Cred că s-a făcut o greşeală. Scarlett apucă strâns marginile tejghelei. Era doar imaginaţia ei sau inima din balanţă începea să bată? Credeam că voi pierde două zile de la sfârşitul vieţii.

— De unde ar trebui să ştiu când vei ajunge la capătul vieţii? Vânzătoarea chicoti, un sunet aspru care păru să facă lumea să tremure sub picioarele lui Scarlett. Nu-ţi face griji, atât timp cât nu se întâmplă nimic cu trupul tău, vei reveni la viaţă în zorii zilei de optsprezece.

Asta era cu doar două zile înainte de nunta ei. Scarlett se luptă cu noul atac de panică, în nuanţe de verde ca de cucută – culoarea otrăvii şi a groazei. Pierduse doar trei picături de sânge, dar se simţea de parcă ar fi avut o hemoragie.

— Nu pot să mor două zile. În două zile trebuie să plec!

Dacă Scarlett ar fi murit acum, nu ar mai fi putut să-şi găsească sora şi să ajungă acasă la timp pentru nunta ei. Şi dacă altcineva, de exemplu Dante, ar fi găsit-o pe sora ei cât timp ea ar fi fost moartă? Sau dacă jocul s-ar fi terminat mai devreme, iar Tella ar fi găsit-o moartă pe Scarlett? Câmpul său vizual se îngusta, înnegrindu-se pe margini.

Aiko şi vânzătoarea făcură un schimb de priviri care nu-i plăcu lui Scarlett. Încă ţinându-se de tejgheaua lustruită, ea se întoarse spre Aiko,

— M-ai păcălit…

— Nu-i adevărat, rosti Aiko. Nu am ştiut că nu vei putea răspunde la întrebări.

— Dar am răspuns la întrebări, încercă Scarlett să ţipe, dar efectele tranzacţiei deveneau din ce în ce mai puternice, atenuându-i simţurile, făcând lumea să pară mai densă, în timp ce ea se simţea mai slabă. Neputincioasă. Ce se întâmplă dacă mă răneşte cineva?

Când se clătină, Aiko o apucă pe Scarlett de braţ, pentru a nu-şi pierde echilibrul.

— Trebuie să le întorci la han.

— Nu… încercă Scarlett să protesteze. Nu se putea întoarce la Şarpe; era ziua în care Julian folosea camera. Acum, Scarlett îşi simţea însă capul ca pe un balon, care încerca să i se detaşeze de umeri.

— Trebuie să o scoţi de aici. Vânzătoarea îi aruncă o privire tăioasă lui Scarlett. Dacă va muri pe stradă, probabil că se va trezi îngropată.

Groaza lui Scarlett crescu, căpătând nuanţe argintii. Auzea la fel de neclar pe cât vedea, dar ar fi putut să jure că părea că fata îşi dorea ca acest lucru să se întâmple. Ceva acid, mucegăit şi usturător, bolborosi în gâtul lui Scarlett – gustul morţii.

Abia se putea ţine pe picioare, ca să nu mai spunem că ar fi trebuit să se întoarcă la han. La trezire, avea să aleagă între găsirea surorii ei şi plecarea pentru a ajunge la timp înapoi în Trisda, pentru nuntă. Scarlett ştia că ar fi putut să se ajungă la asta, dar nu era pregătită să aleagă. Şi ce ar fi făcut Julian dacă s-ar fi întors în camera ei şi i-ar fi găsit cadavrul?

— Scarlett!. Aiko o scutură din nou. Trebuie să rămâi în viaţă până când vei ajunge într-un loc sigur. O împinse pe Scarlett spre uşă şi îi băgă un cub de zahăr în gură. Ca să ai putere. Indiferent ce s-ar întâmpla, să nu te opreşti.

Picioarele ca de plumb ale lui Scarlett se cutremurară, transpirate. Abia dacă putea sta dreaptă; nu avea să reuşească să se întoarcă. Zahărul dat de Aiko i se descompuse în gură.

— De ce nu poţi să mă conduci?

— Trebuie să fiu în altă parte, răspunse Aiko. Dar nu-ţi face griji, mă voi ţine de cuvânt. Când cineva îţi ia zile din viaţă, corpul tău moare, dar mintea există într-un fel de lume a viselor, cu excepţia cazului în care cineva îţi distruge trupul.

Din nou, Scarlett încercă să întrebe ce s-ar întâmpla atunci, dar rosti cuvintele sacadat, ca şi când le-ar fi muşcat în bucăţi înainte de a le spune. Jură că albul ochilor lui Aiko se înnegri când aceasta zise:

— Vei fi bine, atât timp cât reuşeşti să te întorci în camera ta. Te voi găsi în lumea viselor şi îţi voi arăta cartea mea.

— Dar… Scarlett se clătină – de obicei, uit ce visez.

— Îţi vei aminti acest vis. Aiko o sprijini şi îi aruncă încă un cub de zahăr în gură. Dar trebuie să-mi promiţi că nu vei spune nimănui. Acum – Aiko o mai împinse o dată în timp ce îi puse rochia de culoarea florilor de cireş în braţe – pleacă de aici înainte să mori.

20

Scarlett avea să-şi amintească limpede doar un singur lucru în legătură cu întoarcerea ei de la magazinul de rochii. Nu avea să-şi aducă aminte de membrele-i pe care le simţea uşoare ca penele, de oasele sale transformându-se în praf sau de orice încercare de a sta întinsă în bărci. Nu avea să-şi amintească faptul că fusese alungată din acele bărci sau că scăpase rochia de culoarea florilor de cireş. Cu toate acestea, urma să-şi aducă aminte de tânărul care o ridicase, iar apoi o luase de braţ ca să o ajute să meargă restul drumului până la Şarpe.

Îşi aminti cuvintele „inutil de frumos” deşi, când îşi ridică privirea spre însoţitorul ei atrăgător, chipul lui nu mai era la fel de drăguţ. Linii dure şi unghiuri aspre îi scoteau în evidenţă ochii negri, umbriţi de un păr şi mai închis la culoare.

Această persoană nu o plăcea. Ea nu doar că ştia asta, ci simţea în felul dur în care o trata. În modul în care o ţinea de braţ când voise să se retragă.

— Dă-mi drumul! încercă ca să strige, dar vocea îi era slabă, iar trecătorii care ar fi putut auzi erau prea ocupaţi să se grăbească spre propriile găuri de şarpe. Mai rămăsese un sfert de oră până la răsăritul care urma să şteargă toată magia nopţii.

— Dacă te las să pleci, te vei culca în altă barcă. Dante o târî prin uşa din spate, rotunjită, a Şarpelui. Zgomotele din tavernă se roteau în jurul lor. Căni de cidru zornăiau pe mesele din sticlă. Momente de amuzament se amestecau cu mormăieli de satisfacţie şi poveşti cu suspine despre lucruri nesatisfăcătoare.

Doar un gentleman îmbrăcat elegant, cu un plasture pe ochi şi o cravată roşie, observă că era târâtă pe nişte scări, unde aerul se întuneca, iar zgomotele încetau. Mai târziu, Scarlett avea să şi-l amintească privind, dar atunci singura ei grijă era să scape de Dante.

— Te rog, îl imploră Scarlett. Trebuie să ajung în camera

mea.

— Mai întâi, trebuie să discutăm. Dante o încolţi pe scară, picioarele sale lungi şi braţele-i tatuate lipind-o de perete.

— Dacă are legătură cu ziua de ieri… îmi pare rău. Lui Scarlett i se păru că avea nevoie de toate puterile ca să rostească vorbele coerent. Nu înseamnă că te-am păcălit. Nu ar fi trebuit să te mint.

— Asta nu are de-a face cu minciunile tale, spuse Dante. Ştiu că oamenii mint în jocul acesta. Ieri… Se opri, părând a se strădui din greu să-şi păstreze tonul calm. M-am supărat pentru că am crezut că erai altfel. Acest joc schimbă oamenii.

— Ştiu, rosti Scarlett, de aceea trebuie să ajung în camera mea.

— Nu te pot lăsa să faci asta. Vocea lui Dante deveni mai aspră şi, pentru un rar moment de claritate îngrozitoare, Scarlett îşi dădu seama că el se degradase şi mai mult faţă de ultima dată în care îl văzuse. Ochii îi erau înconjuraţi de umbre întunecate, ca şi când nu ar mai fi dormit de câteva zile. Sora mea a dispărut; trebuie să mă ajuţi să o găsesc. Ştiu că şi sora ta lipseşte, şi nu cred că asta e doar o parte din joc.

„Nu.” Scarlett nu putea auzi asta acum. Dispariţia Tellei era, pur şi simplu, un alt truc magic. Dante încerca să o sperie. Nu îi spusese Julian că fusese crud, ca să câştige jocul de data trecută?

— Nu pot să vorbesc despre asta chiar acum.

Trebuia să ajungă înapoi în camera ei. Nu mai conta că era noaptea în care ar fi trebuit să fie a lui Julian. Nu putea să moară chiar acolo. Nu în faţa lui Dante, aşa de înnebunit cum era. Cumva, reuşi să-şi tragă rochia din mâinile lui.

— De ce nu ne întâlnim în tavernă – după ce ne trezim din somn?

— Vrei să spui, după ce mori pentru două zile? Mâna lui Dante se strânse într-un pumn lipit de perete. Ştiu ce se întâmplă cu tine. Nu pot pierde încă o noapte! Sora mea

este dispărută, iar tu…

Trosc!

Înainte de a mai putea spune un cuvânt, Dante zbură pe spate. Scarlett nu prea văzu lovitura, însă aceasta fu suficientă încât să-l doboare până la jumătatea scărilor.

— Trebuie să stai departe de ea! Căldura emană din Julian când o desprinse de perete. Eşti bine? Te-a rănit?

— Nu… Trebuie doar să ajung în cameră. Simţea minutele trecând, lăsând-o fără viaţă, transformându-i membrele în fire fragile şi diafane.

— Roşiuţă… Julian o prinse când începu să cadă. Era mult mai cald decât ea. Scarlett îşi dori să se ghemuiască în braţele lui ca într-o pătură, să-l cuprindă cu braţele tot atât de ferm pe cât o cuprinsese el. Roşiuţă, trebuie să-mi vorbeşti. Vocea lui Julian nu mai era blândă. Ce ţi s-a întâmplat?

— Cred… că am făcut o greşeală. Cuvintele rostite erau lipicioase şi dense ca siropul. Cineva, o fată cu părul foarte lucios şi o fată cu o gofră… Trebuia să cumpăr rochii şi m-au făcut să plătesc cu timp.

Julian rosti câteva înjurături colorate.

— Spune-mi că nu ţi-au luat o zi din viaţă.

— Nu… Se luptă să rămână pe poziţie. Mi-au luat două zile.

Chipul frumos al lui Julian se schimonosi, devenind mortal, sau poate că întreaga lume se schimonosea, transformându-se în ceva mortal. Totul se răsuci într-o parte când Julian o ridică, aruncând rochia de culoarea florilor de cireş peste umăr.

— E doar vina mea, mormăi el.

Julian o ţinu aproape când o purta pe scări, pe un hol foarte şubred şi în ceea ce Scarlett presupuse că era camera lor. Nu vedea decât alb. Un alb nesfârşit, cu excepţia chipului măsliniu al lui Julian, care plutea deasupra ei în timp ce o aşeza încet pe pat.

— Unde ai fost… mai devreme? întrebă ea.

— În locul greşit.

Totul era ceţos în jurul lor, ca soarele prăfuit al

dimineţii, dar Scarlett vedea genele întunecate care umbreau privirea îngrijorată a lui Julian.

— Asta înseamnă…

— Şşş, şopti Julian. Păstrează-ţi cuvintele, Scarlett. Cred că pot să repar asta, dar trebuie să mai rămâi cu mine. Voi încerca să-ţi dau o zi din viaţa mea.

Mintea lui Scarlett era atât de înceţoşată, atât de distrusă de magia care îşi făcea loc prin corpul ei, încât, la început, crezu că îl auzise greşit. Dar acea privire, ca şi când ar fi vrut ca ea să fie pierzania lui, îi făcu ochii să sticlească din nou.

— Chiar ai face asta pentru mine? întrebă ea.

Ca răspuns, Julian îi apăsă uşor cu degetul buzele întredeschise.

Era metalic şi ud şi doar un pic dulce. Gusta curajul, frica şi ceva de nerecunoscut. Încet, îşi dădu seama că gusta sânge. Era ca niciun alt dar pe care îl primise vreodată. Ciudat de frumos, alarmant de intim. Şi mai voia. Voia mai mult din el.

Îi linse vârful degetului, dar Scarlett îşi dorea să-i guste şi buzele. Să le simtă lipite de gura şi de gâtul ei. Să trăiască atingerea fermă a mâinilor sale pe trupul ei. Râvnea greutatea apăsătoare a pieptului său strivit de al ei, voia să afle dacă inima lui bătea la fel de repede.

Degetul lui Julian zăbovi încă o clipă, apăsându-i buzele împreună, dar gustul sângelui său rămase. Iar ea îl dori mai mult. El zăbovi deasupra ei, iar Scarlett îi auzi bătaia ritmică a pulsului. Prezenţa lui o mai sensibilizase, dar niciodată ca acum. Era fermecată de chipul său, de pistruiul închis la culoare de sub ochiul său stâng, de ascuţimea subtilă a pomeţilor, de linia maxilarului sculptat, de răceala respiraţiei lui pe obrazul ei.

— Acum, am nevoie de nişte sânge de-al tău. Vocea îi era foarte blândă, tot aşa cum sângele lui era alcătuit din tot ce trăia el.

Scarlett nu se simţise niciodată atât de apropiată de o persoană. Ştia că i-ar fi dat tot ce îi cerea – orice i-ar fi cerut – că l-ar fi lăsat nerăbdătoare să bea o parte din ea,

la fel cum şi ea băuse din el.

— Julian, şopti ea ca şi când, dacă ar fi vorbit mai tare, ar îi distrus delicateţea momentului, de ce faci asta?

Ochii săi cu stropi de ambră îi întâlniră pe ai ei, şi ceva din privirea lui o făcu să respire mai greu.

— Credeam că răspunsul este evident. Îi luă una din mâinile reci şi o ţinu aproape de cuţitul lui, dar ea îşi imagină că aştepta să-i dea voie. Ştia că el nu făcea asta din cauza jocului; situaţia i se părea complet în afara jocului, existând doar pentru ei doi.

Scarlett apăsă vârful lamei. Curse o singură picătură de sânge rubiniu. Cu grijă, Julian îi apropie degetul de gura lui, iar când buzele sale moi îi atinseră pielea, întreaga lume se sparse într-un milion de cioburi de sticlă colorată.

Inima ei muribundă bătu mai repede când limba lui îi trase uşor degetul printre dinţi. Pentru o clipă, îi simţi din nou emoţiile, aproape ca şi când ar fi fost ale ei. Înfiorare împletită cu un caracter protector puternic şi o urmă de durere atât de intensă, încât îşi dori să îl scape de aceasta. Degetul ei intră mai mult, apăsându-i unul dintre incisivii ascuţiţi. Înainte, ar fi înţepenit la atingerea lui, dar acum îşi dorea să fi fost suficient de puternică pentru a-l îmbrăţişa.

Nesigură de cât de mult se îndrăgostise, îşi imagină că a-l iubi ar fi fost ca şi când s-ar fi îndrăgostit de întuneric, înspăimântător, mistuitor şi totuşi foarte frumos când ar fi răsărit stelele.

El îi linse degetul pentru ultima oară; un fior o traversă atât de dureros de rece, încât se simţi fierbinte. Apoi, se întinse lângă ea pe pat, afundându-se în moliciunea saltelei când o luă în braţe. Ea se potrivea perfect pe pieptul lui puternic. Se lipi de Julian, încercând să alunge moartea preţ de încă un minut şi să mai rămână lângă el.

— Vei fi bine. Julian îi mângâie părul, iar vederea ei se întunecă.

— Mulţumesc, şopti ea.

El mai spuse ceva, dar ea nu-i simţi decât mâna mângâindu-i obrazul, atât de blând, încât crezu că îşi

imagina asta, odată cu atingerea delicată a buzelor lui pe ceafa ei, chiar înainte să moară.

21

Moartea avea culoarea mov. Tapet mov şi temperaturi mov: Rochia mov a bunicii ei, doar că tânăra cu părul blond ca mierea care purta rochia şi care stătea pe scaunul mov semăna mai mult cu Donatella.

Obrajii îi erau plini de culoare, zâmbetul, plin de răutate, iar vânătaia care îi distrusese faţa în urmă cu doar câteva zile se vindecase, făcând-o să pară mai sănătoasă decât fusese vreodată. Dacă inima lui Scarlett ar fi bătut, s-ar fi oprit.

— Tella, chiar tu eşti?

— Ştiu că eşti moartă acum, spuse Tella, dar ar trebui să încerci să pui întrebări mai bune. Nu mai avem mult timp.

Înainte ca Scarlett să poată răspunde, sora ei deschise cartea veche pe care o avea în poală. Mult mai mare decât jurnalul pe care Aiko îl lua cu ea peste tot, această carte era de mărimea unei pietre funerare şi de culoarea basmelor întunecate – gheaţă neagră, acoperită de scris auriu, pătat. O înghiţi pe Scarlett cu o gură legată cu piele şi o scuipă pe un trotuar friguros.

Donatella se materializă lângă ea, deşi parcă mai puţin reală decât înainte, conturul siluetei sale fiind transparent.

Nici Scarlett nu se simţea prea solidă; se simţea ameţită din cauză că visase, murise, şi din cauza tuturor lucrurilor petrecute; totuşi, de data aceasta, reuşi să întrebe:

— Unde te pot găsi?

— Ar însemna să trişez dacă ţi-aş zice, spuse Tella. Trebuie să priveşti.

În faţa lor, un soare mov cădea în spatele unei case mari, asemănătoare celei cu turnuri care găzduia Caravalul, dar mai mică şi vopsită cu un mov-închis, cu margini violet.

Şi fata din casă purta o nuanţă de mov. Din nou, semăna cu rochia bunicii. De fapt, era acea rochie, doar că, de această dată, femeia care o purta era chiar bunica ei, o versiune mult mai tânără, aproape la fel de drăguţă pe cât

pretinsese a fi, cu bucle blond-aurii care lui Scarlett îi aminteau de Tella.

Braţele îi erau înfăşurate în jurul unui bărbat brunet, care părea să creadă că ar fi arătat mai bine fără rochia mov pe ea. Semăna destul de mult cu bunicul ei, înainte de a se îngrăşa şi înainte ca nasul să-i fie acoperit de vinişoare albastre. Tânărul era ocupat cu şireturile rochiei mov.

— Uf, spuse Tella, nu vreau să văd partea asta. Fata dispăru din nou, în timp ce Scarlett se luptă să găsească un alt loc în care să se uite. Dar, oriunde se întorcea, vedea aceeaşi fereastră.

— Oh, Annalis, mormăi tânărul bunic.

Scarlett nu o auzise niciodată pe bunica ei strigată aşa; întotdeauna i se spusese doar Anna, dar numele Annalise îi suna cunoscut.

Apoi, clopotele răsunară peste tot împrejur. Clopote de doliu, într-o lume acoperită de ceaţă şi de trandafiri negri.

Casa mov dispăruse, iar Scarlett era pe o stradă nouă, înconjurată de oameni care purtau pălării negre şi ale căror expresii erau şi mai întunecate.

— Ştiam eu că sunt plini de răutate, spuse un bărbat. Rosa nu ar fi murit dacă nu ar fi venit ei.

Petale de trandafiri negri cădeau peste o procesiune funerară şi, fără să li se spună cine erau „ei”, Scarlett ştia că bărbatul se referise la jucătorii Caravalului, O femeie murise de-a lungul îndelungii istorii a jocului. Caravalul se oprise din turneu, după apariţia zvonurilor conform cărora Legend ar fi ucis-o.

„Rosa trebuie să fi fost acea femeie”, gândi Scarlett.

— Visul acesta este pur şi simplu groaznic, nu-i aşa? repetă Tella, deşi acum imaginea ei era complet fantomatică. Niciodată nu mi-a plăcut negrul. Când voi muri, vrei, te rog, să le spui tuturor să poarte haine mai deschise la culoare la înmormântarea mea?

— Tella, nu vei muri, o mustră Scarlett.

Imaginea Tellei pâlpâia ca o lumânare lipsită de încredere.

— S-ar putea să mor dacă nu câştigi acest joc. Lui Legend îi place să…

Tella dispăru.

— Donatella! Scarlett îşi strigă sora. Tella! Dar ea părea să îi dispărut de tot de data aceasta. Nici urmă de rochia ei mov şi de buclele blonde. Doar o înmormântare a întunericului fără sfârşit.

Scarlett simţea griul accentuând suferinţa tuturor în timp ce ea continua să asculte, sperând să afle ce Tella nu reuşise să-i spună, în vreme ce murmurele de jale se transformau în bârfe.

— Tristă, tristă poveste, îi şopti o femeie alteia. Când logodnicul Rosei a câştigat jocul, premiul lui a fost să o găsească în pat cu Legend.

— Dar eu am auzit că ea a fost cea care a anulat nunta, spuse cealaltă femeie.

— Aşa este, chiar după ce logodnicul ei i-a prins. Rosa a spus că era îndrăgostită de Legend şi că voia să fie cu el, dar Legend a râs şi i-a spus că s-a lăsat prea mult luată de valul jocului.

— Credeam că nimeni nu l-a văzut vreodată pe Legend, zise cealaltă femeie.

— Nimeni nu-l vede de mai multe ori; se spune că, de fiecare dată când joacă, are un alt chip. Frumos, dar crud. Am auzit că el era acolo când Rosa s-a aruncat de la fereastră şi că nici măcar nu a încercat să o oprească.

— Monstrul!

— Credeam că el a împins-o, spuse o a treia femeie.

— Nu fizic, rosti prima. Lui Legend îi place să joace jocuri perverse cu oamenii, iar unul dintre preferatele lui este să facă fetele să se îndrăgostească de el. Rosa a sărit a doua zi după ce a părăsit-o, după ce părinţii ei au aflat şi au refuzat să-i permită să se întoarcă acasă. Totuşi, logodnicul ei crede că e vina lui. Servitorii săi spun că îi rosteşte numele în somn în fiecare noapte.

Cele trei femei se întoarseră când un tânăr li se alătură, târâindu-şi picioarele, chiar în urma procesiunii. Părul lui brunet nu era atât de lung, iar pe mâini nu avea tatuaje –

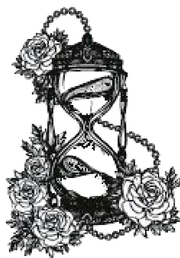
niciun trandafir pentru Rosa – dar Scarlett îl recunoscu imediat. Era Dante.

Probabil că de aceea îşi dorea atât de mult să câştige dorinţa, ca să o readucă la viaţă pe logodnica lui.

Chiar atunci, Dante îşi înălţă capul în direcţia lui Scarlett, dar privirea lui rănită nu o găsi. Se uită prin mulţime, ca şi când ar fi fost la vânătoare. Căutând prin cortina tot mai densă de petale de flori negre. O grămadă moale de petale se formă în jurul picioarelor lui Scarlett, iar câteva îi acoperiră ochii lui Dante în clipa în care trecu pe lângă ea. Florile îl împiedicară să vadă singura persoană pe care Scarlett îşi imagina că o căuta, un tânăr cu un joben cu margini din catifea, aflat la doar câţiva paşi distanţă de el.

Scarlett expiră rapid. În toate celelalte vise, nu-i văzuse clar chipul lui Legend, dar, de această dată, îl văzu perfect. Faţa lui frumoasă nu afişa nicio emoţie, ochii lui de un căprui-deschis erau reci, niciun zâmbet nu-i ridica colţurile gurii; era o umbră a băiatului pe care ajunsese să-l cunoască. Julian.

A PATRA ZI DE CARAVAL

22

Când Scarlett se trezi, lumea avea gust de minciuni şi de cenuşă. Păturile umede i se lipeau de pielea transpirată, ude cu viziunile trandafirilor negri şi coşmaruri. Cel puţin Aiko nu minţise în legătură cu faptul că avea să-şi amintească visele. Amintirile lui Scarlett despre ultimele ei momente în viaţă erau încă neclare, dar visele erau intense. Păreau la fel de solide şi de reale ca braţele care o cuprindeau.

Julian.

Îşi ţinea mâna chiar deasupra sânului ei. Scarlett inspiră dintr-odată. Îi simţea degetele reci pe piele, în timp ce răceala ca de marmură a pieptului său îi apăsa spatele cu o inimă care nu bătea înăuntru. Se cutremură, dar nici măcar nu scânci, de teamă că ar fi putut să-l trezească din somnul lui mortal.

Îşi imagină cum arătase în visul ei, purtând acel joben. Expresia împietrită. Exact tipul de privire pe care şi-ar fi imaginat-o pe chipul lui Legend, iar Julian era cu siguranţă la fel de atrăgător aşa cum bănuise dintotdeauna că era Legend.

Ea îşi aminti de ochii înspăimântaţi ai hangiţei când îl văzuse pentru prima dată pe Julian. Scarlett crezuse că era din cauză că ei erau invitaţii lui Legend, dar dacă era din cauză că Julian era Legend? El ştia foarte multe despre Caraval. Ştiuse ce să facă atunci când fusese pe moarte, iar Julian ar fi putut cu uşurinţă să pună trandafirii în camera ei.

În spate, simţi apăsarea bruscă a unei bătăi de inimă.

Inima lui Julian.

Sau era inima lui Legend?

Nu.

Scarlett închise ochii şi respiră adânc. Fusese avertizată în privinţa faptului că jocul îi făcea feste. Nu avea cum să fie adevărat. Nu ştia când anume se întâmplase, dar cândva, la un moment dat, în această lume plină de lucruri

imposibile, Julian începuse să însemne ceva pentru ea. Începuse să aibă încredere în el, dar dacă Julian chiar era Legend, atunci tot ce era mai important pentru ea fusese pentru el doar o parte din joc.

Pieptul masiv al lui Julian se ridică şi coborî pe spatele ei, de îndată ce trupul i se încălzi din nou. Scarlett simţea căldură în toate locurile în care corpurile li se atingeau. În spaţiul din spatele genunchilor ei. În zona lombară. Începu să respire neregulat în clipa în care el se aplecă mai mult spre ea, când degetele îi plutiră în sus, spre clavicula ei.

O înţepătură albastră de pe vârful unuia dintre degetele lui o făcu să roşească atunci când îşi aminti de sângele lui pe limba ei şi de felul în care îi simţise buzele când el îl gustase pe al ei. Era cel mai intim lucru pe care îl făcuse vreodată.

Avea nevoie ca acel lucru să fie real. Voia ca Julian să fie real.

Dar…

Asta nu avea nicio legătură cu ce îşi dorea ea. Scarlett îşi aminti fiecare dată în care Julian îi spusese că Legend ştia cum să aibă grijă de invitaţii săi. Conform visului ei, el făcea mai mult decât să aibă grijă de ei. O făcuse pe acea femeie să se îndrăgostească de el, o făcuse să se sinucidă. „Lui Legend îi place să joace jocuri perverse cu oamenii, iar unul din preferatele lui este să facă fetele să se îndrăgostească de el.” Cuvintele din visul ei gâlgâiră ca voma în gâtul lui Scarlett. Dacă Julian era Legend, atunci o sedusese pe Tella chiar înainte ca jocul să înceapă. Poate că le sedusese pe amândouă.

Gândul la acea posibilitate îngrozitoare o îngreţoşă pe Scarlett. Cu o claritate tulburătoare, îşi aminti acele ultime momente de dinainte de a muri şi de cum i-ar fi dat mai mult decât sângele ei, dacă i-ar fi cerut asta.

Trebuia să scape din braţele lui Julian înainte ca el să se trezească. Încă încerca să se agaţe de speranţa că el nu era Legend, dar ar fi riscat prea mult dacă presupunea altceva. Nu s-ar fi aruncat niciodată pe fereastră pentru niciun bărbat, dar sora ei era mai impulsivă. Scarlett

învăţase să-şi domolească emoţiile, însă Tella se lăsa condusă de trăirile şi de dorinţele ei schimbătoare. Scarlett vedea cum Legend şi acest joc ar fi putut să o conducă pe Tella spre acelaşi sfârşit nefericit ca al Rosei, dacă Scarlett nu avea să o salveze.

Încercă să plece şi să-l găsească pe Dante. Dacă Rosa fusese logodnica lui, îşi imagină că trebuia să ştie dacă Julian chiar era Legend.

Ţinându-şi respiraţia, Scarlett apucă încheietura lui Julian şi, cu grijă, îi dădu la o parte o mână de pe talia ei.

— Roşiuţă, murmură el.

Scarlett suspină când degetele care îi atinseseră clavicula zăboviră pe gâtul ei, lăsând o urmă înţepătoare de gheaţă şi foc. Încă dormea.

Dar urma să se trezească în curând.

Neatentă, Scarlett alunecă din pat şi ateriză grămadă pe podea. Acum părea că purta ceva care semăna cu o rochie de înmormântare şi cu o cămaşă de noapte, din dantelă neagră şi nu din destul material, dar nu avea timp să se schimbe în noua ei rochie. În acel moment însă, nu îi păsa.

Când se ridică de pe podea, calculă că trebuia să fi trecut o zi de când murise. Era apogeul răsăritului din cea de-a şaptesprezecea zi, care îi oferea o singură noapte pentru a o găsi pe Tella, înainte de a pleca pentru nunta…

Scarlett îngheţă în clipa în care îşi zări imaginea în oglindă. În părul ei des şi brunet avea acum o şuviţă subţire. La începui, crezu că era din cauza luminii, dar era acolo: degetele îi tremurară când o atinse chiar lângă tâmplă, imposibil de ascuns într-o cosiţă. Scarlett nu se considerase niciodată orgolioasă, dar în acel moment îşi dori să plângă.

Jocul nu trebuia să fie real, însă avea consecinţe foarte reale. Dacă acesta era preţul rochiei, ce altceva ar mai fi costat-o ca să o recupereze pe Tella? Avea să fie suficient de puternică?

Cu ochii roşii şi încă pe jumătate moartă, Scarlett nu se simţea prea puternică. Lanţul fricii din jurul gâtului ei o sugrumă când se gândi la puţinul timp pe care îl mai avea

la dispoziţie. Totuşi, dacă Nigel, ghicitorul, avusese dreptate în legătură cu soarta ei, atunci nu exista nicio mână omnipotentă care să îi hotărască destinul; trebuia să nu se mai lase controlată de griji. Poate că se simţea slăbită, dar dragostea pentru sora ei nu scăzuse în intensitate.

Soarele abia răsărise, aşadar, nu putea părăsi hanul, dar ar fi putut profita de ziua ei pentru a-l căuta pe Dante în Şarpe.

În clipa în care ieşi din cameră, lumina lumânărilor pâlpâi pe holul şerpuitor, untos şi cald, dar parcă era ceva în neregulă cu acel loc. Mirosul. Izurile obişnuite de transpiraţie şi fum de foc pe cale să se stingă erau acoperite de miresme mai puternice şi mai dure. De anason, lavandă şi de ceva ce aducea cu mirosul prunelor putrede.

Nu.

Scarlett avu doar o secundă să intre în panică în momentul în care îl văzu pe tatăl ei apărând de după colţ.

Se repezi înapoi în cameră, încuie uşa şi se rugă la stele – dacă Dumnezeu sau sfinţii existau, o urau. Cum de ajunsese tatăl ei aici? Dacă le-ar fi găsit acum pe amândouă, Scarlett nu se îndoia că i-ar fi omorât sora, drept pedeapsă.

Scarlett îşi dori să creadă că imaginea tatălui ei fusese o halucinaţie crudă, dar faptul că aflase de farsa cu răpirea pusă la cale de sora ei părea mai credibil. Şi poate că stăpânul Caravalului reuşise, cumva, să-i trimită un indiciu. „Spune-mi de cine te temi cel mai mult”, zisese femeia, iar Scarlett fusese destul de proastă încât să-i răspundă.

Ce făcuse ca să-l determine pe Legend să o urască atât de mult? Chiar dacă Julian nu era Legend, acum situaţia i se părea personală, deşi Scarlett nu înţelegea de ce. Să fi fost din cauza tuturor scrisorilor pe care i le trimisese? Sau poate că Legend avea un umor sadic, iar Scarlett era o persoană uşor de chinuit? Sau poate că…

Începutul visului lui Scarlett reveni, în nuanţe

îngrozitoare de mov, urmat de un singur nume: Annalise. În timpul viziunii, nu reuşise să facă legătura, dar acum îşi aminti poveştile bunicii ei despre originea lui Legend. De faptul că fusese îndrăgostit de o fată care îi frânsese inima căsătorindu-se cu altcineva. Fusese bunica ei, Anna lui Legend…

— Roşiuţă? Julian se ridică în capul oaselor, în pat. Ce faci lipită de uşă aşa?

— Eu… Scarlett îngheţă.

Părul lui brunet şi dezordonat îi încadra chipul care afişa o îngrijorare convingătoare, dar ea nu vedea decât privirea împietrită a lui Julian din timpul procesiunii funerare a fetei care se sinucisese după ce o făcuse să se îndrăgostească de el.

Legend.

Inima îi bătu cu putere. Îşi spuse că nu era adevărat. Julian nu era Legend. Cu toate acestea, se lipi mai tare de uşă în clipa în care Julian se ridică din pat şi se îndreptă spre ea, cu paşi surprinzător de siguri şi de egali pentru cineva care tocmai revenise la viaţă.

Dacă el era Legend, sora ei se afla undeva în lumea magică pe care el o construise. Scarlett voia un răspuns. Voia să-l mai lovească o dată peste faţă, dar asta nu ar fi ajutat-o cu nimic. Dacă Julian chiar era Legend, iar tot acest joc pervers era o metodă de a se răzbuna pe bunica ei pentru că îi frânsese inima, singurul avantaj pe care îl avea Scarlett era faptul că el nu ştia că îl descoperise.

— Roşiuţă, nu arăţi prea bine. De când te-ai trezit? Julian ridică mâna şi o atinse cu monturile reci pe obraz. Nu ştii cât de mult m-ai speriat, cu…

— Sunt bine. Scarlett îl întrerupse şi alunecă într-o parte. Nu voia să o atingă.

Julian îşi încleştă maxilarul. Toată îngrijorarea lui de mai devreme dispăru, înlocuită fiind de – Scarlett voia să creadă că era mânie, dar nu era asta. Era durere. Vedea înţepătura respingerii ei în nuanţe tulburi de albastru, plutind peste inima lui ca o ceaţă tristă de dimineaţă.

Scarlett îşi văzuse dintotdeauna emoţiile în culori, dar

niciodată pe ale altei persoane. Nu ştia ce o şoca mai mult, că acum vedea culorile sentimentelor lui Julian, sau că acele sentimente erau atât de rănite.

Încercă să-şi imagineze cum s-ar fi simţit Julian dacă nu era Legend. Înainte ca ea să moară, împărtăşiseră ceva special. Îşi aminti de cât de delicat o purtase până la camera lor. Cum renunţase la o zi din viaţa lui pentru ea. Cât de puternice şi de sigure se simţiseră braţele lui când o cuprinsese pe pat. Vedea până şi dovada sacrificiului său; în mijlocul bărbii negre care îi acoperea maxilarul, avea o dungă subţire şi argintie – la fel ca şuviţa nouă din părul ei. Iar acum, Scarlett nici măcar nu l-ar fi atins.

— Îmi pare rău, spuse Scarlett. Doar că – sunt încă tulburată din cauza a ceea ce s-a întâmplat. Dacă mă port ciudat, îmi pare rău. Nu gândesc clar. Îmi pare rău, repetă ea, probabil de prea multe ori.

Un muşchi se încordă pe gâtul lui Julian. În mod clar, nu o credea.

— Poate că ar trebui să te întinzi din nou.

— Ştii că nu mă pot întoarce în acel pat cu tine! izbucni Scarlett. Asta ar fi spus şi înainte, dar acum rosti cuvintele mai dur decât intenţionase.

Julian îşi şterse orice emoţie de pe chip, dar culorile turbulente care pluteau peste inima lui îi spuneau lui Scarlett că era departe de a nu simţi nimic. Durerea lui se amesteca acum cu o nuanţă pe care Scarlett nu o mai văzuse. Culoarea era de nedesluşit, nu era nici argintie, nici gri, dar jură că vedea emoţiile puternice din spatele acesteia – poate că asta se întâmpla din cauză că îşi împărtăşiseră sângele?

Îşi simţea gâtul şi plămânii sugrumaţi. Fiecare respiraţie o duru când Julian se îndreptă spre cealaltă uşă.

— Nu plănuiam să mă întorc în pat cu tine, spuse el.

Scarlett încercă să-i răspundă, dar acum corzile vocale îi erau închise, iar ochii o usturau. Abia după ce Julian ieşi din cameră reuşi să respire din nou, şi îşi dădu seama: plecarea lui o făcuse să simtă că el închidea şi uşa relaţiei lor.

*

Scarlett rămase lipită de perete, luptându-se cu impulsul de a alerga după Julian, de a-şi cere scuze pentru că se purtase atât de ciudat şi de îngrozitor. În clipa în care ieşise pe uşă, ar fi putut să jure că nu era Legend, dar nu putea să rişte să aibă încredere în el şi să se înşele.

Nu, se corectă Scarlett.

Putea risca să se înşele.

De la sosirea ei la Caraval, tot ce făcuse implicase riscuri. Unele dintre acele lucruri nu se terminaseră bine, dar altele o surprinseseră în mod plăcut – ca momentul intim pe care îl trăise alături de Julian. El nu i-ar fi dăruit niciodată un cadou atât de preţios dacă ea nu ar fi comis greşeala de a-şi pierde două zile din viaţă.

Poate că asumarea unui risc acum era exact ceea ce trebuia să facă. Dacă nu pentru binele ei, trebuia să o facă pentru Tella. Julian fusese aliatul ei de când sosise, şi ar fi fost posibil ca Scarlett să aibă nevoie de ajutorul lui mai mult decât oricând, acum că tatăl ei era pe insulă.

O, Dumnezeule, tatăl ei! Scarlett nici măcar nu îi spusese lui Julian că el era acolo. Cu siguranţă trebuia să-l găsească şi să-l avertizeze.

Neliniştită, Scarlett deschise uşa. Mirosul nenorocit al parfumului tatălui ei încă se simţea, dar singura persoană de pe hol era ticălosul cu pălăria melon, care îi furase cerceii. Acesta nu îi acordă atenţie când ea se repezi pe lângă el şi în jos pe scări. Nu ştia unde plecase Julian, dar spera că nu plecase…

Scarlett îngheţă pe următorul palier.

Julian, la fel de încrezător ca şi când ar fi fost cu adevărat stăpânul Caravalului, ieşi din camera lui Dante, deschise uşa întredeschisă de la a Tellei şi intră.

„Ce face?”

Julian îl ura pe Dante. Şi de ce intrase în camera devastată a Tellei? Ce era…

Deasupra ei, hanul scârţâia de greutatea mai multor paşi. Trei perechi. Când se apropiară de scara de deasupra, auzi cuvintele unui bărbat răsunând în direcţia

ei.

Nu reuşi să desluşească prima jumătate a propoziţiei, dar recunoscu vocea tatălui ei şi înţelese ce spuse după aceea.

— Ai văzut-o trecând mai înainte pe aici?

Un fior îi străbătu trupul lui Scarlett.

— În urmă cu mai puţin de un minut. Acum, unde sunt monedele mele? În mod sigur, nenorocitul cu pălăria melon era cel care vorbea.

Brusc, se trezi din nou în Trisda, ghemuindu-se în umbrele scărilor, înfricoşată să se mişte, ca nu cumva să fie prinsă. Dar trebuia să se mişte. Tatăl ei avea să ajungă acolo în orice clipă. Scarlett nu-şi permitea să se teamă sau să se gândească la ce să facă. Cizmele ei abia loviră podeaua când alerga pe calea pe care o luase Julian, în camera Tellei. Încercă să încuie uşa, dar broasca era stricată.

Camera era goală.

Nici urmă de Julian.

Dar cu siguranţă intrase aici.

Scarlett îşi spuse că exista o explicaţie rezonabilă. Apoi, îşi aminti.

Grădina muribundă pe care o găsise la Castelul Blestemat. Neglijată şi abandonată. Grădina fusese cultivată cu grijă, pentru a fi un loc în care oamenii nu ar fi zăbovit – cam cum era camera Tellei. Scarlett şi-l imagină pe Julian intrând, dând la o parte rămăşiţele, găsind o scândură din duşumea cu simbolul Caravalului, apoi apăsându-l până când o altă scândură se dăduse la o parte, conducându-l într-un tunel ascuns.

Un tunel pe care ea trebuia să-l găsească.

Afară, sunetele paşilor deveniră mai puternici, un refren dur pentru goana ei frenetică. Lăsându-se în patru labe, căută o intrare. Târându-se pe podea, aşchiile îi înţepară degetele. Cumva, spaţiul distrus încă mirosea ca Tella. A melasă acră şi a vise nebuneşti. Scarlett se mişcă mai repede; trebuia să o găsească pe sora ei înainte ca tatăl lor să o prindă pe oricare dintre ele.

În şemineu, toate cărămizile erau acoperite cu funingine, dar privirea ei se opri asupra unei pete mai deschise la culoare, care arăta de parcă tocmai o apăsase cineva cu degetul mare. Dedesubt, simbolul gravat în peretele căminului era murdar, greu de văzut, dar Scarlett simţi o furnicătură în vârful degetul în clipa în care atinse acelaşi loc. Pentru o secundă plină de panică, nu se întâmplă nimic. Apoi, încet, şemineul se mută, cărămizile dându-se la o parte pentru a descoperi un rând de scări din lemn de mahon. Candelabrele de lângă acestea ardeau cu strălucirea portocalie a cărbunilor, dezvăluind o cărare bătătorită în mijloc, ca şi când cineva ar fi călătorit des pe acolo. Scarlett şi-l imagină pe Julian coborând aceste trepte ori de câte ori se strecurase şi dispăruse.

„Asta nu înseamnă că el este Legend."

Însă acum lui Scarlett îi era mai greu să creadă asta. Dacă nu era Legend, de ce avea atât de multe secrete? Chiar dacă ar fi sedus-o pe Tella ori de câte ori era departe de Scarlett, Julian cu siguranţă ascundea ceva.

O răcoare umedă înconjură gambele expuse ale lui Scarlett când începu să coboare. Chiar dacă era trează, rochia îi rămase subţire ca o cămaşă de noapte, abia trecându-i de genunchi. Două rânduri de trepte netede conduceau spre trei cărări divergente. În dreapta, o cărare cu nisip roz. În mijloc, una cu pietre lustruite şi strălucitoare, care creau mici bălţi luminoase. La stânga ei, cărămidă.

Torţele cu flăcări albe luminau gurile deschise ale tuturor opţiunile ei. Pe fiecare traseu se vedeau mai multe rânduri de urme de cizme, de diverse mărimi. Îşi imagină că oricare dintre tuneluri ar fi putut să o ascundă de tatăl ei, dar că doar unul putea să o conducă la Julian – şi poate şi la Tella, asta dacă Julian era, într-adevăr, Legend.

„Tunelurile m-ar putea conduce şi spre nebunie", gândi Scarlett, dar ar fi preferat să înfrunte acea posibilitate decât pe tatăl ei.

Închizând ochii, Scarlett ascultă. În stânga ei, vântul se lovea de pereţi. În dreapta, auzea apă curgând. Apoi, în

mijloc, paşi mai mari şi mai grei loveau pământul înainte. Julian!

Repede, merse pe acolo, bazându-se pe apăsarea constantă a paşilor lui, pentru a se orienta. Cu cât temperatura potecii scădea, aceştia păreau să se audă mai tare.

Până când paşii se opriră.

Dispărură.

Frigul umed îi atinse ceafa. Scarlett se întoarse, temându-se că era cineva în spatele ei, dar nu găsi decât coridorul tăcut, plin de pietre care îşi pierdeau rapid strălucirea. Scarlett începu să alerge mai repede, dar se împiedică de ceva. Înclinându-se înainte, întinse mâna ca să se sprijine de un perete ud, doar ca să-şi piardă echilibrul încă o dată când zări obiectul de care se împiedicase.

Era mâna unui om.

Fierea i se ridică în gât. Acidă şi acră.

Cinci degete tatuate se răsfirau, ca şi când s-ar fi întins spre ea.

Cumva, reuşi să nu ţipe, până când văzu trupul mort şi contorsionat al lui Dante şi pe Julian, în picioare, deasupra acestuia.

23

Scarlett încercă să se convingă de faptul că tot ceea ce vedea nu era real. Tunelele încercau să o înnebunească. Îşi spuse că mirosul putred era fabricat. Mâna nu era a lui Dante; era a altcuiva. Totuşi, chiar dacă un corp ar fi fost furat, iar tatuajele făcute ca parte din joc, nu ar fi avut cum să-l confunde pe Dante, cum să nu-i recunoască paloarea pielii sau unghiul în care-şi ţinea capul, abia ataşat de gâtul lui însângerat.

Julian se întoarse.

— Roşiuţă, nu este ceea ce pare…

Scarlett începu să fugă, dar el fu mai rapid. Alergând foarte repede, o prinse imediat, întinzându-şi un braţ puternic peste pieptul ei şi cuprinzându-i talia cu celălalt.

— Dă-mi drumul! se zvârcoli ea.

— Scarlett, încetează! Aceste tuneluri intensifică frica – nu o lăsa pe a ta să te controleze. Îţi jur, eu şi Dante lucram împreună şi, dacă nu te mai lupţi cu mine, pot să îţi dovedesc. Julian îşi ajustă prinsoarea, ţintuindu-i mâinile la spate. Am fost mort timp de o zi, chiar crezi că l-am ucis eu?

Dacă el era Legend, ar fi putut pune pe altcineva să-l ucidă.

— De ce te-ai prefăcut că nu-l cunoşteai pe Dante, dacă lucraţi împreună?

— Pentru că ne temeam că s-ar putea întâmpla aşa ceva. Ştiam că Legend i-ar fi recunoscut pe Dante şi pe Valentina de ultima dată când au jucat, dar eu nu am făcut altceva decât să mă uit, aşadar, Legend nu mă cunoaşte. Am crezut că este înţelept să ne păstrăm secret parteneriatul, în caz că Legend şi-ar fi dat seama de ce voia Dante să facă aici.

Julian aruncă o privire pe coridor, spre cadavrul lui Dante, dar pe chip nu i se citi nicio emoţie. Nu era privirea cuiva care tocmai îşi găsise prietenul ucis. Aceeaşi privire rece de la înmormântare. Legend.

Scarlett îşi înăbuşi un scâncet, şi, deşi toate instinctele ei se luptară împotriva acestui lucru, ea îşi forţă trupul să se relaxeze. Să nu ţipe când simţi presiunea pieptului lui Julian. Să nu lovească atunci când îi eliberă încet încheieturile mâinilor. Singurul lucru cu care se lupta era frica ei din ce în ce mai mare, până ce Julian îşi luă mâna de pe talia ei.

Iar apoi ea…

Julian o lipi de perete, la câţiva paşi mici după ce încercă să fugă.

— Dacă nu încetezi, vom muri amândoi din cauza ta, mârâi el.

Apoi, îşi smulse nasturii de la cămaşă. Aceştia căzură la pământ când se arcui înapoi şi se îndepărtă suficient cât lumina torţei să dezvăluie ceea ce Scarlett crezuse că era o cicatrice deasupra inimii lui. Dar nu era. Mai vagă decât amintirile vechi de un an, un tatuaj din cerneală albă se ghemuia în apropierea coastelor superioare. Un trandafir.

— E de altă culoare, dar sunt sigur că l-ai văzut la Dante, spuse Julian.

— Asta nu dovedeşte nimic. Am văzut trandafiri prin tot Caravalul. Legend era obsedat de aceste flori. Era încă o dovadă că visul trimis de Aiko era adevărat. O parte îndepărtată din Scarlett o avertiză că nu era înţelept să-şi dezvăluie ultima carte jucătorului care avea toate cărţile, dar Scarlett se săturase să mai joace jocuri. La câţiva paşi distanţă zăcea corpul unui bărbat mort; acest joc ajunsese suficient de departe. Poţi să nu mă mai minţi. Te-am văzut la înmormântare. Ştiu că eşti Legend!

Expresia întunecată a lui Julian îngheţă. Pentru o clipă, păru uimit, apoi trăsăturile lui se atenuară într-un amuzament subtil.

— Nu ştiu ce înmormântare crezi că ai văzut, dar am fost doar la o înmormântare, a surorii mele, Rosa: logodnica lui Dante. Nu sunt Legend. Mă aflu aici pentru că vreau să-l opresc să mai distrugă pe altcineva aşa cum a distrus-o pe ea.

Rosa era sora lui? Scarlett începu să şovăie. Începuse

oare să-l creadă pentru că-şi dorea asta cu disperare sau pentru că Julian chiar spunea adevărul? Încercă să-i vadă culoarea emoţiilor, dar nu era nimic deasupra inimii lui. Probabil că legătura ei cu emoţiile lui dispăruse deja.

— Am văzut imagini, spuse Scarlett. Dacă era sora ta, de ce nu ai făcut nimic? Te-am văzut purtând un joben.

— Crezi că sunt Legend pentru că te-ai uitat la imagini şi m-ai văzut purtând un joben? Părea că voia să râdă.

— Nu cred asta doar din cauza jobenului! Deşi acel lucru s-ar putea să fi fost singurul motiv. Dar mai erau şi alte lucruri pe care el nu i le spunea. Cum de ai ştiut ce să faci când ai văzut că muream?

— Pentru că am auzit oameni vorbind despre asta şi am mai urmărit jocul. Nu este niciun secret, dar cei mai mulţi dintre oameni nu sunt dispuşi să renunţe la viaţa lor pentru altcineva, nici măcar la o mică parte din ea. Îi aruncă lui Scarlett o privire tăioasă. Înţeleg că ai probleme cu încrederea, continuă Julian pe un ton dur. După ce l-am întâlnit pe tatăl tău, nu te condamn. Dar jur că nu sunt Legend.

— Atunci, cum te-ai întors la Şarpe ieri, după ce ai fost rănit? Şi de ce nu te-ai întâlnit cu mine în tavernă, atunci când trebuia?

Julian suspină frustrat.

— Nu ştiu cum îţi va dovedi asta că nu sunt Legend, dar nu ne-am întâlnit la tavernă deoarece, cu o noapte înainte, am fost lovit în cap. Am dormit în cameră, iar când am ajuns la tavernă, erai deja plecată. Rânji, dar ceva nu era în regulă. Era prea forţat.

Chiar dacă Julian nu era Legend, nu era în întregime cinstit. Mâinile îi erau încleştate, ţinându-i secretele aşa cum şi Scarlett îşi ţinea strâns temerile atât de des, ca şi când, dacă le-ar fi dat drumul, ar fi fost descoperit.

— Dacă tu chiar ai venit aici ca să-l opreşti pe Legend, nu-mi imaginez că ai dormit în cameră vreo noapte. Şi tot nu înţeleg cum te-ai întors la Şarpe în ziua aceea.

— De ce eşti atât de obsedată de asta? Scutură frustrat din cap. Bine, în regulă. Vrei să ştii adevărul? Julian se

aplecă mai aproape, până când îi simţi respiraţia rece pe gât, mirosul lui răcoros pe toată pielea, iar el păru să ocupe tot spaţiul din tunel.

— Nu am dormit deloc. Te-am lăsat să mă aştepţi în tavernă intenţionat, pentru că, după ce ne-am petrecut ziua de dinainte în cameră, nu mi s-a părut o idee bună să te văd din nou. Privirea lui coborî spre buzele ei, iar Scarlett tremură. În tunelurile slab luminate era prea întuneric ca să-şi dea seama de culoarea lor, dar când el îşi ridică din nou privirea, ea îşi imagină două bălţi flămânde cu ambră lichidă, mărginite de gene negre. O fixa cu privirea aşa cum o făcuse cu o zi în urmă, când era cu spatele la uşă, iar ea era lipită de el.

— Am început acest joc cu o misiune simplă. Julian făcu o pauză, înghiţi greu, iar când vorbi din nou, vocea îi era aspră şi gravă, ca şi când i-ar fi fost greu să spună cuvintele. Am venit aici ca să-l găsesc pe Legend şi să-mi răzbun sora. Relaţia mea cu tine trebuia să se termine imediat după ce am intrat amândoi în joc. Aşadar, da, nu am fost complet cinstit în legătură cu anumite lucruri, dar îţi jur că nu sunt Legend.

Scarlett îşi imagină că ar îi putut sfărâma pietrele cu forţa cuvintelor lui. Julian părea întotdeauna să ascundă ceea ce simţea cu adevărat, dar rostise ultimele cuvinte fără să se ascundă. Poate că nu-i vorbise dulce, dar, în tonul lui, Scarlett nu auzea decât adevăr.

Făcând intenţionat un pas înapoi, Julian băgă încet mâna în buzunar şi scoase un bilet.

— Am găsit asta în camera lui Dante. Am coborât aici ca să mă întâlnesc cu el, nu ca să-l omor.

J –

Valentina este încă dispărută. Cred că Legend este pe urmele noastre.

Un licăr al unei amintiri.

Valentina era sora lui Dante.

Scarlett se cutremură când îşi aminti de ultima dată

când îl văzuse pe Dante în viaţă. Fusese foarte îngrijorat pe scări. Poate că, dacă Scarlett nu ar fi pierdut acea zi, ar fi putut să-l ajute să-şi găsească sora.

— Ar fi trebuit să fac ceva, mormăi ea.

— Nu puteai să faci nimic, spuse sec Julian. Valentina trebuia să ne întâlnească aici, în seara în care am fost lovit în cap, dar nu a mai apărut.

Julian îi explică faptul că tunelurile erau peste tot. Hărţile erau încastrate la gura fiecăruia şi, în mare parte, folosite de actorii Caravalului, pentru a ajunge cu uşurinţă dintr-un loc în altul.

— Uneori, sunt folosite pentru crime, adăugă crispat Julian. Avea cearcăne, iar pometţii îi erau mai ascuţiţi decât de obicei, o expresie a lucrurilor distruse.

Scarlett îşi dori să fi ştiut cum să-i redea bucuria de a trăi, dar părea că el era aproape la fel de distrus ca ea.

— Eşti încă hotărât să te răzbuni? întrebă ea.

— Ai încerca să mă opreşti, dacă ar fi aşa? Privi în jos, pe hol, spre corpul contorsionat şi fără viaţă al lui Dante.

Scarlett simţi că răspunsul ei ar fi trebuit să fie „da”. Îi plăcea să creadă că existau întotdeauna şi alte opţiuni în afară de violenţă, dar uciderea lui Dante şi dispariţia Valentinei îi răpiseră toate iluziile că acesta era doar un joc.

Scarlett crezuse că tatăl ei era rău, dar Legend era la fel de monstruos. Părea că bunica ei nu minţise când îi spusese că Legend, cu cât juca mai mult rolul unui răufăcător, cu atât mai mult devenea unul în realitate.

Într-o doară, Scarlett se întinse şi îl luă de mână pe Julian. Degetele îi erau încordate, reci.

— Îmi pare rău pentru…

Ecoul paşilor o întrerupse. Constanţi, hotărâţi şi în apropiere. Nu auzi voci, dar jură că recunoscu mersul. Instinctiv, îşi retrase mâna din a lui Julian.

— Cred că este tatăl meu!

Julian îi făcu semn din cap spre sunet. Într-o clipă, tristeţea lui dispăru.

— Tatăl tău e aici?

— Da, spuse Scarlett.
Amândoi începură să alerge.

24

Pe aici! Julian o trase spre un coridor din cărămidă şi luminat cu pânze de păianjen strălucitoare.

— Nu. Scarlett îl îndemnă spre stânga. Am venit pe o cărare din pietre. Nu îşi amintea ca pereţii să fi fost împestriţaţi cu pietre strălucitoare, dar nu fusese foarte atentă la acest lucru.

În spatele lor, zgomotele paşilor deveniră mai puternice.

Julian se încruntă, dar o urmă. Cotul lui îl atinse pe al ei când pereţii tunelului se îngustară, iar pietrele noduroase îi împunseră în coaste.

— De ce nu mi-ai spus că tatăl tău e aici?

— Aveam de gând să-ţi spun, dar…

Julian îi acoperi gura lui Scarlett cu o mână sărată şi murdară şi îi apăsă buzele în timp ce îi şopti:

— Şşş…

El apucă una dintre pietrele strălucitoare de pe perete, o răsuci ca pe o clanţă de uşă şi o trase într-un neant întunecat. Pereţii din spatele lui Scarlett erau ca gheaţa, umezi şi reci. Îi simţi udând-o prin rochia subţire, în timp ce încerca să-şi amintească să respire.

Anasonul, lavanda şi ceva asemănător prunelor putrede îi înlocuiau mirosul răcoros al lui Julian, mişcându-se ca fumul pe sub ciudata uşă prin care el tocmai o trăsese.

— Voi avea grijă de tine, şopti Julian. Se lipi de ea pentru a o proteja, când paşii cizmelor se auziră puternic dincolo de ascunzătoarea lor, care părea să se micşoreze. Pereţii reci intrau în Scarlett, împingând-o tot mai aproape de Julian. Ea îi lovi pieptul cu coatele, fiind obligată să-i cuprindă talia, în timp ce trupul lui încordat se lipi de al ei.

Inima lui Scarlett bătea cu putere şi neregulat. Barba aspră de pe maxilarul lui Julian îi zgâria obrazul în vreme ce mâinile lui fremătau în jurul coapselor ei. Prin materialul inconsistent al rochiei, simţea fiecare rotunjime a degetelor lui. Dacă tatăl ei ar fi deschis uşa şi i-ar fi descoperit în acest fel, ar fi fost moartă.

Scarlett încercă să se îndepărteze, respirând rapid. Acum, şi tavanul părea să coboare, apropiindu-se, picurându-i apă rece în vârful capului.

— Cred că această cameră încearcă să ne ucidă, spuse Scarlett. Afară, auzi paşii tatălui ei retrăgându-se, până când sunetul acestora se stinse. I-ar fi plăcut să mai rămână ascunsă pentru încă un minut sau mai mult, dar plămânii ei erau striviţi, prinşi între Julian şi peretele îngheţat. Deschide uşa!

— Încerc, mormăi Julian.

Scarlett suspină. Rochia subţire i se ridică deasupra genunchilor când monturile lui Julian se plimbară pe spatele ei, în încercarea de a găsi o ieşire cu palmele.

— Nu o găsesc, zise el. Cred că este pe partea ta.

— Nu simt nimic. „În afară de tine.” Atinse cu degetele locurile pe care ştia că nu ar fi trebuit să le atingă, în timp ce încerca să examineze peretele cu mâinile. Dar, cu cât se lupta mai mult, cu atât mai mult camera părea să riposteze.

Ca oceanul din jurul insulei.

Cu cât îl lovise Scarlett mai mult, cu atât mai înspăimântată devenise, şi cu atât mai mult o pedepsiseră apele.

Poate că asta era.

Julian spusese că tunelurile accentuau frica, dar poate că se şi hrăneau cu asta.

— Între cameră şi emoţiile noastre există o legătură, rosti Scarlett. Cred că trebuie să ne relaxăm.

Julian scoase un sunet ciudat.

— Pentru moment, nu e uşor. Buzele lui erau în părul ei, iar mâinile îi erau chiar deasupra şoldurilor lui Scarlett, atârnând de rotunjimile acestora.

— Oh, spuse Scarlett. Pulsul i se acceleră din nou şi, în acest timp, îi simţi inima lui Julian bătând repede pe pieptul ei. În urmă cu o săptămână, nu s-ar fi putut relaxa în situaţia asta; chiar şi acum era dificil să o facă. Totuşi, în ciuda minciunilor lui, cumva, ea ştia că era în siguranţă cu el. Nu ar fi rănit-o niciodată. Îşi calmă forţat respiraţia

şi, când făcu asta, peretele se opri.

Inspiră încă o dată.

Camera se mări uşor.

Afară, sunetele tatălui ei nu se mai auzeau. Nici paşii, nici respiraţia. Nici duhoarea lui nocivă.

O clipă mai târziu, pereţii lipiţi de spatele ei se încălziră, contrastând puternic acum cu părţile umede ale rochiei sale. Pe măsură ce camera se mărea, îl simţea şi pe Julian relaxându-se. În mare parte, Scarlett încă se atingea de trupul lui Julian, dar nu atât de mult ca înainte. Pieptul lui se mişca în acelaşi ritm cu al ei, încet şi egal, în vreme ce pereţii continuau să se îndepărteze.

Cu fiecare respiraţie, camera se încălzea. Curând, apărură puncte minuscule de lumină, împestriţând tavanul ca praful de pe lună şi luminând un mâner strălucitor, aflat deasupra mâinii drepte a lui Scarlett.

— Aşteaptă… o avertiză Julian.

Dar Scarlett deja deschisese uşa. În clipa în care o făcu, camera dispăru. În faţa şi în spatele lor se întindea un coridor nu foarte înalt, încrustat cu cochilii sparte care străluceau, aşa cum o făcuseră pietrele, solul fiind acoperit de o potecă de nisip roz.

Julian înjură.

— Urăsc tunelul acesta.

— Măcar am scăpat de tata, spuse ea. Nu se mai auzeau paşi din nicio direcţie. Scarlett nu auzea decât valurile oceanului care se spărgeau la distanţă. Trisda nu avea plaje roz, dar ecoul şi valurile îi aminteau de casă şi de altceva.

— De unde ai ştiut că pot să te introduc în joc? întrebă Scarlett. Am primit biletele abia după ce ai sosit în Trisda.

Julian lovi nisipul cu cizmele când grăbi pasul.

— Nu ţi se parc ciudat că nici măcar nu ştii numele bărbatului cu care te vei căsători?

— Schimbi subiectul, spuse Scarlett.

— Nu, este o parte din răspunsul tău.

— Bine. Vorbi mai încet. Încă nu auzea alţi paşi, dar voia să fie în siguranţă. Este un secret, pentru că mă

controlează tata.

Julian îşi făcu de lucru cu lanţul ceasului său de buzunar.

— Dar dacă mai e ceva?

— Unde vrei să ajungi?

— Cred că tatăl tău chiar a încercat să te protejeze. Înainte să te superi, ascultă-mă, se grăbi el. Nu spun că tatăl tău este bun. Din ce am văzut, pot să spun ca e un ticălos nenorocit, dar înţeleg de ce e secretos.

— Continuă, rosti încordată Scarlett.

Julian îi povesti lui Scarlett ceea ce deja ştia, despre Legend şi bunica ei, Annalise, cu toate că versiunea poveştii lui Julian era diferită de cea a bunicii ei. În povestea lui, Legend îşi începuse cariera având mai mult talent şi fiind mult mai inocent. Îi păsa doar de Annalise. Ea era singurul motiv pentru care se transformase în Legend; nu avea nicio legătură cu dorinţa de a fi faimos. Apoi, înainte de primul său spectacol, o găsise în braţele altcuiva, ale unui bărbat mai bogat, cu care ea plănuise să se căsătorească de la bun început.

— După asta, Legend a înnebunit. A jurat să o distrugă pe Annalise, rănindu-i familia aşa cum şi ea l-a rănit pe el. Pentru că Annalise i-a frânt inima, Legend ajurat să frângă inima oricărei fiice sau nepoate suficient de nefericite încât să facă parte din familia ei. Voia să le distrugă şansele de a avea căsătorii fericite sau de a găsi dragostea, iar dacă pe parcurs acestea ar fi înnebunit, cu atât mai bine.

Julian încercă să spună ultima parte ca şi când nu ar fi fost serios, dar Scarlett încă îşi amintea clar visul ei. Legend nu doar că făcea femeile să se îndrăgostească de el, dar le şi înnebunea, iar ea nu avea nicio îndoială că acum proceda la fel şi cu Tella.

— Aşadar, când prietenii mei şi cu mine am aflat de logodna ta, continuă el, ştiam că era doar o chestiune de timp înainte ca Legend să te invite la Caraval, ca să ţi-o poată distruge.

Din nou, vorbi ca şi când nu ar fi fost ceva atât de nociv,

dar logodna lui Scarlett era întregul ei viitor. Fără această căsnicie, ar fi fost condamnată la o viaţă în Trisda, împreună cu tatăl ei.

Pe măsură ce poteca nisipoasă deveni mai abruptă, ea se chinui să meargă, amintindu-şi de scrisorile prosteşti pe care le trimisese. În afară de ultima, în care îi scrisese despre nunta ei, pe restul nu îşi scrisese niciodată numele complet – cea căreia Legend alesese să-i răspundă.

Scarlett îşi dădea scama că povestea lui Julian avea logică, dar se întreba cum de un simplu marinar ştia toate aceste lucruri. Se uită cu ochi mijiţi la băiatul brunet de lângă ea şi îi puse întrebarea la care se gândise de mai multe ori:

— Cine eşti cu adevărat?

— Să spunem că familia mea are relaţii. Julian afişă un zâmbet care ar fi părut fermecător pentru unii, dar Scarlett văzu că nu era nici pe departe unul fericit.

Îşi aminti bârfa pe care o auzise în visul ei. Familia lui Julian îi interzisese surorii lui să mai vină acasă, după ce aflase de relaţia clandestină cu Legend. Din câte ştia Scarlett despre Julian, nu şi-l imagina atât de critic, dar probabil că se simţea oricum vinovat. Era o emoţie pe care Scarlett o cunoştea mult prea bine.

Pentru câteva secunde, merseră în linişte, până când, în cele din urmă, ea căpătă curaj să spună:

— Ştii, ce i s-a întâmplat surorii tale nu a fost din vina ta.

Pentru o clipă delicată, la fel de subţire şi de lungă ca o pânză întinsă de păianjen, se auziră doar valurile la distanţă şi sunetul cizmelor lui Julian pe nisip. Apoi:

— Aşadar, nu te învinovăţeşti când tatăl tău o bate pe sora ta? Chiar dacă vorbele-i erau blânde ca o şoaptă, Scarlett simţi puternic fiecare cuvânt, amintindu-şi de fiecare dată când o dezamăgise pe Tella.

Julian se opri din mers şi se răsuci încet către ea. Privirea-i calmă era şi mai blândă decât vocea. Se îndrepta spre părţile ei frânte, ca o mângâiere. Era tipul de atingere care trecea prin carnea distrusă, prin oasele fracturate şi direct în sufletul rănit al unei persoane. Când o privea,

Scarlett îşi simţea sângele încălzindu-se. Chiar dacă ar fi purtat o rochie care să-i fi acoperit fiecare centimetru de piele, tot s-ar fi simţit expusă în faţa privirii lui Julian. Era ca şi când toată ruşinea, vina, amintirile îngrozitoare şi secretele pe care încerca să le ascundă s-ar fi înfăţişat direct, înaintea lui.

— Tatăl tău este de vină, spuse el. Nu ai făcut nimic rău.

— Nu ştii asta, îl contrazise Scarlett. Ori de câte ori o răneşte pe sora mea, o face pentru că eu am greşit cu ceva. Pentru că nu am reuşit…

— Ajutor! Un ţipăt le întrerupse conversaţia ca o rafală de vânt. Vă rog! Apoi, se auzi un strigăt cunoscut.

— Tella? Scarlett începu să alerge, aruncând în aer nisipul roz.

— Nu o face! o avertiză Julian. Nu este sora ta.

Dar Scarlett nu îl ascultă. Cunoştea vocea surorii sale. Părea să vină de la doar câţiva metri distanţă; o simţea vibrând. Din ce în ce mai tare, răsună din pereţii din gresie, până când…

— Opreşte-te! Cu un braţ, Julian o apucă pe Scarlett de mijloc, trăgând-o înapoi când poteca nisipoasă se termină brusc. Câteva fire de nisip căzură peste margine, în apele înspumate, albastre şi verzi, la mai mult de cincisprezece metri adâncime.

Scarlett expiră rapid.

Obrajii lui Julian erau roşii, iar mâinile îi tremurau în timp ce continua să o ajute să-şi menţină echilibrul.

— Sunteţi toţi…

Dar sfârşitul cuvintelor lui fu întrerupt de un râs malefic. De sunetul amar al coşmarurilor şi al altor lucruri groaznice. Curgea din acele părţi ale pereţilor care se transformaseră în guri micuţe.

Era un alt truc al tunelurilor care te înnebuneau.

— Roşiuţă, trebuie să ne mişcăm. Julian îi atinse blând marginea şoldului, conducând-o înapoi pe o potecă mai sigură, în timp ce tunelurile continuară să chicotească, o versiune denaturată a râsului preţios al surorii ei.

Pentru o clipă, Scarlett se simţise foarte aproape de a o

găsi pe Tella. Dar dacă era deja prea târziu pentru a o salva? Dacă Tella se îndrăgostise nebuneşte de Legend, dăruindu-i-se complet, încât, când jocul avea să se termine, urma să moară şi ea? Tellei îi plăcea pericolul tot aşa cum fitilelor lumânărilor le plăcea să ardă. Niciodată nu părea să o sperie faptul că unele lucruri pe care şi le dorea ar fi putut să o consume ca o flacără.

În copilărie, pe Scarlett o atrăsese ideea magiei lui Legend, dar Tella îşi dorise dintotdeauna să audă despre partea întunecată a stăpânului Caravalului. O parte din Scarlett nu putea să nege faptul că a câştiga inima cuiva care jurase să nu mai iubească niciodată era ceva oarecum seducător.

Dar Legend nu era pur şi simplu distrus; era dement, expert nu doar în a face oamenii să se îndrăgostească, ci să şi înnebunească. Cine ştia ce fel de lucruri perverse o făcea să creadă pe Tella? Dacă Julian nu ar fi oprit-o pe Scarlett chiar acum, ar fi sărit direct de pe acea stâncă şi ar fi murit înainte de a-şi da seama de greşeala ei. Tella sărea înainte fără să gândească mult mai des decât Scarlett.

Prima dată când încercase să fugă cu un băiat, Tella avea doar doisprezece ani. Din fericire, Scarlett o găsise înainte ca tatăl lor să-i observe lipsa, dar, de atunci, se temuse că, într-o zi, sora ei avea să intre într-un bucluc din care nu ar mai fi putut să o salveze.

De ce nu se mulţumise doar să-i strice logodna lui Scarlett?

— O vom găsi, spuse Julian. Ce i s-a întâmplat Rosei nu i se va întâmpla surorii tale.

Scarlett voia să-l creadă. După tot ce tocmai se întâmplase, îşi dorea să se frângă şi să-l îmbrăţişeze, să aibă din nou încredere în el, ca înainte, dar cuvintele prin care el voia să o asigure forţaseră să iasă la suprafaţă întrebarea la care ei îi fusese prea frică să se gândească de când el îi mărturisise motivul pentru care se afla aici.

Se desprinse din mâna lui Julian, străduindu-se din răsputeri să stea la distanţă.

— Când ne-ai adus la Caraval, ştiai că Legend o va lua pe Tella, aşa cum a luat-o pe sora ta?

Julian ezită.

— Ştiam că exista o şansă.

Cu alte cuvinte, „da”.

— Cât de mare era şansa? întrebă gâtuit Scarlett.

Ochii de culoarea caramelului ai lui Julian se umplură cu o expresie asemănătoare regretului.

— N-am spus niciodată că sunt o persoană bună, Roşiuţă.

— Nu cred asta. Scarlett se gândi la Nigel, ghicitorul, care îi spusese că viitorul unei persoane ar fi putut să se schimbe, în funcţie de dorinţa cea mai puternică a acesteia. Cred că ai putea fi bun, dacă ai vrea.

— Crezi asta doar pentru că tu eşti atât de bună. Oamenii cumsecade ca tine cred mereu că alţi oameni pot să fie cinstiţi, dar eu nu cred asta. Se opri. Ceva dureros îi străbătu chipul. Ştiam ce se va întâmpla când v-am adus aici pe tine şi sora ta. Nu ştiam că Legend o va răpi pe Tella, dar ştiam că o va lua pe una dintre voi.

25

Lui Scarlett i se înmuiară picioarele, pielea subţire înfăşurându-se în jurul muşchilor inutili. Plămânii o dureau din cauza presiunii lacrimilor nevărsate. Până şi rochia ei părea obosită şi moartă. Materialul negru se decolorase spre gri, ca şi când nu ar mai fi avut putere să reţină culoarea. Nu-şi amintea să fi rupt dantela, dar tivul ciudatei rochii de seară-înmormântară îi atârna în zdrenţe în jurul gambelor. Nu ştia dacă magia acesteia nu mai funcţiona sau dacă reflecta cât de extenuată şi de răvăşită se simţea. Îl lăsase pe Julian la baza scărilor din mahon, cerându-i să nu o urmeze.

Întoarsă în camera ei cu focul aprins şi patul imens, nu-şi dorea decât să se piardă sub aşternuturi. Să cadă într-un somn al uitării, până ce ar fi fost capabilă să uite ororile zilei. Dar nu-şi permitea să doarmă.

Când păşise prima dată pe insulă, singura ei grijă fusese să ajungă la timp acasă, pentru nuntă. Dar acum că Legend îl omorâse pe Dante, iar tatăl ei era aici, jocul se schimbase. Scarlett simţea presiunea timpului, mai grea decât toate mărgelele roşii din clepsidra Castelului Blestemat; trebuia să ajungă la Tella înainte ca tatăl ei să o găsească sau ca Legend să o consume aşa cum o flacără ardea o lumânare. Dacă Scarlett eşua, sora ei avea să moară.

În mai puţin de două ore, soarele urma să apună, iar Scarlett trebuia să fie pregătită să înceapă din nou căutările.

Aşadar, îşi acordă doar un minut. Un minut să plângă pentru Dante şi să suspine pentru sora ei şi să fie furioasă din cauză că Julian nu era cine credea ea că este. Să cadă pe pat, să scâncească şi să plângă din cauza tuturor lucrurilor pe care le scăpase de sub control. Să ridice vaza stupidă cu trandafiri a lui Legend şi să o izbească de rama şemineului.

— Roşiuţă… eşti în regulă? Julian bătu la uşă şi intră în

acelaşi timp.

— Ce cauţi aici? Se luptă cu lacrimile, aruncându-i o privire mânioasă. Nu suporta să o vadă plângând, deşi era destul de sigură că era prea târziu pentru asta.

Julian încercă să vorbească, privind împrejur, în căutarea unei ameninţări inexistente, tulburat să o găsească suspinând şi fără vreun pericol de înfruntat.

— Mi s-a părut că am auzit ceva.

— Ce ţi s-a părut că ai auzit? Nu poţi da buzna aici! Pleacă! Trebuie să mă schimb.

În loc să plece, Julian închise încet uşa. Se uită la vaza spartă şi la balta de pe podea, înainte de a se întoarce spre chipul ei udat de lacrimi.

— Roşiuţă, nu plânge din cauza mea.

— Te crezi prea important. Sora mea a dispărut, tata ne-a găsit, iar Dante este mort. Nu plâng pentru tine.

Cel puţin Julian avu decenţa să pară ruşinat, dar rămase în cameră. Se aşeză cu mare grijă pe pat, făcând salteaua să se afunde sub greutatea lui, în vreme Scarlett vărsă tot mai multe lacrimi. Fierbinţi, ude şi sărate. Izbucnirea lui Scarlett îi curăţase o parte din durere, dar acum lacrimile nu se mai opreau şi poate că Julian avea dreptate: poate ca unele erau din cauza lui.

Julian se aplecă mai aproape şi le şterse cu vârfurile degetelor.

— Nu o face. Scarlett se retrase.

— Merit asta. El îşi coborî mâna şi se îndepărtă mai mult, până când se aflară în părţi opuse ale patului. Nu ar fi trebuit să mint sau să te aduc aici împotriva voinţei tale.

— Nu ar fi trebuit să ne aduci aici deloc! izbucni Scarlett.

— Sora ta ar fi găsit o cale, cu sau fără mine.

— Asta trebuia să fie o scuză? Dacă da, nu este una foarte bună.

Julian răspunse, cu grijă.

— Nu-mi pare rău că am făcut ce a vrut sora ta: cred că oamenii ar trebui să aibă libertatea de a lua propriile hotărâri. Dar îmi pare rău pentru toate ocaziile în care te-

am minţit. Făcu o pauză, apoi se uită la Scarlett, ochii săi căprui şi calzi fiind mai blânzi decât îi văzuse vreodată şi deschişi ca şi când ar fi vrut ca ea să vadă ceva ce ascundea de obicei. Ştiu că nu merit o altă şansă, dar mai devreme ai spus că tu crezi că pot fi bun. Nu sunt, Roşiuţă, sau, cel puţin, nu am fost. Sunt un mincinos şi un ursuz şi câteodată fac alegeri groaznice. Provin dintr-o familie respectabilă, care a jucat întotdeauna jocuri, iar după ce Rosa – ezită, în vocea lui auzindu-se acelaşi ton gâtuit şi răguşit pe care îl folosea ori de câte ori se întâmpla să o menţioneze pe sora lui –, după ce ea a murit, mi-am pierdut încrederea în orice. Nu că asta nu ar fi o scuză, dar, dacă îmi mai dai o şansă, jur, mă voi revanşa.

În faţa lor, focul pârâia, căldura acestuia micşorând balta de apă de pe podea. Curând, aveau să rămână doar trandafirii şi cioburile de sticlă. Scarlett se gândi la trandafirul tatuat al lui Julian. Îşi dori să fi fost doar un marinar care nimerise din întâmplare pe insula ei, urând faptul că o minţise atât de mult timp. Totuşi, îi înţelegea devotamentul faţă de sora lui. Scarlett ştia cum era să iubeşti irevocabil pe cineva, indiferent de consecinţe.

Julian se rezemă de stâlpul patului, tragic şi minunat, cu părul brunet atârnându-i deasupra ochilor obosiţi, având colţurile gurii lui păcătoase îndreptate în jos şi cămaşa lui, cândva curată, acum ruptă.

Şi Scarlett făcuse greşeli din cauza acestui joc, dar Julian nu-i reproşase niciodată acest lucru, şi nici ea nu voia să-l pedepsească.

— Te iert, spuse ea. Doar promite-mi că nu mă vei mai minţi.

Respirând adânc, Julian închise ochii, o privire care se situa între recunoştinţă şi durere făcându-i fruntea să se încreţească. Spuse răguşit:

— Promit.

— Alo? O bătaie în uşă îi sperie pe amândoi.

Julian sări în picioare înainte ca Scarlett să se poată mişca. „Ascunde-te”, îi şopti el.

„Nu.” Se ascunsese suficient în acea zi. Ignorându-i

privarea supărată, Scarlett luă vătraiul şi îl urmă, în timp ce el se strecură spre uşă.

— Am o livrare, spuse o voce feminină.

— Pentru cine? întrebă Julian.

— Pentru sora Donatellei Dragna.

Scarlett apucă mai strâns vătraiul, inima bătându-i mai tare.

„Spune-i să-l lase la uşă”, şopti Scarlett. Voia să spere că era un indiciu, dar singurul lucru la care se gândea era mâna tăiată a lui Dante. Cu un fior, şi-l imagină pe Legend tăindu-i mâna Tellei şi trimiţându-i-o în cameră.

După ce paşii fetei care adusese pachetul nu se mai auziră, ea îl lăsă pe Julian să deschidă uşa.

Cutia de dincolo de uşă era neagră, culoarea eşecului şi a înmormântărilor. Se întindea în faţa uşii ei, lungă şi aproape la fel de lată ca Scarlett. Lângă aceasta, se afla o vază cu doi trandafiri roşii.

Alte flori!

Scarlett lovi vaza cu piciorul, lăsând florile să moară în hol înainte de a trage cutia în camera ei. Nu-şi dădea seama dacă era grea sau uşoară.

— Vrei să o deschid eu? întrebă Julian.

Scarlett scutură din cap. Nici ea nu voia să deschidă cutia neagră, dar fiecare secundă pe care o pierdea era una în care ar fi putut să o caute pe Tella. Încet, ea deschise cutia.

— Ce este aia? Sprâncenele lui Julian se încruntară în forma literei „V”.

— Este cealaltă rochie de la magazin. Scarlett râse uşurată când scoase rochia din cutie. Fata îi spusese că urma să-i fie livrată în două zile.

Totuşi, ceva nu era în regulă cu această rochie. Nu arăta aşa cum şi-o amintea Scarlett. Culoarea era mai deschisă, un alb aproape pur – albul unei rochii de mireasă.

26

Rochia părea să o ridiculizeze. Fără mâneci şi cu un decolteu în formă de inimă, care era departe de a fi drăguţ, această piesă era mult mai scandaloasă decât cea pe care o alesese Scarlett în magazin.

Nasturii de culoare crem străluceau ca sideful în lumina caldă din cameră. Pe fundul cutiei, Scarlett găsi un bileţel, ataşat cu un ac rupt.

— Probabil a căzut de pe rochie.

Pe o parte era imaginea unui joben, pe cealaltă, un mesaj scurt:

Îmi imaginez că te va prinde de minune.
Salutări cordiale,
– D.

— Cine este „D”? întrebă Julian.

— Cred că vrea cineva să îmi închipui că este de la Donatella. Scarlett ştia însă că acest dar nu era de la sora ei. Parodia unei rochii de mireasă putea fi doar de la o persoană, iar jobenul de pe bilet putea însemna un singur lucru: Legend.

Păianjeni invizibili îi mişunară pe piele, un sentiment foarte diferit faţă de culorile strălucitoare pe care le invocase prima scrisoare.

— Cred că acesta este cel de-al cincilea indiciu.

Julian se strâmbă.

— De ce crezi asta?

— Ce altceva ar putea fi? întrebă Scarlett. Scoase biletul cu toate indiciile.

Acesta este primul tău indiciu pentru a o găsi.

Celelalte nu vor fi atât de uşor de recuperat.

Unele te vor face să te îndoieşti de sănătatea ta mentală

şi de toate lucrurile în care crezi.

[illegible] cu Castelul Blestemat

~~*Indiciul numărul doi îl vei descoperi în învălmăşeala plecării ei.*~~

Urmează-l pe băiatul cu inima neagră? = Cidru

~~*Numărul trei trebuie câştigat.*~~

~~*Numărul patru te va costa ceva valoros.*~~

2 zile din viață pentru visul lui Aiko

Şi numărul cinci necesită un act de credinţă.

Majoritatea dintre voi vor eşua, dar unul cu siguranţă va reuşi.

două nopți

Ai ~~cinci nopţi~~ să găseşti cele patru indicii rămase, apoi, fata şi

dorinţa lui Legend vor fi ale tale.

— Vezi, deja am găsit primele patru indicii, spuse Scarlett. Tot ce a mai rămas este numărul cinci.

— Dar cum este acest al cincilea indiciu? întrebă Julian, încă privind rochia, ca şi când ar fi fost acoperită cu ceva

mai ofensator decât nasturii.

Abia atunci îşi dădu Scarlett seama. Nasturii şi jobenul erau nişte simboluri.

— Legend este cunoscut pentru jobenul său, iar eu am găsit nasturi pe tot parcursul jocului, spuse ea. Nu am ştiut dacă nasturii înseamnă ceva, dar, după ce am văzut rochia acoperită în întregime cu nasturi, sunt aproape sigură că sunt importanţi. Când am cumpărat rochia, lângă magazin era o cărare din nasturi, care ducea spre un magazin de pălării în formă de joben.

— Încă nu înţeleg cum de ar putea însemna ceva. Julian rămase încruntat când citi biletul lui Scarlett cu toate indiciile. „Iar numărul cinci necesită un act de credinţă.” Ce legătură are acel loc cu asta?

— Nu ştiu. Cred că aici intervine partea cu credinţa. Poate că este un fel de provocare din partea lui Legend, iar noi trebuie să mergem la magazinul de pălării şi să înfruntăm orice ne-ar aştepta. Scarlett nu era complet convinsă de acest lucru, dar începuse să înveţe că, indiferent de cât de logic ar fi încercat să gândească, întotdeauna existau variabile pe care nu le înţelegea. Uneori, precauţia o reţinea mai degrabă decât o proteja.

Părea însă că Julian începea să aibă sentimente contrare. Privirea de pe chipul lui îi sugera că voia să o arunce peste umăr şi să o ţină închisă şi ascunsă de restul lumii.

— Soarele va apune în mai puţin de o oră, spuse Scarlett cu fermitate. Dacă născoceşti ceva mai bun până atunci, sunt deschisă la sugestii. Dacă nu, imediat ce se întunecă, cred că ar trebui să mergem la magazin, să vedem ce găsim.

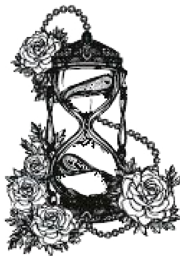
Julian privi din nou rochia, deschizând gura, ca şi când ar fi vrut să spună ceva, dar apoi o închise şi încuviinţă.

— Înainte să plecăm, voi verifica holurile, să văd dacă tatăl tău este pe undeva.

După ce plecă, Scarlett îmbrăcă rochia şi luă nasturii pe care îi adunase. Aceştia păreau o ofrandă frivolă, dar poate că aveau în ei ceva magic, ceva pe care urma să-l

înţeleagă.

A PATRA NOAPTE DE CARAVAL

27

Când Scarlett părăsi hanul, nu simţi nici măcar izul parfumului urât mirositor al tatălui său. Chiar înainte să iasă, Julian jurase că îl văzuse pe tatăl ei părăsind clădirea, dar Scarlett tot privea în urmă, întrebându-se dacă tatăl ei o urmărea cumva, aşteptând momentul potrivit ca să o prindă.

Desfătările Caravalului continuau să danseze în jurul ei. Fetele de pe scenele de pe trotuar se duelau cu umbrelele, în timp ce bande de participanţi zeloşi continuau să vâneze indicii. Totuşi, Scarlett simţea că noaptea era ciudată. Aerul era mai umed decât de obicei, iar lumina părea nefirească. Se vedea doar o fâşie de lună, dar aceasta arunca o strălucire argintie peste magazinele care, de obicei, erau colorate, şi transforma apa în metal lichid.

— Planul acesta tot nu mi se pare în regulă. Julian vorbi mai încet în clipa în care intrară pe aleea şerpuitoare, care înconjura caruselul din trandafiri.

— Un cântec pentru o donaţie? întrebă organistul.

— Nu în seara aceasta, îi răspunse Scarlett.

Cu toate acestea, bărbatul începu totuşi să cânte, însă caruselul nu se roti. Florile roşii rămaseră pe loc, dar muzica fu suficientă încât să-i acopere cuvintele lui Julian.

— Cred că acest magazin de pălării despre care mi-ai povestit este prea evident ca să fie indiciul final.

— Poate că este atât de evident, încât nu l-a văzut nimeni. Scarlett se mişcă mai repede când se apropiară de magazinul cu trei etaje, de unde îşi cumpărase rochiile.

Nori grei de furtună trecuseră dincolo de lună şi, spre deosebire de ultima dată când Scarlett fusese aici, toate vitrinele magazinelor erau slab luminate. Magazinul de pălării şi mărunţişuri de lângă prăvălia cu rochii era aproape prea întunecat pentru a fi văzut. Cu toate acestea, conturul era inconfundabil.

Mărginit de un şanţ mare din ghiveciuri cu flori negre, care înconjurau clădirea rotundă cu două etaje ca un bor,

locul avea forma unui joben, cu o alee din nasturi care conducea spre uşa din catifea neagră.

— Asta chiar nu pare a fi a lui Legend, insistă Julian. Ştiu că este cunoscut pentru jobenele lui ridicole, dar nu ar fi atât de ostentativ.

— Este aproape prea întuneric ca să vezi magazinul. Nu ai cum să spui că e evident.

— Ceva nu e în regulă. Julian vorbi încet. Cred că ar trebui să intru singur şi să verific mai întâi.

— Poate că niciunul din voi nu ar trebui să intre. Aiko apăru brusc lângă Scarlett. De această dată, fusta şi bluza îi erau argintii, asortate cu nuanţa de pe buzele şi ochii ei.. Arăta de parcă ar fi fost o lacrimă vărsată de lună.

— Mă bucur că ai hotărât să porţi rochia asta. Ea se apropie de Scarlett, încuviinţând din cap. Cred că arată şi mai bine decât alaltăseară.

Julian se uită la ele, confuz şi neîncrezător.

— Voi două vă cunoaşteţi?

— Am făcut cumpărături împreună, răspunse Aiko.

Julian împietri.

— Tu eşti cea care ai convins-o să cumpere rochiile?

— Iar tu trebuie să fii cel care a lăsat-o să aştepte în tavernă? Aiko îşi ridică evaluator sprâncenele decorate cu perle, deşi probabil ştia deja cine era Julian, din desenele jurnalului ei. Dacă nu voiai să meargă la cumpărături, nu ar fi trebuit să o abandonezi.

— Nu-mi pasă dacă merge la cumpărături, spuse Julian.

— Deci, nu-ţi place rochia ei?

— Scuză-mă, o întrerupse Scarlett, dar ne cam grăbim.

Aiko aruncă o privire exagerată magazinului de pălării, măsurându-l cu dezgust.

— Vă recomand să îl evitaţi pe pălărier în această seară. Nu veţi găsi niciun chilipir.

Tunetul bubui deasupra.

Aiko îşi ridică privirea în clipa în care picături de lichid strălucitor căzură din cer.

— Ar trebui să plec. Nu mi-a plăcut niciodată ploaia; şterge toată magia. Voiam doar să te avertizez: cred că

amândoi sunteţi pe cale să faceţi o greşeală.

Ploaia argintie continuă să cadă când Aiko se îndepărtă.

Picăturile se lipiră de părul brunet al lui Julian în timp ce scutură din cap, cu o expresie contradictorie.

— Trebuie să fii atentă cu ea, deşi cred că are dreptate în legătură cu magazinul de pălării.

Scarlett nu era atât de sigură. Visele lui Aiko îi oferiseră fetei unele răspunsuri, dar nu toate fuseseră precise. Nu ştia de partea cui era Aiko cu adevărat.

Ploaia căzu mai abundent în clipa în care Scarlett se apropie de uşile magazinului de pălării. Julian avea dreptate – nu era ceva caracteristic lui Legend. Nu avea nimic romantic sau magic. Totuşi, în acelaşi timp, parcă simţea ceva. Scarlett avu o premoniţie verde-smarald că urma să descopere ceva înăuntru.

— Eu intru, spuse Scarlett. „Al cincilea indiciu necesită un act de credinţă.” Chiar dacă nu mă duce la Legend, ar putea să mă conducă mai aproape de Tella.

Un clopoţel sună când Scarlett deschise uşa spre magazinul neobişnuit.

Bonete de culoarea piersicii, pălării melon verzi, căciuli împletite, galbene, jobene din catifea şi diademe strălucitoare acopereau fiecare centimetru al tavanului bombat, în timp ce postamente cu diverse ciudăţenii răsăreau prin magazin ca nişte flori bizare. Erau holuri cu încălţătoare din sticlă, gheme de fir invizibil, colivii pline cu panglici făcute din pene, coşuri pline cu ace şi butoni despre care se presupunea că ar fi fost făcuţi din aurul spiriduşilor.

Julian o urmă greoi, scuturând stropii de ploaie pe tot ce era împrejur, inclusiv pe un gentleman îmbrăcat îndrăzneţ, care stătea înclinat la câţiva metri de uşă.

Chiar şi printre atât de multe culori şi lucruri delicate, bărbatul ieşea în evidenţă. Îmbrăcat într-un frac roşu şi cu o cravată asortată, arăta de parcă ar fi putut fi un ornament. Genul de tânăr pe care cineva l-ar fi invitat la o petrecere deoarece era frumos şi ciudat, în acelaşi timp. Pe sub haină, purta o vestă roşie, care contrasta cu

cămaşa închisă la culoare şi cu pantalonii mulaţi, care erau băgaţi cu grijă în cizme argintii. Dar ce îi atrase cel mai mult atenţia lui Scarlett fu jobenul său, cu margini din mătase.

— Legend. Suspină, iar inima îi cobori în stomac.

— Scuze, ce ai spus? Părul negru ca o cerneală îi căzu pe marginea frunţii şi îi atinse vârful gulerului negru când îşi scoase jobenul şi îl puse pe un stand cu pălării identice. Sunt flatat, dar cred că mă confunzi cu altcineva. Zâmbi amuzat când se întoarse în direcţia lui Scarlett.

Lângă ea, Julian se încordă, iar Scarlett îngheţă. Îl mai văzuse pe acest tânăr. O fată nu ar fi uitat cu uşurinţă un asemenea chip. Favoriţii lungi se uneau cu o barbă tunsă îngrijit, ca o operă de artă, conturându-i buzele concepute pentru şoapte întunecate şi dinţii albi şi drepţi, perfecţi pentru a muşca.

Scarlett tremură, dar nu îşi întoarse privirea. Continuă să-l studieze, ridicându-şi privirea până ce ajunse la plasturele negru de pe ochi.

Era acelaşi tânăr pe care îl zărise în noaptea în care văzuse doar în alb şi negru. El nu o observase atunci, dar o privea acum. Intens. Ochiul lui drept era la fel de verde ca un smarald proaspăt tăiat.

Julian se apropie, umezeala hainei lui aruncând picături reci pe braţele ei. Nu spuse nimic, dar privirea pe care i-o aruncă tânărului fu, în mod clar, ameninţătoare. Scarlett ar fi putut jura că a simţit camera mişcându-se. Culorile din magazin păreau să strălucească foarte puternic.

— Nu cred că ne poate ajuta, mormăi Julian.

— Cu ce să vă ajut? Bărbatul avea un accent uşor, pe care Scarlett nu reuşea să-l identifice. Totuşi, chiar dacă Julian continuă să îi arunce priviri criminale, acesta nu renunţă la tonul ispititor. El o privea pe Scarlett aproape ca şi când ar fi aşteptat-o.

Poate că nu era Legend, dar Scarlett simţi că era cineva. Ea întinse nasturii pe care îi adunase în timpul jocului. Nu era foarte sigură ce să spună despre aceştia, dar spera că, arătându-i, el ar fi putut să deschidă vreo uşă secretă,

precum cea pe care o găsise în Castelul Blestemat sau în dormitorul Tellei.

— Ne întrebam dacă ne poţi ajuta cu asta, spuse Scarlett.

Gentilomul o luă de mână. Purta mănuşi negre, dar Scarlett simţea că, sub materialul catifelat, mâinile lui erau delicate. Era genul de aristocrat care îi lăsa pe alţii să-i rezolve sarcinile grele.

Îi ridică mâna lui Scarlett ca să se uite mai atent la nasturi, cu toate că ochiul lui ager şi verde continuă să-i privească pe ai ei. Vibrant, elegant şi otrăvitor.

Julian îşi drese vocea.

— Ai putea chiar să vrei să te uiţi la nasturi, prietene.

— M-am uitat, dar nu prea mă interesează fleacurile. Îi închise degetele lui Scarlett în palmă şi, înainte ca ea să se poată retrage, îi sărută mâna, permiţând buzelor sale să zăbovească mai mult decât era necesar.

— Cred că ar trebui să plecăm, spuse Julian. Monturile îi erau albe, iar pumnii încleştaţi pe lângă trup, ca şi când s-ar fi abţinut să nu comită un act violent.

Scarlett se gândi dacă să plece sau nu cu el, înainte de a se întâmpla ceva regretabil. Totuşi, un act de credinţă nu trebuia să fie ceva uşor. Îşi aminti că, după ce băuse cidrul, văzuse culoarea cravatei acestui tânăr, ceea ce însemna că el trebuia să fie important.

Gentilomul o privi ca şi când ar fi sperat ca ea să îl întrebe ceva. Colţurile buzelor sale se ridicară într-un alt zâmbet, care dezvălui acei dinţi periculos de albi.

Protector, Julian îi cuprinse mijlocul lui Scarlett cu un braţ.

— Aş aprecia dacă nu te-ai mai uita aşa la logodnica mea.

— Cât de amuzant! spuse gentilomul. În tot acest timp, am crezut că este logodnica mea.

28

Instinctele lui Scarlett îi spuneau să fugă, dar corpul ei refuza să se mişte. Culori puternice se răsuceau în interiorul ei.

Îl auzi pe bărbat spunându-şi numele – Contele Nicolas d'Arcy – când simţi braţul lui Julian strângându-se în jurul ei.

— Cred că te înşeli, spuse încrezător Julian. Cred că mi-ai confundat logodnica cu altcineva. I s-a spus asta toată săptămâna. Nu-i aşa, iubito? Julian îi strânse umărul într-un fel care semăna foarte mult ca un avertisment.

Totuşi, Scarlett era prea şocată ca să se mişte. Nasturii nu fuseseră niciodată indicii. Cutia neagră, în care se afla rochia acoperită cu nasturi, nu fusese trimisă de Legend sau de sora ei. „D" era de la d'Arcy.

Părea că logodnicului ei îi plăceau jocurile, ca şi lui Legend. Deşi, cu cât Julian o ţinea mai mult de mijloc, cu atât mai puţin amuzat i se părea contele Nicolas d'Arcy.

Lui Scarlett abia îi venea să creadă că acesta era acelaşi bărbat care îi scrisese atât de multe scrisori minunate. Nu părea să fie rău sau câtuşi de puţin neatrăgător, dar nici nu părea a fi cel care îi scrisese. Contele cu care corespondase ea părea că abia aştepta să se întâlnească, pentru a renunţa la discreţie. Acum, se întrebă dacă el scrisese acele lucruri doar pentru că îşi imagina că ea voia să le audă, deoarece acest tânăr nu părea nici pe departe direct. Părea genul căruia îi plăcea să păstreze secrete.

— Sper că nu eşti dezamăgită. Contele îşi ajustă cravata în timp ce uşa din spate se deschise în urma lui şi doi bărbaţi intrară. Lavandă. Anason. Prune putrede.

— Iubito, cred că trebuie să plecăm acum. Julian deschise uşa de la intrare în acelaşi moment în care apăru tatăl lui Scarlett.

Toate nuanţele de mov străluciră în faţa ochilor ei.

Dar Julian nu ezită. În clipa în care contele întinse mâna spre Scarlett, Julian răsturnă un piedestal cu ochi din

sticlă şi se folosi de momentul de confuzie să o tragă pe sub bolta uşii, într-o cortină de ploaie argintie. Scarlett îl apucă de mână când cuvintele mânioase ale tatălui ei se auziră din urmă:

— Faceţi tot ce e necesar ca să o opriţi! strigă el.

— Scarlett, nu trebuie să fugi! Vocea contelui nu era la fel de dură, dar el alerga repede, mai ales pentru un gentleman îmbrăcat elegant.

Scarlett îl trase pe Julian către un pod acoperit, sperând că era acelaşi pod buclucaş din urmă cu două nopţi. Dar nu era. Tatăl ei şi contele continuau să-i urmărească pe străzile întortocheate şi printre magazinele puternic luminate, pe lângă oameni care aplaudau ca şi când ar fi fost o parte din spectacol.

— Pe aici – stai! Julian o trase pe Scareltt de pe drumul principal şi alunecos spre canale, trecând prin mulţimea care încerca să se adăpostească. Urcă.

— Dar fulgeră! spuse Scarlett. Nu putem să urcăm într-o barcă.

— Ai alte idei mai bune? Julian apuca vâslele când sări în vasul în formă de semilună.

— Scarlett! strigă tatăl ei prin ploaie. Nu face asta… Cuvintele îi fură întrerupte de un tunet. În noaptea cu dungi argintii, Scarlett văzu ceva ce nu mai văzuse.

Tatăl ei părea înspăimântat. Picăturile de ploaie îi cădeau pe obraji ca lacrimile. Era sigură că era o iluzie optica, dar, pentru o clipă, îşi imagină că tatăl ei chiar o iubea şi că, poate, în adâncul sufletului său, chiar îi păsa de ea. Lângă el, expresia contelui era ascunsă de întuneric, dar, cât alergaseră cei doi, Scarlett ar fi putut să jure că acesta din urmă părea entuziasmat de faptul că-l provocase.

Scarlett se uită în altă parte şi îşi strânse la piept genunchii uzi, în timp ce vâslele lui Julian brăzdară apa. Chiar dacă tatăl ei mai putea încă să fie bun, şi chiar dacă contele părea să fie genul de bărbat pe care îl crezuse ea, Scarlett tot nu ar fi reuşit să se convingă să se întoarcă la niciunul din ei.

Luase deja o hotărâre, şi o luase înainte să fugă din magazinul de pălării împreună cu Julian. Nu ştia exact în ce moment se întâmplase, dar o căsnicie aranjată, cu un bărbat pe care îl cunoştea doar din scrisori, nu mai era ceea ce îşi dorea Scarlett. În cele din urmă, înţelesese la ce se referise Tella când spusese că viaţa însemna mult mai multe lucruri, nu doar a fi în siguranţă.

Îl privi pe Julian vâslind din greu, în timp ce mai multe fulgere acoperiră cerul, ca nişte pânze de păianjen. Înainte să-l cunoască, crezuse că ar fi putut fi mulţumită câtă vreme s-ar fi căsătorit cu un bărbat care să aibă grijă de ea, dar Julian o stârnise să-şi dorească ceva mai mult.

Ea îşi aminti că se gândise că, dacă s-ar fi îndrăgostit de el, ar fi fost ca şi cum s-ar fi îndrăgostit de întuneric, dar acum îşi imagina că el semăna mai mult cu o noapte înstelată: constelaţiile erau mereu acolo, în mod constant, călăuze minunate în întunericul mereu prezent.

— Roşiuţă, ai auzit ce am spus?

Scarlett încetă să mai privească cerul şi se uită la băiatul ud din faţa ei.

— Ce?

— Trebuie să coborâm din barcă! strigă Julian prin ploaie când se loviră de docul întunecat.

— Unde suntem?

— La Castelul Blestemat.

— Nu… Urmele de panică violet se întoarseră. Nigel îi spusese deja că Tella nu era în Castel. Trebuie să o căutăm în continuare pe sora mea. M-am înşelat în privinţa nasturilor, dar trebuie să existe…

— Nu putem să rămânem pe apă, interveni Julian. Fulgerele ne vor omorî. În timp ce vorbi, mai multe gheare alb-argintii brăzdară cerul.

— Dar, dacă tatăl meu o găseşte primul…

— Ştii măcar unde să o cauţi în clipa asta?

Când Scarlett nu răspunse, Julian o apucă de mână şi o trase pe docul instabil şi slab luminat. Singura lumină venea dinspre imensele clepsidre ale Castelului şi dinspre mărgelele roşii, agitate, din acestea. Aiko trebuie să fi avut

dreptate în legătură cu ploaia care îndepărta toată magia, deoarece Castelul nu mai strălucea. Culoarea aurie îşi pierduse luciul. În curte, corturile abandonate fluturau în vânt, ritmul discordant al acestora înlocuind muzica vibrantă a păsărilor din nopţile precedente.

— Trebuie să găsim un loc în care să ne uscăm, spuse Julian.

— Aş prefera să nu pierdem din vedere barca. Scarlett se ghemui sub o boltă din apropiere, de unde putea vedea docul şi pe oricine altcineva ar fi sosit. După ce se opreşte ploaia, trebuie să începem din nou căutarea.

Julian nu răspunse imediat.

— Cred că jocul, sau cel puţin rolul pe care îl ai tu în joc ar trebui să se termine. Nu ar fi trebuit să te aduc aici. Pot să te duc într-un loc sigur, în altă parte…

— Nu! Scarlett îl întrerupse. Nu plec fără sora mea. După ceea ce tocmai am făcut, tatăl meu va fi şi mai furios când o va găsi pe Tella şi se va răzbuna pe ea.

— Şi tu? Te vei sacrifica în continuare? Te vei căsători cu Nicolas d'Arcy?

Scarlett îşi dori să fi putut ignora întrebarea. Dacă ar fi rămas în joc şi ar fi prins-o tatăl ei, nu ar fi omorât-o, ar fi obligat-o să se mărite cu contele, într-un fel care părea aproape letal. Totuşi, dacă nu s-ar fi căsătorit cu el, cum altfel ar fi putut să-şi protejeze sora? Nu ştiu ce voi face.

Julian scoase un sunet ca un mârâit.

— Aşadar, încă ai de gând să continui logodna?

— Nu ştiu! Ce alte opţiuni am? întrebă ea.

Rafale de ploaie argintie căzură mai puternic.

Scarlett aşteptă ca Julian să spună ceva. Să o asigure în vreun fel. Să-i spună că el ar fi putut fi cealaltă opţiune a ei, dar, când se gândi la asta, îşi dădu seama de cât de ridicol era acest lucru. Chiar credea că avea să-i spună că voia să-i ofere o altă viaţă sau să o ia de soţie?

Când alte fulgere sfâşiară noaptea, Scarlett îşi primi răspunsul. Julian rămase lângă ea, însă pe chip nu i se citea nicio expresie. Ea îşi aminti de felul în care îşi curăţase scamele de pe umăr în prima noapte. Poate că el

nu voia ca Scarlett să fie mireasa contelui, dar asta nu însemna că plănuia să fie cu ea.

— Sunt atât de proastă! vorbi cu o voce aproape gâtuita. Nimic din toate acestea nu înseamnă ceva pentru tine. L-ai văzut pe logodnicul meu, ai devenit gelos, ai acţionat în pripă, iar acum regreţi asta.

— Asta crezi? Julian rosti cuvintele pe un ton profund şi dur. Crezi că aş risca să mă intersectez cu tatăl tău, să te pun astfel în pericol, pentru ca sunt gelos? El râse, ca şi când gelozia lui ar fi fost o presupunere ridicolă.

— Eşti un mincinos! izbucni Scarlett.

Julian îşi strânse buzele într-o linie dură.

— Deja ţi-am spus asta.

— Nu, spuse Scarlett, te minţi singur. Mă atragi ori de câte ori pare că ţi-e frică să mă pierzi, dar, de câte ori mă apropii prea mult, mă îndepărtezi.

— Te-am respins doar o dată. Vocea lui Julian se înăspri în clipa în care făcu un pas mai aproape. Cu siguranţă că am fost gelos, dar acela nu era singurul motiv pentru care am vrut să pleci de acolo.

— Spune-mi care erau celelalte motive, zise Scarlett.

El înaintă până când spaţiul dintre ei aproape că nu mai exista. Îi simţi umezeala hainelor care se lipeau de ale ei. Încet, el îi cuprinse mijlocul cu un braţ, ca şi când i-ar fi oferit ocazia să se retragă, dar ea luase deja o hotărâre. Inima îi bătu mai repede când celălalt braţ ai lui o cuprinse, strângându-se la spatele ei, trăgând-o mai aproape de pieptul lui, până ce buzele lor…

El se opri.

— Este destul de aproape pentru tine? Gura lui Julian plutea deasupra gurii ei. Era aproape să o sărute. Eşti sigură că vrei asta?

Scarlett încuviinţă. Cu Julian, nu era vorba despre protecţie – voia doar să fie cu el. Cu băiatul care o salvase de la înec în mai multe feluri.

Mâinile îi alunecară spre talia ei, uşor şi ferm, trăgând-o încet mai aproape, iar cealaltă mână îi alunecă sub păr şi în jurul gâtului, mângâindu-i pielea delicată, înainte de a

urma o nouă cale.

— Nu vreau să regreţi nicio alegere. Tonul lui Julian părea aproape dureros, ca şi când ar fi vrut ca ea să se retragă, dar felul în care continua să o atingă o făcea să-şi dorească opusul. Degetele îi erau acum în dreptul gurii ei, conturând linia buzei inferioare. Umede din cauză că-şi trecuse mâna prin părul ei ud, aveau gust de lemn şi de ploaie.

— Încă sunt lucruri pe care nu le ştii despre mine, Roşiuţă.

— Atunci, spune-mi care sunt, zise Scarlett. Îi povestise despre sora lui şi despre Legend, dar, în mod evident, în viaţa lui existau mai multe umbre.

Degetele lui Julian erau încă lângă gura ei. Încet, ea le sărută, unul câte unul. După modul în care îi apăsa uşor spatele cu degetele, Scarlett îşi dădea seama cum îl afecta atingerea catifelată a buzelor sale. Trebui să se concentreze să nu-şi piardă calmul, chiar şi când îşi ridică privirea spre chipul lui, pe jumătate acoperit de întuneric, şi spuse:

— Nu mi-e frică de secretele tale.

— Mi-aş dori să-ţi spun că nu ar trebui să-ţi fie. Julian îi atinse buza o ultimă dată, apoi îi acoperi gura cu buzele sale. Mai sărate decât degetele şi mai intense decât mâna care i se mişca acum de-a lungul coloanei sau decât cea care se strângea în jurul taliei ei, o ţinea ca şi când ar fi putut să-i alunece din strânsoare, iar ea se lipi de el, plăcându-i să-i simtă muşchii care îi brăzdau spatele.

Ti mormăi ceva pe buze, prea încet ca să îl audă, dar ea îşi imagina că ştia ce voia să îi spună când îi îndepărtă buzele, lăsând-o pe Scarlett să-i guste răcoarea limbii şi vârfurile dinţilor în clipa în care îi atinse buza inferioară. Fiecare atingere dădea naştere unor culori pe care nu le mai văzuse niciodată. Unor culori la fel de fine precum catifeaua şi la fel de puternice precum scânteile care se transformau în stele.

29

În acea noapte, luna rămase pe cer mai mult timp, privindu-l cu ochi argintii pe Julian cuprinzând, cu grijă, mâna lui Scarlett într-a lui. O mai sărută o dată, delicat şi voit, asigurându-o, fără cuvinte, că nu intenţionase să o lase să plece.

Dacă ar fi fost o altfel de poveste, ei ar fi rămas aşa, încolăciţi unul în braţele celuilalt până la răsăritul soarelui, aruncând curcubee pe cerul devastat de furtună.

Însă o mare parte din magia Caravalului funcţiona cu timp, absorbind orele zilei şi transformându-le în minuni ale nopţii. Iar această noapte era pe terminate. Aproape toate mărgelele roşii şi strălucitoare din ambele clepsidre ale Castelului Blestemat se rostogoliseră în partea de jos, ca nişte petale de trandafir în cădere.

Scarlett îşi ridică privirea spre Julian.

— Ce s-a întâmplat? întrebă el.

— Cred că ştiu care este ultimul indiciu. Trandafirii. Scarlett îşi aminti de vaza cu flori pe care o găsise lângă cutia în care se afla rochia ei. Prosteşte, ea presupusese că fuseseră trimise împreună. Scarlett nu ştia ce însemnau, dar erau peste tot în joc. Era logic să creadă că făceau parte din al cincilea indiciu; trebuiau să însemne ceva, în afară de un omagiu macabru adus Rosei.

— Trebuie să ne întoarcem la Şarpe şi să ne uităm la trandafiri, spuse ea. Poate găsim ceva pe petale sau un bilet ataşat de vază.

— Dar dacă ne vede tatăl tău când ne întoarcem acolo?

— Vom merge prin tuneluri. Scarlett îl târî pe Julian prin curte. Deja era frig, dar aerul păru şi mai rece când ajunseră în grădina abandonată. Plante scheletice îi înconjurau, în timp ce fântâna sumbră din centru picura un cântec melancolic de sirenă.

— Nu ştiu dacă e bine, spuse Julian.

— De când ai devenit cel agitat? Scarlett îl tachina, cu toate că şi ea simţea umbre ocru de nelinişte, şi ştia că nu

erau din cauza farmecului grădinii.

Tocmai făcuse o eroare imensă mergând la pălărier, şi nu era nerăbdătoare să comită o alta. Aiko avusese dreptate când spusese că unele lucruri meritau să fie urmărite, indiferent de consecinţe. Acum, Scarlett se simţea de parcă ar fi încercat să se salveze şi pe ea, nu doar pe Tella. Nu se gândise mult la premiul din acest an – dorinţa – dar acum o făcea. Dacă Scarlett ar fi câştigat premiul, poate dubla salvare chiar i-ar fi reuşit.

Scarlett îşi luă mâna din cea a lui Julian şi apăsă pe simbolul Caravalului, gravat în fântână. Exact ca înainte, apa se scurse, iar bazinul se transformă într-un rând de scări spiralate.

— Haide. Ea îi făcu semn să înainteze. Soarele va răsări în orice clipă. Scarlett deja putea să şi-l imagineze ivindu-se brusc din întuneric, grăbind răsăritul zilei în care intenţionase, la început, să plece. Şi, pentru prima dată, în ciuda tuturor celor întâmplate, se bucură că rămăsese, deoarece acum era hotărâtă să câştige jocul şi să plece pe mare cu ceva mai mult decât sora ei.

Scarlett se întinse din nou spre mâna lui Julian, când păşi pe scări.

— De ce pare că întotdeauna încerci să pleci în momentul în care sosesc eu? Guvernatorul Dragna apăru în celălalt capăt al grădinii neglijate, urmat de conte, din al cărui păr brunet îi picura apă în ochi; nu mai părea entuziasmat de această provocare.

Scarlett îl trase pe Julian pe treptele umede de la intrarea în tunel, apucându-i strâns mâna când tatăl ei şi contele veniră după ei. Nu îndrăznea să privească înapoi, dar auzea că îi urmăreau; auzea vuietul cizmelor lor, zguduirea pământului, bătaia puternică a propriei inimi în clipa în care coborî scările în spirală.

— Julian, trebuie să mergi în faţa mea. Găseşte mânerul care include tunelul înainte ca… Scarlett se opri când tatăl ei şi contele ajunseră în dreptul scărilor. Umbrele li se întindeau în lumina aurie, zgâriind-o de la distanţă. Era prea târziu să îi împiedice să intre în tuneluri.

Dar Scarlett şi Julian erau aproape de capătul scării. Scarlett vedea tunelurile îndreptându-se în trei direcţii diferite: unul luminat auriu, unul aproape complet întunecat, şi celălalt, luminat albastru-argintiu.

Eliberându-şi mâna din prinsoarea lui protectoare, ea îl împinse pe Julian spre tunelul cel mai întunecat.

— Trebuie să ne despărţim, iar tu trebuie să te ascunzi.

— Nu… El întinse mâna spre ea.

Scarlett se retrase.

— Nu înţelegi – după seara aceasta, tata te va omorî.

— Atunci, nu-l vom lăsa să ne prindă. Julian o luă de mână şi alergă împreună cu Scarlett în tunelul auriu din stânga.

Lui Scarlett îi plăcuse întotdeauna culoarea aurie. I se părea plină de speranţă şi magică. Şi, pentru un moment strălucitor, îndrăzni să creadă că aşa era. Să spere că ar fi putut să fugă mai repede decât tatăl ei, să-şi creeze propria soartă. Şi aproape că o făcuse.

Dar nu putea să fugă mai repede decât logodnicul ei.

Scarlett îi simţi mâna înmănuşată apucându-i braţul. O clipă mai târziu, capul i se smuci înapoi, tot scalpul fiindu-i în flăcări când pumnul tatălui ei o apucă de păr.

Ea ţipă când cei doi bărbaţi o smulseră de lângă Julian.

— Dă-i drumul! strigă Julian.

— Nu mai face niciun pas, sau lucrurile se vor înrăutăţi. Guvernatorul Dragna îşi înfăşură o mână în jurul gâtului lui Scarlett, în timp ce continuă să o tragă de păr.

Scarlett se abţinu să ţipe, o lacrimă de durere rostogolindu-i-se pe un obraz. Din unghiul răsucit în care-şi ţinea gâtul, nu-l vedea pe tatăl ei, dar îşi imagina privirea răutăcioasă de pe chipul său. Lucrurile aveau să se înrăutăţească.

— Julian, insistă Scarlett, te rog, pleacă de aici.

— Nu te las…

— Niciun pas, repetă guvernatorul Dragna. Îţi aminteşti ultima dată când am jucat acest joc? Fă ceva ce nu-mi place, şi draga mea fiică va plăti.

Julian îngheţă.

— Mult mai bine, dar ca să nu mai uiţi… Guvernatorul Dragna o eliberă pe Scarlett şi o lovi în burtă.

Scarlett căzu în genunchi, în timp ce aerul îi ieşi din plămâni. Vederea i se întunecă atunci când atinse pământul. Simţea doar durere, ecoul pumnilor tatălui ei şi praful în care căzuse murdărindu-i mâinile când se luptă să se ridice în picioare.

În jurul ei, vocile ricoşau din pereţi. Voci mânioase şi înspăimântate, iar când se ridică în picioare, lumea se schimbase.

— Chiar era necesar să faci asta?

— Dacă o mai atingi o dată, voi…

— Cred că nu mi-ai înţeles demonstraţia.

Rând pe rând, ea potrivi cuvintele cu oamenii, în timp ce asimila noua scenă. Expresia bine îngrijită a contelui se transformase în ceva întunecat şi nesigur când o ajută pe Scarlett să stea în picioare. În faţa lor, prea departe de ea, tatăl ei stătea cu un cuţit la gâtul lui Julian.

— Pur şi simplu, nu vrea să stea departe de tine, spuse guvernatorul Dragna.

— Tată, opreşte-te, rosti Scarlett. Îmi pare rău că am fugit. M-ai prins. Lasă-l să plece.

— Dar, dacă îl las să plece, de unde ştiu că te vei purta frumos?

— Sunt de acord cu fiica ta, spuse contele, braţul lui cuprinzându-i acum mijlocul, aproape protector. Cred că se ajunge prea departe.

— Nu am de gând să-l omor. Guvernatorul Dragna miji ochii, ca şi când toţi ar fi exagerat. Nu fac decât să o încurajez pe fiica mea să nu mai fugă.

Un sentiment alunecos de culoarea noroiului o învălui pe Scarlett când tatăl ei ajustă cuţitul. Credea că nimic, nu ar fi putut fi la fel de dureros ca momentele în care îl privea lovind-o pe Tella, dar lama, atât de aproape de faţa lui Julian, crea o întreagă nouă lume a groazei.

— Te rog, tată. Tremura cu fiecare cuvânt. Promit, te voi asculta întotdeauna.

— Am mai auzit promisiunea asta goală, dar, după asta,

cred că, în sfârşit, ţi-o vei respecta. Guvernatorul Dragna îşi linse colţurile buzelor când îşi răsuci încheietura mâinii.

— Nu…

Contele îi acoperi gura lui Scarlett cu o mână înmănuşata, înăbuşindu-i ţipetele în clipa în care tatăl ei crestă cu pumnalul chipul frumos al lui Julian. Din dreptul maxilarului, peste obraz, tocmai până sub ochi.

Julian îşi reprimă un ţipăt de durere când Scarlett se luptă să ajungă la el, dar, în afară de a da din picioare, nu putea să facă altceva, şi se temea că tatăl ei avea să-l rănească pe Julian mai mult decât o făcuse deja. Probabil că şi aşa îşi dezvăluise prea mult emoţiile.

Scarlett se aştepta ca Julian să riposteze. Să prindă cuţitul. Să fugă. Îşi aminti de rândurile sale de muşchi bronzaţi şi bine definiţi. Îşi imagina că, în ciuda rănii şi a sângerării, ar fi putut să-l învingă pe tatăl ei, dar pentru un băiat care fusese atât de egoist la început, acum părea hotărât să se ţină, în mod absurd, de cuvânt şi să rămână cu ea. Rămase stoic precum o statuie rănită, în vreme ce totul se năruia în sinea lui Scarlett.

— Acum, cred că am terminat, spuse tatăl ei.

— Ştii – Julian se întoarse spre conte, vorbind cu un zâmbet însângerat – este jalnic atunci când trebuie să torturezi un bărbat doar ca să determini o femeie să fie cu tine.

— Poate că m-am înşelat în privinţa faptului că am terminat aici. Guvernatorul Dragna ridică din nou cuţitul.

Scarlett încercă să scape din prinsoarea contelui, dar braţele lui rămaseră lipite de pieptul ei, prinzând-o ca nişte funii.

— Nu îmbunătăţeşti situaţia, spuse contele printre dinţi. Apoi, mai tare, i se adresă tatălui ei, pe un ton cam plictisit: Nu cred că e necesar. Încearcă doar să ne stârnească. Contele rânji, ca şi când nu i-ar fi păsat de cuvintele lui Julian, dar Scarlett îi simţea pulsul accelerându-i-se şi căldura respiraţiei rapide pe gâtul ei în clipa în care adăugă: Şi, pentru numele lui Dumnezeu, dă-i omului o batistă; sângerează peste tot.

Guvernatorul îi aruncă lui Julian un pătrat minuscul de material, insuficient pentru a-i absorbi sângele. Scarlett vedea micile picături căzând pe pământ, în timp ce grupul lor macabru înainta cu greu.

Tot drumul înapoi spre Şarpe, Scarlett încercă să se gândească la cum să scape. În ciuda rănii, Julian era încă puternic. Scarlett îşi imagina că i-ar fi fost uşor să fugă sau să încerce măcar să riposteze, dar el merse tăcut lângă tatăl ei, în timp ce contele o ţinea pe Scarlett de mâna fără vlagă.

— Totul va fi bine, îi şopti contele.

Scarlett se întrebă în ce fel de lume delirantă trebuie că trăia ca să creadă un asemenea lucru. Aproape că spera că aveau să dea, din nou, peste un cadavru, care să-i ofere ocazia să evadeze. Se detesta pentru că se gândea la asta, dar acest lucru nu o împiedica să o facă.

Când ieşiră din tunel în camera distrusă a Tellei, contele făcu un efort să-şi îndepărteze praful de pe haină, în vreme ce Scarlett se gândea dacă să fugă sau nu. Era clar că tatăl ei nu intenţiona să-l lase pe Julian să plece. Se uita la băiat aşa cum un copil s-ar fi uitat cu dragoste la păpuşa surorii lui mai mici, chiar înainte de a-i tăia părul sau capul.

— Îl voi elibera mâine, la sfârşitul nopţii, dacă te porţi cum se cuvine. Guvernatorul Dragna îi cuprinse umerii lui Julian cu un braţ, în timp ce din cârpa pe care acesta şi-o ţinea pe obraz continua să picure sânge.

— Dar, tată, are nevoie de îngrijiri medicale!

— Roşiuţă, nu-ţi face griji pentru mine, spuse Julian.

În mod evident, el nu ştia cât de gravă ar fi putut să devină situaţia.

Scarlett încercă pentru o ultimă dată. Pentru ea, nu vedea nicio cale de scăpare, dar poate că nu era prea târziu pentru Julian. Dacă ar fi scăpat, ar mai fi putut să o salveze pe Tella.

— Te rog, tată, fac orice vrei, dar trebuie să-l laşi să plece.

Guvernatorul Dragna rânji. Asta voia să audă.

— Deja am spus că-l voi elibera, dar nu cred că vrea să

plece încă. Îi strânse umărul lui Julian. Vrei să ne părăseşti, băiete?

Scarlett încercă să-i întâlnească privirea lui Julian, încercă să-l implore să plece cu o privire, dar el era mai încăpăţânat ca oricând. Scarlett îşi dori să redevină tânărul nepăsător pe care îl întâlnise în Trisda. Altruismul lui nu avea să rezolve nimic aici, în afara cazului în care voia să moară.

Părea că depindea de ea să găsească o cale de a pune capăt lucrurilor.

— Nu trebuie să fiu în altă parte, spuse Julian. Mergem toţi la etaj sau vreţi să dormim aici?

— O, nu dormim împreună – cel puţin, nu toţi. Guvernatorul Dragna făcu un semn din ochi şi un fior o străbătu pe Scarlett. O privea cu acea expresie care ar fi luminat chipul altei persoane, înainte de a i se oferi un cadou – dar cadourile guvernatorului Dragna nu erau niciodată plăcute. Contele d'Arcy şi cu mine împărţim o cameră, dar este prea aglomerat pentru patru persoane. Aşadar, marinarul va rămâne cu mine acolo, iar Scarlett – guvernatorul Dragna rosti cuvintele lent şi inconfundabil –, tu vei dormi în camera ta, împreună cu contele d'Arcy. Vă veţi căsători destul de curând, continuă el, căci logodnicul tău a plătit o sumă frumuşică pentru tine. Nu văd de ce trebuie să-l mai fac să aştepte înainte de a se bucura de ceea ce a cumpărat.

Scarlett se umplu de groază când tatăl ei zâmbi din nou. Acest lucru nu semăna nici pe departe cu tot ce îşi imaginase. Faptul că fusese cumpărată ca o oaie, că i se stabilise un preţ care spunea că doar atât valora, era îngrozitor.

— Tată, te rog, încă nu suntem căsătoriţi, nu se cuvine…

— Nu, nu se cuvine, o întrerupse Guvernatorul Dragna, dar nu am fost niciodată o familie cuviincioasă şi nu te vei plânge, decât dacă vrei să-l vezi pe prietenul tău sângerând în continuare. Guvernatorul îl lovi pe Julian peste obrazul neafectat.

Julian nu tresări, dar nu mai afişă expresia calmă din

tuneluri. Totul se intensificase în ceea ce-l privea. Îi întâlni privirea lui Scarlett, un foc tăcut arzând în ochii lui. Încerca să-i spună ceva, deşi ea habar nu avea ce anume. Scarlett nu simţea decât apropierea contelui d'Arcy; îşi imagină mâinile-i nerăbdătoare revendicându-i corpul, tot aşa cum mâinile tatălui ei erau nerăbdătoare să îl rănească şi mai mult pe Julian.

— Poţi să spui că e un dar de nuntă timpuriu faptul că nu îl mai mutilez chiar acum, zise guvernatorul Dragna. Totuşi, dacă mai spui vreun alt cuvânt în afară de „da", generozitatea mea se termină.

— Nu, spuse Scarlett. Nu îl vei mai atinge, deoarece nu voi mai face nimic dacă nu îl eliberezi chiar acum.

Scarlett se întoarse spre conte. Nu părea să-i placă acest lucru. Ridurile îi urâţeau fruntea perfectă, dar nu schiţă niciun gest ca să-l oprească pe guvernator, iar simpla lui prezenţă, faptul că stătea acolo, cu cravata lui roşie şi cizmele argintii, o îmbolnăvea.

Tella avusese dreptate. „Crezi că mariajul tău te va salva, dar dacă te vei mărita cu un bărbat mai rău decât tata?"

Scarlett nu ştia dacă contele d'Arcy chiar era mai rău decât tatăl ei, dar, în acea clipă, i se păru la fel de nemilos. Nu o mai ţinea delicat de mână, aşa cum o făcuse în magazinul de pălării; prinsoarea lui era fermă, sigură. Contele avea mai multă putere decât lăsa să se vadă. Dacă ar fi vrut, ar fi putut să pună capăt situaţiei.

— Dacă permiţi să se întâmple asta – Scarlett se opri ca să-i întâlnească privirea contelui, căutând o urmă a tânărului cu care corespondase atât de mult. Dacă mă ameninţi că îl pedepseşti ca să mă controlezi, nu te voi asculta sau respecta niciodată, dar, dacă îl laşi să plece, dacă îmi arăţi o parte din omenia pe care am simţit-o în scrisorile tale, voi fi soţia perfectă pentru care ai plătit. Ea îşi aminti cuvintele lui Julian din tunel şi adăugă: Chiar îţi doreşti o mireasă care se va culca cu tine doar pentru că un alt om va fi torturat dacă nu o face?

Contele roşi. Inima lui Scarlett bătu mai repede cu

fiecare nuanţă mai închisă a feţei lui. Frustrare. Jenă. Mândrie rănită.

— Lasă-l să plece, spuse contele. Înţelegerea noastră a luat sfârşit.

— Dar…

— Nu am de gând să mă cert. Vocea elegantă a contelui se înăspri. Nu vreau decât să-i punem capăt.

Guvernatorul Dragna nu parcă mulţumit să se despartă de o jucărie cu care abia apucase să se joace. Totuşi, spre surpriza lui Scarlett, îl eliberă pe Julian fără să mai comenteze, împingându-l spre uşă.

— L-ai auzit. Pleacă.

— Roşiuţă, nu face asta pentru mine. Julian îi aruncă lui Scarlett o privire rugătoare. Nu poţi să i te dăruieşti. Nu-mi pasă ce se întâmplă cu mine.

— Dar mie îmi pasă, spuse Scarlett şi, cu toate că voia să-i mai privească, pentru ultima dală, chipul frumos, să-i arate că ea credea că era departe de a fi un derbedeu şi un mincinos, nu îndrăzni să-i întâlnească privirea. Acum, te rog, pleacă, înainte să-mi fie şi mai greu.

30

Holurile pline de cotituri ale Şarpelui păreau mai scurte decât îşi amintea Scarlett. Ea şi contele d'Arcy erau deja la etajul patru, chiar în faţa uşii ei.

Planul său ar fi putut să eşueze în foarte multe feluri.

Contele ţinea cheia ei din sticlă, dar se uită la ea înainte de a o băga în broască.

— Scarlett, vreau să ştii că nu aşa voiam să stea lucrurile între noi. Ce s-a întâmplat în acele tuneluri nu a fost din vina mea. Se uită la ea, mult mai blând decât în magazinul de pălării. Şi, pentru o clipă, aproape că văzu ceva sub aspectul lui prea lustruit, ca şi când ar fi fost doar o altă haină pe care o purta pentru a se da în spectacol, când, de fapt, era la fel de prins ca şi ea. Această căsnicie este foarte importantă pentru mine. Gândul că te-aş putea pierde m-a făcut să înnebunesc puţin. Când am ajuns în tuneluri, nu mai gândeam clar, dar lucrurile vor fi altfel după ce ne vom căsători. Te voi face fericită, îţi promit.

Cu mâna liberă, contele dădu la o parte şuviţa argintie de pe chipul ei şi, pentru o clipă îngrozitoare, Scarlett se temu că avea de gând să se aplece să o sărute. Avu nevoie de fiecare gram de putere pe care îl câştigase în această ultimă săptămână ca să nu fugă sau să se retragă.

— Te cred, spuse Scarlett, deşi niciun cuvânt nu ar fi putut fi mai departe de adevăr. Ştia că ceea ce se întâmpla în tuneluri putea să înnebunească oamenii, să le accentueze fricile, ca să-i determine să facă unele lucruri – sau să permită unele lucruri pe care nu le-ar fi putut face în mod normal. Totuşi, chiar dacă ar fi ţinut-o în siguranţă de acum înainte şi nu ar fi ridicat un deget asupra ei, nu exista niciun univers în care contele Nicolas d'Arcy ar fi făcut-o vreodată fericită pe Scarlett. Nu când singura persoană alături de care voia să fie era Julian.

Frica o învălui în clipa în care contele deschise uşa camerei ei.

Din nou, se gândi la toate modurile în care planul ar fi

putut să eşueze.

Ar fi putut să-l înţeleagă greşit pe Julian.

Julian ar fi putut să o înţeleagă greşit pe ea.

Tatăl ei ar fi putut să se întoarcă şi să asculte de cealaltă parte a uşii – auzise de asemenea lucruri deplorabile.

Palmele îi transpirară când îl urmă pe conte în camera încălzită. Patul uriaş părea şi mai tulburător decât atunci când îl văzuse prima dată. Cei patru stâlpi ai acestuia o făceau să se gândească la o cuşcă. Şi-l imagină pe conte trăgând draperiile şi prinzând-o înăuntru. Aruncă o privire la şifonier, în speranţa că Julian avea să apară din partea cealaltă sau să sară dinăuntru. Era destul de mare încât să încapă o persoană, dar uşile rămaseră închise.

În încăpere erau doar Scarlett, contele şi patul.

Acum, că erau numai ei doi, contele se mişca diferit. Rafinamentul lui exagerat dispăru complet, fiind înlocuit de precizie, ca şi când ar fi avut o afacere de încheiat.

Mai întâi, îşi scoase mănuşile, aruncându-le pe podea. Apoi, începu să îşi descheie nasturii de la vestă, scoţând sunete uşoare care o făceau pe Scarlett să vrea să vomite. Nu putea face asta.

Văzându-l pe tatăl ei cum îl rănea pe Julian, Scarlett înţelesese, în sfârşit, ce încercase Julian să-i spună în tuneluri, mai devreme. Crescuse crezând că abuzurile tatălui ei fuseseră din vina ei – rezultatul a ce se întâmpla atunci când greşea. Dar acum putea vedea totul clar: tatăl ei era responsabil. Nimeni nu-i merita pedepsele.

Nici asta nu era în regulă. Când îl sărutase pe Julian, se simţise bine. Doi oameni care alegeau să-şi ofere unul celuilalt mici părţi vulnerabile din propria persoană. Asta voia Scarlett. Asta merita. Nimeni altcineva nu avea dreptul să decidă asta pentru ea. Da, tatăl ei o tratase dintotdeauna ca pe un obiect, dar nu era un lucru care putea fi cumpărat sau vândut.

Înainte, Scarlett simţise că nu avea de ales, dar acum începea să-şi dea seama că avea. Voia doar să fie destul de curajoasă încât să ia deciziile dificile.

Se auzi un alt sunet. Contele continua să-şi descheie

nasturii de la cămaşă şi să o privească pe Scarlett ca şi când s-ar fi pregătit să-i scoată rochia umedă şi să încheie tranzacţia.

— Este răcoare aici, nu crezi? Scarlett luă vătraiul şi scormoni buştenii, privind focul sărind peste metal, până când acesta căpătă nuanţe de un roşu-portocaliu strălucitor – culoarea curajului.

— Cred că l-ai scormonit destul. Cu o mână fermă, contele o atinse pe umăr.

Scarlett se întoarse şi ţinu vătraiul încins spre faţa lui.

— Nu mă atinge.

— Iubito. Părea doar puţin surprins şi nici pe departe speriat, aşa cum i-ar fi plăcut ei. Nu trebuie să ne grăbim, dacă nu vrei, dar ar trebui să laşi vătraiul jos, înainte să te răneşti.

— Mă descurc eu. Scarlett apropie vătraiul, chiar sub ochiul lui verde-deschis. Dar tu s-ar putea să nu fii atât de norocos. Nu te mişca şi nu spune un cuvânt, asta dacă nu vrei pe obraz o cicatrice care să se asorteze cu cea a lui Julian.

Ritmul respiraţiei contelui se intensifică, dar îi vorbi pe un ton descurajant de calm:

— Nu cred că-ţi dai seama ce faci, iubito.

— Nu-mi mai spune aşa! Nu sunt a ta şi sunt foarte conştientă de acţiunile mele. Acum, urcă-te în pat. Scarlett îi făcu semn cu vătraiul, al cărui vârf nu mai era atât de roşu ca înainte. Se gândise să-l lege de pat, dar asta nu avea cum să funcţioneze. În clipa în care ar fi lăsat arma jos, el s-ar fi aflat deasupra ei. Şi, în ciuda ameninţărilor, Scarlett nu ştia dacă ar fi în stare să îl folosească.

— Ştiu că eşti înspăimântată, spuse calm contele, dar, dacă încetezi, voi uita acest episod, iar tu nu vei păţi nimic rău.

Rău.

Elixirul protecţiei.

Uitase de flaconul pe care îl cumpărase în cortul de la Castel, care încă era în buzunarul rochiei fermecate. Trebuia doar să ajungă la dulap.

— Mişcă-te până lângă stâlpii patului. Scarlett se retrase când el făcu ce i se spuse. Apoi, fugi spre dulap. Contele sări în clipa în care ea se întoarse, dar Scarlett deja deschidea uşile din lemn.

Julian căzu din dulap, rostogolindu-se zgomotos. Pielea îi era gri şi sângera. Inima lui Scarlett îi sări din piept.

— Ce caută el aici? Contele îngheţă suficient de mult timp încât ea să bage mâna înăuntru şi să ia elixirul. Nu putea să-l ajute cu nimic pe Julian dacă nu se ocupa mai întâi de d'Arcy.

Scarlett sparse vârful sticlei şi îi împroşcă conţinutul peste conte. Elixirul mirosea a margarete şi a urină.

Contele se înecă şi scuipă.

— Ce este asta? Căzu în genunchi în clipa în care încercă să o prindă pe Scarlett, dar semăna cu un copil care încerca să prindă o pasăre. Elixirul îşi făcu efectul rapid, diminuându-i reflexele, făcându-l să se târască stângaci.

— Greşeşti. Continuă să se prăbuşească spre podea, în timp ce Scarlett fugi lângă Julian.

— Exact asta îşi doreşte Legend, articula greşit contele, buzele amorţindu-i ca şi restul corpului. Tatăl tău mi-a spus povestea… bunicii tale şi a lui Legend. Nu ştiu cine este el. Contele îi aruncă o privire moleşită lui Julian. Dar păşeşti direct în capcana lui Legend. El te-a adus pe insula asta ca să ne distrugă mariajul, ca să îţi distrugă viaţa.

— Ei bine, atunci, se pare că a eşuat, spuse Scarlett. Din punctul meu de vedere, cred că Legend mi-a făcut o favoare.

Julian deschise ochii în momentul în care Scarlett îl ajută să se ridice de pe podea, iar fostul ei logodnic se prăbuşi la pământ.

— Nu fi prea sigură de asta, mormăi contele. Legend nu face nimănui favoruri.

31

— Poţi să mergi? îl întrebă Scarlett.

— Nu asta fac acum? În vocea lui Julian se simţea veselia, dar rana care se întindea din dreptul maxilarului şi până la ochi nu era deloc amuzantă. Îl ţinea de mijloc, ajutându-l să-şi păstreze echilibrul.

— Roşiuţă, nu-ţi face griji pentru mine, ar trebui să mergem la sora ta.

— Mai întâi, ai nevoie de copci. Se uită la rana crestată de pe obrazul lui. Urma să se cicatrizeze şi, chiar dacă nu îi diminua frumuseţea, pe ea o făcea să se simtă rău când îşi amintea cât de fragil îi păruse atunci când se rostogolise din dulap.

— Exagerezi, spuse Julian. Nu este atât de rău. Tatăl tău abia dacă m-a zgâriat. Mă îndoiesc de faptul că se bucură, în afară de cazul în care victimele lui rămân conştiente.

— Dar ai leşinat în dulap.

— Mi-am revenit. Mă vindec repede. Julian se retrase, ca şi când ar fi vrut să-i dovedească asta când ajunseră la parter. Lumina se strecura prin crăpăturile din jurul uşilor, lumânările strălucind în candelabre, pregătindu-se pentru altă noapte perfidă. Pe podea, un mic grup de participanţi pasionaţi dormeau îngrămădiţi, aşteptând căderea serii şi descuierea uşilor.

— Eu tot cred că ar trebui să găsim o cale să o bandajăm, şopti Scarlett.

— Are nevoie doar de puţin alcool. Julian trecu ţanţoş pe lângă participanţii adormiţi şi intră în tavernă, deşi Scarlett ar fi putut jura că încă nu-şi revenise complet. Cizmele lui zgâriară podeaua din sticlă cu un pas inegal când merse în spatele barului şi îşi turnă o jumătate de sticlă de băutură transparentă peste obraz.

— Vezi – Julian tresări, scuturând din cap, făcând picăturile de lichid să cadă pe podea –, nu e aşa de rău pe cât pare.

O linie tot se întindea de lângă colţul ochiului, spre

marginea maxilarului. Nu era la fel de adâncă pe cât credea Scarlett, dar nu putea să ignore sentimentul apăsător care o însoţea.

Cu toate lucrurile care se întâmplaseră, pierduse noţiunea timpului, dar îşi imagina că soarele avea să apună în aproximativ două ore, întâmpinând ultima noapte a jocului.

Pentru a câştiga, Scarlett trebuia să o găsească pe sora ei înaintea tuturor. Şi, după ceea ce tocmai îi făcuse contelui, Scarlett putea să-şi imagineze mult prea clar cât de furios urma să fie tatăl ei când avea să se trezească, şi pedeapsa răzbunătoare pe care i-ar fi aplicat-o Tellei dacă ar fi găsit-o înaintea lui Scarlett. Nu ar fi omorât-o pur şi simplu; mai întâi, ar fi torturat-o.

— Când am fost în cameră, am uitat să privesc trandafirii, spuse Scarlett.

Julian luă o înghiţitură din sticlă înainte de a o pune deoparte.

— Ai spus că i-ai văzut prin tot Caravalul.

Ceea ce însemna că era imposibil să-şi dea seama care dintre trandafiri erau, cu adevărat, indicii. Existau probabil sute de trandafiri pe care nu-i văzuse vreodată. Primul indiciu pe care îl primise spunea: „Iar numărul cinci necesită un act de credinţă”. Scarlett nu ştia însă ce legătură avea asta cu florile. Prea mulţi trandafiri şi prea puţin timp la dispoziţie.

— Roşiuţă, nu ceda acum.

Scarlett îşi ridică privarea doar ca să-l vadă pe Julian în faţa ei, trăgând-o aproape, înainte ca ea să poată spune cuvintele „nu o fac”. Cu toate că îşi imagina că, dacă Julian ar fi vrut să îi dea drumul, ar fi căzut la podea. Apoi, ar fi căzut prin aceasta. Ar fi căzut la infinit…

O sărută, despărţindu-i buzele cu ale lui până când el fu singurul pe care putu să-l guste sau la care să se gândească. Avea gust de miez de noapte şi de vânt, şi a nuanţe vii de maro şi albastru-deschis, culori care o făceau să se simtă în siguranţă şi protejată.

— Va fi bine, îi şopti Julian şi îşi lipi buzele de fruntea ei.

Acum, ea se rostogolea din cu totul alte motive, afundându-se într-un sentiment de siguranţă care până atunci îi fusese străin. Încă sărutându-i tâmplele, Julian o strânse în braţe, ca şi când ar fi vrut să o protejeze – nu să o domine sau să o controleze. Nu ar fi lăsat-o să cedeze. Nu ar fi aruncat-o de la balcon, aşa cum făcuse Legend în visul ei.

— Julian. Scarlett îşi ridică brusc privirea, ca şi când cuvintele din indiciu, „act de credinţă”, i-ar fi ricoşat deodată de propriile-i gânduri.

— Ce s-a întâmplat? întrebă Julian.

— Trebuie să te întreb ceva în legătură sora ta.

Julian înţepeni.

— Nu te-aş întreba dacă nu ar fi important, dar cred că ne va ajuta să o găsim pe Tella.

— Haide, spuse el şi, în ciuda expresiei zdruncinate pe care o afişa, îi vorbi blând. Întreabă-mă ce vrei.

— Am auzit de moartea surorii tale, dar poveştile sunt contradictorii. Ai putea să-mi spui cum a murit cu adevărat?

Julian respiră adânc. În mod evident, subiectul îl stânjenea, dar spuse:

— După ce Legend a respins-o, Rosa s-a aruncat de la balcon şi a murit.

De la balcon. Nu de la o fereastră, aşa cum văzuse Scarlett în visul ei. Nu era de mirare că Julian nu păruse entuziasmat să zărească toate balcoanele, la începutul jocului. Erau cincizeci de aluzii crude, care îi aduceau aminte de ceea ce pierduse. Legend era cu adevărat monstruos, iar dacă Scarlett avea dreptate, el aranjase acest joc pentru ca istoria să se repete, în mod pervers, cu ea sau cu sora ei. „Într-adevăr, un act de credinţă.”

Cu un fior, Scarlett se îngrijoră că asta trebuia să facă – să sară de la balcon ca să-şi salveze sora.

Nu îi spuse lui Julian acest lucru când povesti visul cu Legend şi balconul.

— Cred că trebuie să căutăm prin balcoane ca să găsim indiciul final.

Julian îşi trecu mâna prin păr.

— Sunt cu zecile, toate cu intrări diferite. Nu văd cum ar fi acesta un plan mai bun.

— Atunci, ar trebui să începem căutarea acum. Aşteptând o dispută, Scarlett continuă: Ştiu că e împotriva regulilor să ieşi în timpul zilei, dar nu cred că Legend le respectă. Hangiţa a spus că, dacă nu ajungem înăuntru înainte de răsărit, după prima noapte, nu avem voie să jucăm, dar nu a zis nimic de restul nopţilor. Scarlett vorbi mai încet, în caz că unii dintre oamenii din hol ar fi putut fi treji. Toate uşile sunt încuiate, astfel încât oamenii să creadă că nu pot să iasă de aici, dar noi putem să ieşim prin tuneluri. Dacă plecăm chiar acum, putem să câştigăm un avans în faţa contelui şi a tatălui meu, şi poate chiar acest joc.

— Acum gândeşti, în sfârşit, ca un jucător. Julian zâmbi, dar zâmbetul lui semăna cu o linie ştearsă dintr-un tablou. Ea se întrebă dacă, acum, neînfricatul ei Julian se temea şi el de tatăl ei sau dacă îl înspăimânta acelaşi lucru ca şi pe Scarlett, şi anume acela că, pentru a o salva pe sora ei, unul din ei trebuia să facă saltul mortal.

32

Mâna lui Julian era singurul lucru care părea cu adevărat solid când ieşiră din tuneluri şi intrară într-un ţinut care părea complet diferit atunci când era luminat de soarele după-amiezii târzii.

Cerul Caravalului era o ceaţă cremoasă de vârtejuri cu unt şi vanilie. O făcea pe Scarlett să se gândească la faptul că aerul din jurul ei ar fi trebuit să aibă gust de lapte îndulcit şi vise zaharisite, dar nu simţea decât gustul prafului şi al ceţei.

— Unde vrei să cauţi mai întâi? întrebă Julian.

Balcoanele înconjurau întregul perimetru. Scarlett îşi întinse gâtul, sperând să vadă mişcare sau ceva ciudat în cele din apropiere, dar pătura de ceaţă îi întuneca vederea. Pe sol, magazinele, care păreau colorate noaptea, erau acum aproape înceţoşate. Din fântânile complicate, care punctau fiecare colţ de stradă, nu curgea apă. Lumea era nemişcată, tăcută şi învăluită într-o ceaţă lăptoasă, fără bărci multicolore care să călătorească pe canale şi fără oameni care să meargă pe cărările pietruite.

Scarlett se simţea de parcă ar fi intrat într-o amintire uitată. Ca şi când oraşul magic ar fi fost abandonat demult, iar ea s-ar fi întors doar ca să-l găsească diferit de cum şi-l amintea.

— Nici măcar nu pare a fi acelaşi loc. Scarlett se mai apropie puţin de Julian. Se temuse că, odată ieşiţi afară, cineva ar fi încercat să-i scoată din joc, dar această realitate ciudată şi monotonă era aproape la fel de înspăimântătoare. Nu văd niciun balcon.

— Atunci, să nu ne concentrăm asupra lor. Poate că actul de credinţă se referă la altceva, spuse Julian. Mai devreme ai spus că tu ai crezut că indiciul implică trandafirii. Mai vezi pe aici şi altceva care îţi aminteşte de visul cu Legend?

Primul gând al lui Scarlett fu „Legend a părăsit acest loc”. Nu vedea nici jobene, nici petale de trandafir, nici

culori mai strălucitoare decât cel mai palid galben. Totuşi, în vreme ce ochii o dezamăgeau, urechile îi auziră o melodie uşoară.

Subtilă. Atât de tăcută, încât aproape părea o amintire, dar, când Scarlett înaintă împreună cu Julian, muzica delicată se transformă în ceva mai puternic şi mai emoţionant. Se auzea de pe strada pe care se afla caruselul acoperit de trandafiri, singurul loc neînvăluit în ceaţă. Îşi aminti că era şi unul dintre puţinele lucruri care nu-şi pierduse culoarea când lumea ei se transformase în alb şi negru.

Mai strălucitor decât sângele proaspăt vărsat, caruselul părea chiar mai viu decât atunci când îl văzuse Scarlett ultima dată. Era atât de vibrant, încât mai că nu-l observă pe bărbatul care stătea la orga de lângă acesta. Era mult mai bătrân decât majoritatea celorlalţi lucrători pe care îi întâlnise, iar chipul îi era ridat şi măcinat de vreme şi puţin trist, oglindindu-i muzica. El se opri din cântat în clipa în care Scarlett şi Julian se apropiară, dar ecourile melodiei sale continuară să plutească în aer, ca un parfum.

— Încă un cântec pentru o donaţie. Bărbatul întinse mâna şi îşi ridică răbdător privirea spre Scarlett.

Ar fi trebuit să i se pară ciudat faptul că, prima dată când îl văzuse, cerea monede într-un loc în care oamenii le foloseau rar.

Scarlett se întoarse spre Julian, nedorind să repete greşeala pe care o făcuse în magazinul de pălării.

— Ţi se pare că este Legend?

— Dacă sentimentul pe care ţi-l dă Legend este tulburător şi înfiorător, atunci da. Julian aruncă o privire mijită peste caruselul cu trandafiri uzi şi la bărbatul rumen de la orgă. Crezi că asta ne va conduce spre balconul în care se află sora ta?

— Nu sunt sigură, dar cred că ne va duce, cu siguranţă, undeva.

Aiko avusese dreptate când îi avertizase pe Scarlett şi pe Julian că făceau o greşeală intrând în magazinul de pălării. Avea sens să creadă şi că încercase să o ajute când

o adusese pe Scarlett lângă acest carusel ciudat. Ar fi putut fi o coincidenţă, dar, chiar dacă ar fi fost aşa, se îndoia că era o coincidenţă şi faptul că, atunci când nu se mai vedea nicio altă persoană, ei se întorseseră aici şi îl găsiseră pe organist aşteptându-i.

— Bine, atunci. Ţine. Julian băgă mâna în buzunar şi scoase nişte monede.

Amintindu-şi cuvintele lui Aiko, Scarlett adăugă:

— Poţi să ne cânţi ceva frumos?

Melodia care urmă nu era frumoasă, zăngănind din orgă ca ultimele cuvinte ale unui muribund. Totuşi, caruselul se roti. Încet la început, şi totuşi hipnotic în mişcările-i graţioase. Scarlett ar fi putut să rămână acolo şi l-ar fi privit veşnic, dar, în visul ei, chiar înainte de a o arunca de la balcon, Legend o avertizase pe Scarlett să nu observe.

— Haide. Îi eliberă mâna lui Julian şi sări pe roata care se învârtea.

Julian păru că ar fi vrut să o oprească, dar apoi o urmă.

Caruselul începu să se rotească mai repede şi, curând, se aflară în părţi opuse, degetele sângerându-le în timp ce căutau prin tufele acoperite cu spini un simbol care ar fi deschis un pasaj cu scări.

— Roşiuţă, nu văd nimic! strigă Julian, acoperind muzica. Melodia se auzea tot mai tare şi mai fals, cu cât caruselul se rotea mai repede, aruncând mai multe petale, care se ridicau în cer, ca un ciclon rubiniu.

— Este aici! răspunse Scarlett, ţipând. O simţea cu fiecare înţepătură a degetului. Dacă nu ar fi ascuns nimic, nu ar fi avut atât de mulţi spini. Spinii protejau trandafirii. Din nou, Scarlett avu sentimentul că trebuia să înveţe o lecţie de la acest carusel, dar, înainte să o înţeleagă, văzu un soare cu o stea înăuntru şi cu o lacrimă în interiorul stelei. Simbolul era ascuns sub o tufă de trandafiri, de mărimea unui ponei, în forma unui armăsar care purta un joben.

Scarlett apucă tulpina florii, ca să nu mai cadă în clipa în care se aplecă mai aproape, ca să apese cu degetul pe simbolul Caravalului. O atingere şi toată emblema s-ar fi

umplut cu sânge.

Caruselul se roti şi mai repede. Neîncetat. Şi, când se roti într-un dans distructiv, mijlocul dispăru, transformându-se într-un cerc întunecat. O gaură din cer negru, fără stele. Spre deosebire de alte pasaje, de această dată, nu existau scări. Scarlett nu vedea partea de jos.

— Cred că trebuie să sărim. Poate că se înşelase în privinţa balconului şi acesta era actul de credinţă.

— Aşteaptă – Julian se apropie de gaură, apucând-o de una din mâinile ei însângerate înainte ca ea să se arunce înainte.

— Ce faci? strigă Scarlett.

— Vreau să iei asta. Julian scoase un ceas de buzunar atârnat pe un lanţ lung şi circular, şi i-l puse în palmă. În capac am gravat coordonatele unui vas, aflat chiar în largul coastei insulei.

O nouă panică o cuprinse pe Scarlett când Julian deveni mai serios. Prea părea că îşi lua rămas-bun.

— De ce îmi dai asta acum?

— În caz că ne despărţim sau se întâmplă altceva neaşteptat. Vasul are deja un echipaj; te va duce oriunde vei vrea să mergi şi… Julian se opri şi, pentru o clipă, păru să nu mai poată vorbi. Chipul i se crispă când caruselul se zdruncină şi încetini, iar gaura din mijloc începu să se micşoreze. Roşiuţă, trebuie să sari acum! El îi eliberă mâna.

— Julian, ce nu-mi spui?

Gura i se transformă într-o linie dură, făcându-l să pară trist şi plin de regrete, în acelaşi timp.

— Nu avem timp pentru toate lucrurile pe care aş vrea să ţi le pot spune.

Scarlett voia să-i mai pună întrebări. Voia să ştie de ce Julian, care cu doar cu câteva clipe înainte o ţinuse de mână ca şi când nu ar fi plănuit niciodată să-i dea drumul, o privea deodată de parcă s-ar fi temut că nu avea să o mai vadă niciodată. Gaura neagră deja se închidea încet.

— Te rog, nu mă face să-l folosesc fără tine! Îşi puse lanţul la gât.

Apoi, sări.

Căzând, i se păru că-l aude pe Julian strigându-i că nu trebuia să aibă încredere în Legend, dar cuvintele lui fură înăbuşite de zgomotul apei, care vui când o întâmpină într-un şuvoi rece.

Scarlett încercă să respire, lovind frenetic apa cu braţele, ca să nu se scufunde. Era bucuroasă că era în apă, şi nu pe o lespede sau pe un pat din cuţite, dar curentul era prea puternic pentru a i se împotrivi. O absorbea, trăgând-o în jos pe o cale care părea etern de lungă.

Întregul corp îi era cufundat în apă rece, dar ea se forţă să nu intre în panică. Putea să facă asta. Apa nu încerca să o pedepsească. Se relaxă, până când curentul se domoli. Apoi, cu mişcări egale şi constante, reuşi să se întoarcă la suprafaţă, dând puternic din picioare până ce ajunse la un rând lat de scări.

Încet, privirea i se obişnui când minuscule lumini verzi, la fel de infime ca firele de praf, se treziră la viaţă. Roiau în aer ca licuricii, aruncând o lumină de jad peste două statui gri-albăstrui din steatit, care păzeau intrarea spre trepte.

De două ori mai înalte decât Scarlett şi acoperite cu robe care dispăreau sub apă, mâinile siluetelor erau împreunate într-o rugăciune tăcută. Totuşi, cu toate că aveau ochii închişi, chipurile lor păreau departe de a fi calme. Cu gurile larg deschise, strigară, într-o agonie tăcută, în clipa în care Scarlett urcă pe treptele negre din steatit.

— Începeam să-mi pierd încrederea în tine. Pe scări se auzi ţăcănitul unui baston în timp ce, rând pe rând, treptele se luminară, cu toate că nu scările şi nici locurile întunecoase spre care conduceau acesta îi atraseră atenţia lui Scarlett, ci tânărul cu joben din catifea.

Ea clipi, iar el apăru brusc în faţa ei, întinzându-i o mână ca să o ajute să se ridice în picioare.

— Mă bucur foarte mult că ai reuşit, Scarlett.

33

Scarlett îşi spuse să nu fie uimită.

Ştia că Legend era o viperă. Un şarpe cu joben şi frac tot şarpe era. Nu conta că acest şarpe era aproape exact aşa cum şi-l imaginase Scarlett dintotdeauna. Poate că nu era chiar atât de chipeş pe cum îl crezuse, dar, totuşi, era foarte elegant, dantelat cu intrigă şi iluzie, declanşate de o sclipire din ochii lui negri, care o făceau să se simtă ca şi când ar fi fost fermecată, acoperită de o magie pe care doar el o vedea.

Părea mai tânăr decât s-ar fi aşteptat, cu doar câţiva ani mai în vârsta decât ea, fără riduri sau cicatrice pe faţă. Zvonurile cum că nu îmbătrânea trebuie să fi fost adevărate. Purta o jumătate de pelerină de un albastru regal, pe care o scoase rapid, acoperind umerii tremurânzi ai lui Scarlett.

— Ţi-aş sugera să-ţi scoţi hainele ude, dar am auzit că eşti ruşinoasă.

— Nu-ţi voi spune ce am auzit eu despre tine, spuse Scarlett.

— O, nu! Legend îşi lipi mâinile pe piept într-un gest teatral, prefăcându-se jignit. Oamenii spun lucruri urâte despre mine?

Râse un sunet puternic şi elegant, care ricoşă din pereţii peşterii ca şi când zeci de alţi Legend s-ar fi ascuns în spatele pietrelor. Zgomotul continuă, chiar şi după ce se opri din râs. Doar după ce pocni din degete se opriră ecourile îngrozitoare, dar zâmbetul nebunesc îi rămase întipărit pe chip, zvâcnind agitat, ca şi când s-ar fi gândit la o glumă nerostită încă.

„Este nebun."

Scarlett se retrase, îndreptându-şi rapid privirea spre apă, de unde Julian ar fi trebuit să iasă în spatele ei. Acum însă, apa nici măcar nu se mişca.

— Dacă îl aştepţi pe prietenul tău, nu cred că ni se va alătura. Cel puţin, nu încă. Expresia lui deveni nemiloasă,

făcând-o să se simtă îmbibată într-o emoţie rece, de un albastru-violet, mai profundă decât umezeala hainelor ei.

— Ce ai făcut cu Julian şi cu sora mea?

— Chiar este păcat, spuse Legend. Eşti atât de dramatică, încât ai fi fost o actriţă fantastică.

— Acesta nu este răspunsul la întrebarea mea, rosti Scarlett.

— Pentru că pui întrebările greşite! strigă Legend. Brusc, apăru din nou în faţa ei, mai înalt decât credea şi chiar mai nebun decât fusese cu doar câteva clipe înainte. Ochii îi erau complet negri, ca şi când pupilele i-ar fi devorat albul ochilor.

Scarlett îşi aminti că tunelurile de sub Caraval se jucau cu minţile oamenilor. Ea rămase pe loc, fără să tresară, şi repetă:

— Unde sunt sora mea şi Julian?

— Deja ţi-am spus că nu este întrebarea corectă. Legend scutură din cap, ca şi când l-ar fi dezamăgit. Dar acum, că i-ai pomenit a doua oară, sunt curios. Dacă ai putea să vezi doar pe unul din ei, pe Julian sau pe sora ta, pe cine ai alege?

— Nu mai joc jocuri, spuse Scarlett. Am făcut actul tău de credinţă, nu mai trebuie să-ţi răspund la întrebări.

— Ah, dar regulile spun că trebuie să găseşti fata înainte de a câştiga în mod oficial. Lumini verzi dansau în jurul capului lui Legend, adăugând o strălucire de smarald pielii lui albe. Era cu siguranţă magic, dar în toate modurile greşite. Te-ai întrebat vreodată de ce jocul se joacă în timpul nopţii?

— Dacă îţi răspund, îmi vei spune unde o găsesc pe sora mea?

— Dacă reuşeşti să îmi răspunzi corect.

— Şi dacă mă înşel?

— Te voi ucide, bineînţeles. Legend râse, dar de această dată scoase un sunet gol, ca de clopot fără limbă. Glumesc. Nu trebuie să mă priveşti ca şi când mă voi strecura noaptea în casa ta şi îţi voi sugruma toţi pisoii. Dacă răspunzi greşit, te voi reuni cu însoţitorul tău masculin şi,

împreună, veţi putea să o căutaţi în continuare pe sora ta.

Scarlett se îndoia că Legend avea să se ţină de cuvânt, dar el bloca scările în faţa ei, iar în spate era un râu despre care nu credea că ar fi condus-o într-o direcţie bună.

Ea încercă să-şi amintească ce îi spusese Julian despre Caraval, în prima lor noapte acolo. „Ei spun că nu vor să ne lăsăm duşi de val, dar tocmai asta este ideea.”

— Îmi imaginez că jocul nu ar fi la fel pe lumină, răspunse Scarlett. Oamenii cred că nimeni nu vede toate lucrurile rele pe care le fac pe întuneric. Actele urâte pe care le comit sau minciunile pe care le spun, ca parte din joc. Caravalul se desfăşoară noaptea deoarece îţi place să priveşti şi să vezi ce fac oamenii atunci când cred că nu există consecinţe.

— Nu e chiar greşit, spuse Legend. Deşi cred că, până acum, ţi-ai dat seama că tot ce se întâmplă aici nu e doar un joc. Vocea lui se transformă într-o şoaptă. După ce oamenii părăsesc această insulă, lucrurile pe care le-au făcut aici nu dispar, pur şi simplu, indiferent de cât de mult şi-ar dori ei asta.

— Poate că acesta ar trebui să fie avertismentul de la intrare, rosti Scarlett.

Legend chicoti din nou şi, de această dată, sunetul păru aproape sincer.

— Din nefericire, se va termina foarte rău. Aş fi putut să te plac. El îi atinse bărbia cu o mână rece.

Scarlett alunecă puţin când făcu un pas neliniştit înapoi, aruncând o altă privire inutilă în spatele ei, spre apele nemişcate.

— Ţi-am răspuns la întrebare. Acum, spune-mi, unde este prietenul meu?

— Mă uimeşti, rosti Legend. Ţi-am spus doar adevărul, iar tu nici măcar nu-mi permiţi să te ating. Totuşi, crezi că eşti îndrăgostită de cineva care nu a făcut altceva decât să te mintă în tot acest joc. Prietenul tău ţi-a spus să nu ai încredere în mine, dar nici în el nu poţi să ai încredere.

— Venind de la tine, voi considera asta o încuviinţare.

Legend oftă dramatic, dând capul pe spate.

— O, să fii atât de plină de speranţă şi de proastă! Hai să vedem cât durează asta.

Chiar atunci, nişte paşi grei se auziră pe treptele din gresie aflate în spatele lui. O clipă mai târziu, apăru Julian, uscat şi nevătămat, cu excepţia rănii făcute de tatăl lui Scarlett.

— Tocmai vorbeam despre tine, zise Legend. Vrei să-i spui tu sau mă laşi pe mine? Ochii lui Legend sclipiră, de această dată nebunia dispărându-i din priviri. Era imaginea perfectă a unui gentleman cu joben şi frac, în deplinătatea facultăţilor mentale şi respingător de victorios.

Apa îi picură din păr pe ceafă, înfierbântându-se acolo unde îi atingea pielea. Nu îi venea să creadă că Legend se ţinuse de cuvânt, dar, mai mult decât atât, nu-i plăcea deloc ceea ce tocmai spusese, nici privirea posesivă pe care i-o arunca lui Julian.

— Mi se pare că logodnicul tău are doar un rol decorativ, dar a avut dreptate în privinţa unui lucru, spuse Legend. Nu fac nimănui favoruri. Nu ar avea sens să mă deranjez să îţi rup logodna doar ca să te las să părăseşti insula cu altcineva. De aceea l-am avut pe Julian de partea mea, tot jocul.

„Nu.” Scarlett auzea cuvintele lui Legend, dar refuza să le înţeleagă. Nu voia să-l creadă. Îl urmări pe Julian, aşteptând vreun fel de semnal care să-i dea de înţeles că acest lucru era doar o altă parte dintr-o înşelăciune şi mai mare.

Între timp, stăpânul Caravalului îl privi pe Julian ca şi când ar fi fost unul dintre bunurile lui de preţ şi, spre groaza lui Scarlett, Julian îi zâmbi, vârful dinţilor lui strălucind în lumina torţelor. Era acelaşi rânjet viclean pe care îl observase prima dată pe Plaja Ochilor; rânjetul cuiva care tocmai reuşise să joace o festă foarte crudă.

— Iniţial, am plănuit ca tu să-l favorizezi pe Dante, spuse Legend. Mi s-a părut că ţi-ar fi plăcut mai mult, dar presupun că este bine să mă înşel câteodată.

— Dante şi sora lui făceau parte din acest joc? întrebă Scarlett fără să gândească.

— Nu-mi spune că nu a fost o înşelătorie genială, zise Legend. Şi încearcă să nu pari atât de supărată. Am pus oamenii să te avertizeze. De două ori, de fapt, ţi s-a spus să nu crezi nimic.

— Dar... Cu gura deschisă, Scarlett se întoarse spre Julian. Deci, sora ta, Rosa? Totul o a fost minciună?

Pentru o clipă, i se păru că Julian tresare auzind acest nume, dar, când vorbi din nou, vocea nu îi trădă nicio emoţie. Avea până şi alt accent.

— A existat cineva pe nume Rosa, care a murit aşa cum ţi-am spus, dar nu era sora mea. A fost doar o fată nefericită, care s-a lăsat dusă de val în acest joc.

Mâinile lui Scarlett tremurară, dar, totuşi, refuză să creadă acest lucru. Era imposibil ca totul să fi fost fals, un simplu joc pentru Julian. Existaseră nişte momente despre care ştia că fuseseră reale. Ea continuă să îl privească, sperând să zărească un licăr sau ceva asemănător, o rază de emoţie, o privire care să-i spună că această scenă cu Legend făcea, de fapt, parte din joc.

— Presupun că sunt mai bun decât credeam. Zâmbetul lui Julian deveni răutăcios, unul menit să frângă inimi.

Scarlett însă fusese deja distrusă. De ani de zile, de tatăl ei. Ea îl lăsase, încontinuu. Îi permisese să o facă să se simtă inutilă şi slabă, dar ea nu era aşa. Nu îşi mai lăsă frica să o slăbească, să-i mănânce carnea şi oasele până când nu ar mai fi putut face altceva decât să scâncească şi să privească.

— Tot cred că mi-ai făcut o favoare, spuse ea, întorcându-se din nou spre Legend. Tu ai spus-o. Fostul meu logodnic este mai mult de decor decât bărbat, şi îmi este mai bine fără el. Acum, dă-mi-o pe sora mea şi lasă-ne să plecăm acasă.

— Acasă? Încă mai ai un loc în care să te întorci după ziua de mâine, acum că ţi-ai distrus viitorul? Sau – Legend aruncă din nou o privire spre Julian – spui asta pentru că încă ai iluzia că lui îi pasă de tine?

Scarlett voia să spună că nu era o iluzie. Julian pe care îl ştia se lăsase torturat pentru ea. Cum ar fi putut să nu fie ceva real? Refuza să creadă asta, chiar dacă Julian se uita la ea ca şi când ar fi fost cea mai proastă fată din lume. Probabil că avea dreptate.

Nu-şi dăduse seama de ceva ce fusese adevărat, până în acea clipă. De când Julian o adusese pe insulă, privirea aceea fusese prezentă, acea scânteie în plus; chiar dacă era frustrat sau nervos sau râdea, întotdeauna era ceva care îi dădea de înţeles că o anumită parte din ea îi atingea o coardă sensibilă.

Acum, nu era nimic acolo. Nici măcar milă. Pentru o clipă periculoasă, Scarlett se îndoi de tot ceea ce crezuse a fi adevărat.

Apoi, îşi aminti. „În caz că se întâmplă ceva neaşteptat."

Ceasul de buzunar. Scarlett întinse mâna după bijuteria rece de la gâtul ei, inima bătându-i puţin mai repede când ţinu ceasul strâns şi îşi aminti cuvintele lui Julian din carusel.

— Ce ai acolo? întrebă Legend.

— Nimic, răspunse Scarlett, dar rosti cuvintele prea repede, iar mâinile lui Legend se mişcară şi mai repede, dând la o parte materialul catifelat al pelerinei de un albastru-regal pe care ea încă o purta, scoţând ceasul cu degetele-i de gheaţă.

— Nu-mi amintesc să te fi văzut purtându-l. Legend întoarse capul spre Julian. Un cadou recent?

Julian nu negă când Legend deschise colierul improvizat. *Tic. Tic. Tic.* Minutarul ceasului ajunsese până la ora douăsprezece, iar o voce începu să se audă din medalion. Se auzea doar un pic mai tare decât o şoaptă, dar Scarlett recunoscu clar tonul lui Julian.

„Îmi pare rău, Roşiuţă. Aş vrea să-ţi spun de ce îmi pare rău, dar cuvintele..." Se opri preţ de câteva clipe încordate, iar minutarul continuă să se rotească în jurul cifrelor. Apoi, ca şi când l-ar fi rănit, vocea lui Julian spuse „Pentru mine nu a fost doar un joc. Sper că mă vei putea ierta".

Marginea ochiului lui Legend zvâcni când închise ceasul şi i se adresă lui Julian.

— Nu-mi amintesc ca asta să fi fost parte a vreunui plan. Vrei să-mi explici ce înseamnă?

— Cred că este evident, răspunse Julian. El se întoarse din nou spre Scarlett, cu privirea pe care o căutase ea, cu ochii căprui plini de tot felul de promisiuni nespuse. Voise să-i spună adevărul, dar, din punct de vedere fizic, părea că îi fusese imposibil să o facă. Cine ştie ce vrajă sau farmec nu îi permitea să spună cuvintele. Dar încă era Julian. Scarlett simţea cum bucăţile inimii ei rănite îndrăzneau să se mişte din nou împreună. Şi ar fi fost un moment frumos, dacă Legend nu ar fi ales aceeaşi clipă să scoată un cuţit şi să-l înjunghie pe Julian în piept.

— Nu! ţipă Scarlett.

Julian se clătină şi întreaga lume păru să se încline şi să se balanseze odată cu el. Luminile peşterii de culoarea jadului deveniră maro.

Scarlett fugi lângă el, în timp ce sângele îi ieşea, bolborosind, printre buzele lui frumoase.

— Julian! Se lăsă în genunchi în clipa în care el căzu pe podeaua peşterii, Legend nu-i lovise inima, dar probabil că îi perforase un plămân. Curgea sânge. Foarte mult sânge. Poate acesta fusese motivul pentru care se uitase la ea cu răceală, nefăcând niciun efort să trădeze adevărul, nici măcar cu o privire. Ştiuse că Legend avea să-i pedepsească trădarea.

— Julian, te rog… Scarlett acoperi rana cu mâinile, udându-şi palmele de sânge pentru a doua oară în acea zi.

— Este în regulă, spuse Julian tuşind, tot mai mult sânge pătându-i gura. Probabil că o meritam.

— Nu spune asta! Scarlett smulse pelerina de pe umerii ei şi o apăsă cu putere pe pieptul lui Julian, încercând să oprească sângerarea. Nu cred asta, şi nu cred că aşa trebuie să se termine.

— Atunci, nu lăsa jocul să se încheie aici. Ţi-am spus deja— nu merită să plângi pentru mine. Julian întinse mâna ca să-i şteargă lacrimile, dar palma îi căzu înainte de

a o atinge.

— Nu! Nu renunţa, îl imploră Scarlett. Te rog, nu mă părăsi. Erau atât de multe alte lucruri pe care voia să i le spună, dar se temea că, dacă şi-ar fi luat rămas-bun, ar fi fost mai uşor pentru el să renunţe. Nu mă poţi abandona. Mi-ai spus că mă vei ajuta să câştig jocul!

— Am minţit – privirea din ochii lui Julian flutură. Eu…

— Julian! strigă Scarlett, apăsându-i mai tare pieptul sângerând în clipa în care şi mai mult sânge trecu prin pelerină şi-i pătă mâinile. Nu-mi pasă dacă ai minţit. Dacă nu mori, te iert pentru toate.

Julian închise ochii, ca şi când nu ar fi auzit-o.

— Julian, te rog să continui să lupţi. Te-ai luptat cu mine tot jocul, nu te opri acum.

Încet, deschise pleoapele. Pentru o clipă, păru să îşi revină.

— Te-am minţit când ţi-am spus cum am fost lovit în cap, mormăi el. Voiam să-ţi recuperezi cerceii, dar bărbatul acela era mai dur decât părea… Am avut o mică problemă, dar a meritat să-ţi văd chipul… Urma unui zâmbet îi mişcă buzele. Ar fi trebuit să stau departe de tine… dar am vrut cu adevărat să reuşeşti… am vrut să…

Capul lui Julian căzu pe spate.

— Nu! Sub mâinile ei, Scarlett îi simţi pieptul coborând o ultimă dată.

— Julian. Julian. Julian! Îi presă pieptul în dreptul inimii, dar nimic nu se mişcă.

Scarlett nu ştia de câte ori îi repetase numele. Îl spunea ca pe o rugăciune. Ca pe o rugăminte. Ca pe o şoaptă. Ca pe un adio.

34

Până atunci, Scarlett nu-şi mai dorise ca timpul să se oprească, să se târască atât de încet, încât o bătaie de inimă să dureze un an, o respiraţie să dureze o viaţă întreagă, o atingere să dureze o eternitate. De obicei, îşi dorea opusul, ca timpul să meargă mai repede, să se grăbească înainte, ca să poată scăpa de orice durere prezentă şi să se îndrepte spre un nou moment imaculat.

Scarlett ştia însă că atunci când această clipă se termina, următoarea nu avea să pară nouă sau plină de promisiuni ale viitorului. Ar fi fost incompletă, lipsită, goală, deoarece Julian nu avea să-i fie alături.

Scarlett plânse tot mai mult când îl simţi pe Julian murind. Muşchii lui îşi pierdeau încordarea. Corpul său devenea mai rece. Pielea lui căpăta o paloare gri, ireversibilă.

Ştia că Legend îi privea. Că suferinţa ei îl făcea să simtă o plăcere bolnavă, dar o parte din ea nu suporta să-l lase pe Julian, ca şi când, în mod miraculos, el ar mai fi putut să respire o dată sau inima ar fi reuşit să-i mai bată. Auzise cândva că emoţiile şi speranţele alimentau magia care făcea dorinţele posibile. Dar fie Scarlett nu simţea destul, fie poveştile pe care le auzise despre dorinţe erau nişte minciuni.

Sau poate că se gândea la poveştile greşite.

Speranţa este un lucru puternic. Unii spun că este o magie complet diferită. Evazivă, greu de reţinut. Dar nu este nevoie de multă.

Iar Scarlett nu avea multă, ci doar amintirea unui poem scris prost.

Fata a fost văzută ultima dată cu Legend.
Dacă o prinzi, îl vei prinde şi pe el.
Desigur, s-ar putea să trebuiască să te aventurezi prin iad.
Dar, dacă reuşeşti, s-ar putea să se trezeşti

bogată

Câştigătorului de anul acesta i se va îndeplini o dorinţă.

Scarlett uitase de dorinţă, dar dacă ar fi putut să o găsească mai întâi pe Tella şi să-şi dorească viaţa lui Julian, poate că, până la urmă, totul ar fi putut avea un sfârşit fericit. Ca orice lucru să fie fericit din nou i se părea aproape o dorinţă ireală, dar era singurul lucru la care mai putea să spere.

Când îşi ridică privirea, pregătită să întrebe din nou unde era sora ei, îşi dădu seama că Legend dispăruse. Nu lăsase în urmă decât ceasul de buzunar al lui Julian şi jobenul din catifea, aşezat pe o scrisoare întunecată.

Petale de trandafir negru plutiră spre pământ în clipa în care Scarlett ridică biletul. Era mărginit de frunze negre, o umbră a primei scrisori pe care i-o trimisese Legend.

Dragă domnişoară Dragna,

Prezenţa dumneavoastră este necesară pentru înmormântarea Donnatellei Dragna, mâine, la o oră după răsărit, în afara cazului în care reuşeşti să-i împiedici moartea.

Al tău,
Legend.

P.S. Îţi recomand să mergi pe scările din dreapta.

Scarlett strânse în pumn scrisoarea. Era mai mult decât o nebunie. Era ceva pervers, pe care Scarlett nu îl înţelegea. Nici măcar nu era sigură că voia să-l înţeleagă.

Sentimentul că această chestiune era una personală, că era ceva mai important decât trecutul sordid al lui Legend cu bunica sa Anna, o lovi din nou.

În spatele ei, apa începu să curgă din nou. Nu ştia dacă acest lucru însemna că veneau şi alţii. Ura să-i părăsească trupul lui Julian – merita mult mai mult decât să fie abandonat într-o peşteră – dar, dacă avea de gând să-l

salveze, trebuia să pună capăt jocului, să o găsească pe Tella şi să primească acea dorinţă.

Scarlett îşi ridică privirea şi văzu mai multe lumini de licurici de culoarea jadului dansând în aer, mişcându-se ca o cortină din fum strălucitor, pentru a lumina o ramificaţie a scărilor din faţa ei.

Legend îi recomandase să meargă pe scările dreapta. Îşi imagina că ştia că nu avea să aibă încredere în el, aşadar era foarte probabil să-i fi spus adevărul, tocmai din această cauză. Totuşi, era destul de viclean încât să ştie că şi ea s-ar fi gândit la asta.

Se îndreptă spre scările din stânga doar ca să se răzgândească în ultima clipă, când îşi aminti vorbele lui Legend despre spusul adevărului. Tatăl ei arareori spunea adevărul în întregime, dar, de asemenea, minţea rar. El îşi păstra minciunile pentru momentul în care ar fi contat cel mai mult. Scarlett îşi dădu seama că Legend proceda la fel.

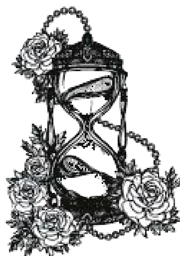
Începu să alerge pe scări, spirală după spirală, amintindu-şi de toate scările pe care le urcase împreună cu Julian. Cu fiecare rând, se lupta cu lacrimile şi cu oboseala. Când reuşea să nu plângă după Julian, îşi imagina că o găsea pe Tella aşa cum îl lăsase pe el; un corp inert, o inimă care nu mai bătea şi ochi care nu mai vedeau.

Lumea păru să se îngusteze când Scarlett ajunse în capul scărilor. Transpiraţia îi uda rochia, iar picioarele îi ardeau şi tremurau. Dacă alesese scările greşite, nu-şi imagina că ar mai fi avut puterea să coboare iar în fugă şi apoi să urce din nou.

În faţa ei se afla o scară fusiformă, care ducea spre o trapă mică şi pătrată. Scarlett îşi pierdu echilibrul de câteva ori când urcă. Nu ştia ce avea să găsească de cealaltă parte a uşii. Simţea căldură. Se auzeau şi pârâituri. Era, cu siguranţă, un foc.

Scarlett se împletici pe scară, rugându-se să fie doar un foc în şemineu, nu o cameră întreagă în flăcări. În clipa în care ridică trapa, respiră adânc.

A CINCEA NOAPTE, ULTIMA NOAPTE DE CARAVAL

35

Lumină de stele peste tot.

Constelaţii pe care Scarlett nu le văzuse niciodată formau bolta unei nopţi vaste şi negre ca smoala. Lumea era alcătuită dintr-un balcon fără margine, podeaua acestuia fiind o întindere de onix luminos, plină de canapele cu perne supradimensionate, în nuanţe de praf de stele, şi cu mici gropi pentru foc, din care ieşeau flăcări albastre.

Aflată mult deasupra restului lumii, ar fi trebuit să fie frig, dar aerul era cald când Scarlett se strecură prin deschidere, nasturii rochiei ei zornăind uşor pe podeaua lustruită. Toate lucrurile de aici duhneau a Legend, până şi mirosul gropilor pentru foc, ca şi când buştenii ar fi fost din catifea şi ceva puţin dulce. Aerul părea fin şi otrăvitor. Aproape de peretele din spate al camerei, un pat negru, uriaş, plin cu perne la fel de întunecate ca nişte coşmaruri, o sfida. Scarlett nu ştia pentru ce folosea Legend această cameră, dar sora ei nu era nicăieri…

— Scar? O mică siluetă se ridică în pat. Bucle blonde ca mierea săriră în jurul unui chip care ar fi putut fi angelic, dacă nu ar fi afişat un rânjet diavolesc. O, dragostea mea! Tella ţipă, sărind din pat şi prinzând-o pe Scarlett într-o îmbrăţişare înainte să ajungă la jumătatea camerei. Când o prinse pe Scarlett cu braţele ei puternice, o făcu să creadă că finalurile fericite erau posibile. Sora ei era vie. Se simţea ca delicateţea şi lumina soarelui şi ca seminţele pentru creşterea viselor.

Acum mai trebuia doar să-l readucă pe Julian la viaţă.

Scarlett se retrase doar ca să se asigure că era cu adevărat Tella, care o îmbrăţişa adesea, dar nu cu atât de mult entuziasm.

— Eşti bine? Îşi privi sora, căutând semnele unor tăieturi sau contuzii. Scarlett nu putea să permită entuziasmului ei să o lase să uite de ce era aici. Ai fost tratată bine?

— O, Scar! Mereu îţi faci griji. Mă bucur foarte mult că

eşti, în sfârşit, aici. Pentru prima dată, începeam să mă îngrijorez. Tella respiră adânc, sau poate că era un fior, deoarece nu purta decât o cămaşă de noapte subţire, de un albastru-deschis. Începeam să mă tem că nu vei mai veni – nu că nu ar fi minunat aici.

Tella îşi flutură braţele spre toate stelele, spre cele care păreau suficient de aproape încât să le apuci şi să le bagi în buzunar. Prea aproape, în mintea lui Scarlett. Ca marginea înălţată din jurul balconului, atât de aproape de podea încât, practic, nu exista nicio barieră. O închisoare deghizată într-un dormitor principal, cu priveliştea unui palat.

— Tella, îmi pare foarte rău.

— Este în regulă, spuse Tella. Tocmai începeam să mă plictisesc groaznic.

— Te plictiseşti… Scarlett se înecă atunci când rosti cuvintele. Nu îşi imagina că ar fi schimbat-o Caravalul pe sora ei la fel de mult ca pe ea, dar plictisită?

— Nu mă înţelege greşit. Am avut nişte avantaje şi am fost tratată bine… Dumnezeule! Ochii rotunzi ai Tellei se măriră când privi mâinile însângerate şi rochia lui Scarlett. Ce s-a întâmplat? Eşti plină de sânge!

— Nu este al meu. Gâtul lui Scarlett se strânse când îşi coborî privirea spre palmele ei. Doar o picătură îi dăruise o zi din viaţa lui Julian. Gândul la câte zile îi erau acum împrăştiate pe corp – zile pe care ar fi trebuit să le trăiască el, o făcea să sufere.

Tella se strâmbă.

— Al cui e sângele?

— Aş prefera să nu-ţi explic chiar aici. Scarlett se opri, neştiind sigur ce să-i spună. Trebuiau să plece de acolo, departe de Legend, dar Scarlett mai trebuia să-l găsească încă o dată, dacă voia să-şi primească dorinţa şi să-l salveze pe Julian.

— Tella, trebuie să plecăm. Scarlett urma să o ducă pe sora ei într-un loc sigur, apoi să se întoarcă pentru dorinţă. Îmbracă-te repede; nu lua nimic din ce ar putea să ne îngreuneze. Tella, de ce nu te mişti? Nu avem mult timp!

Dar Tella rămase pe loc. Nu făcea decât să stea acolo, în cămaşa ei de noapte albastră şi subţire, un înger ciufulit, privind-o pe Scarlett cu ochii măriţi şi îngrijoraţi.

— Am fost avertizată că s-ar putea întâmpla asta. Tella îşi domoli vocea, folosind acel ton îngrozitor, rezervat, în mare parte, copiilor neascultători şi bătrânilor. Nu ştiu unde crezi că trebuie să fugim, dar este în regulă. Jocul s-a terminat. Această cameră este sfârşitul, Scar. Poţi să iei loc şi să te relaxezi. Tella încercă să o conducă spre una dintre canapelele cu perne ridicole.

— Nu! Scarlett se retrase. Oricine te-a avertizat, a minţit. Nu a fost niciodată doar un joc. Nu ştiu ce ţi-au spus, dar eşti în pericol – amândouă suntem. Tata este aici.

Tella ridică din sprâncene, dar îşi reveni, ca şi când nu ar fi fost deloc alarmată.

— Eşti sigură că nu era doar un fel de iluzie?

— Sunt sigură. Trebuie să plecăm de aici. Am un prieten… Scarlett nu putu să-i rostească numele lui Julian – abia reuşi să spună cuvântul „prieten” –, dar se forţă să rămână puternică, pentru Tella. Prietenul meu are un vas şi ne va duce oriunde vom vrea să mergem. Aşa cum ţi-ai dorit dintotdeauna.

Scarlett întinse mâna spre sora ei, dar, de această dată, Tella fu cea care se retrase, ţuguindu-şi buzele.

— Scar, te rog, ascultă ce spui. Ochii tăi ţi-au jucat feste. Nu-ţi aminteşti avertismentul pe care ţi l-au dat când ai sosit: nu te lăsa prea luată de val?

— Dacă ţi-aş spune că jocul de anul acesta este altfel? întrebă Scarlett şi încercă să-i explice cât mai repede posibil povestea lui Legend şi a bunicii lor. Ne-a adus aici pentru a se răzbuna. Ştiu că ai fost tratată bine, dar tot ce ţi-a spus e o minciună. Trebuie să plecăm.

Cât timp Scarlett vorbi, expresia Tellei se schimbă. Începu să-şi roadă buza inferioară, cu toate că Scarlett nu-şi dădea seama dacă o făcea pentru că se temea pentru vieţile lor sau pentru sănătatea mintală a lui Scarlett.

— Chiar crezi asta? întrebă Tella.

Scarlett dădu din cap şi speră cu disperare că legătura

lor de sânge avea să o facă pe Tella să treacă peste îndoieli.

— Ştiu cum sună, dar am văzut dovada.

— Bine, atunci. Dă-mi o clipă. Tella plecă în grabă, dispărând în spatele unui rând de paravane de lângă patul ei, în timp ce Scarlett se chinui să împingă una dintre canapele până când acoperi trapa, blocând scările pe care le folosise ca să urce aici. Când termină, Tella apăru din nou, înfăşurată într-o robă albastră din mătase, ţinând o cârpă într-o mână şi un recipient cu apă în cealaltă.

— Ce faci? întrebă Scarlett. De ce nu te-ai îmbrăcat cu nişte haine obişnuite?

— Aşază-te. Tella îi făcu semn spre unul dintre multele obiecte cu perne. Nu suntem în pericol, Scar. Ştiu că tu crezi că fricile tale sunt reale, dar asta e ideea Caravalului. Totul trebuie să pară real, dar nimic nu este aşa. Acum, ia loc, iar eu voi şterge o parte din sânge. Te vei simţi mai bine când vei fi curată.

Scarlett nu se aşeză.

Tella vorba din nou cu acea voce menită copiilor scoşi din minţi şi adulţilor care delirau. Nu că Scarlett ar fi putut să o condamne. Dacă nu l-ar fi înfruntat pe tatăl ei şi dacă nu l-ar fi văzut pe Julian murind, dacă nu i-ar fi simţit inima oprindu-se, sângele lui cald pe mâini sau dacă nu l-ar fi privit în timp ce viaţa se scurgea din el, ar fi putut să se îndoiască de faptul că totul era real.

Dacă ar fi putut să se îndoiască de aşa ceva.

— Dar dacă pot să îţi dovedesc? Scarlett scoase invitaţia la înmormântare. Chiar înainte de a urca aici, Legend mi-a lăsat asta. Aruncă biletul în mâinile Tellei. Citeşte singură. Plănuieşte să te ucidă!

— Din cauza bunicii Anna? Tella se încruntă când citi. Apoi, păru să se abţină să râdă. O, Scar, cred că ai înţeles greşit această scrisoare.

Tella îşi înăbuşi un alt chicot când îi dădu înapoi biletul. Primul lucru pe care îl observă Scarlett erau marginile. Nu mai erau negre, ci aurii, iar conţinutul era cu totul altul.

Dragă domnișoară Dragna,

Ca oaspetele meu special, mi-ar plăcea să vă invit pe tine și pe sora ta la o petrecere, de obicei rezervată pentru actorii Caravalului. Începe la o oră după apus. Știu că nu sunt singurul care speră să vă vadă pe tine și sora ta acolo.

Al tău,

Legend.

36

— Biletul acesta nu e deloc ameninţător. Tella râse. Doar dacă nu te emoţionează ideea că Legend te place?

— Nu! Nu asta scria înainte. Era o invitaţie la o înmormântare, a ta. Scarlett o privi pe Tella cu ochi rugători. Nu sunt nebună, insistă ea. Acest bilet era diferit când l-am citit în tunel.

— Cel de sub joc? o întrerupse Tella. Nu sunt acelea tunelurile în care oamenii înnebunesc?

— Erau altele. Tella, îţi jur, nu sunt nebună. La sfârşitul biletului, scria că vei muri mâine, dacă eu nu voi reuşi să-ţi împiedic moartea. Te rog, chiar dacă nu mă crezi, trebuie să încerci.

Probabil că Tella văzu cât era de disperată.

— Dă-mi să văd din nou hârtia.

Scarlett i-o dădu înapoi. Sora ei examină invitaţia cu o atenţie deosebită de această dată, ţinând-o aproape de una dintre gropile pentru foc, dar scrisul nu se schimbă.

— Tella, îţi jur, era o invitaţie la o înmormântare, nu la o petrecere.

— Te cred, spuse Tella.

— Da?

— Ei bine, presupun că este ca biletele pe care le-ai primit în Trisda, se schimbă la o anumită lumină. Dar, Scar… Din nou acea voce dureros de precautã. Ar putea să fie doar o altă parte a jocului, un dispozitiv ca să te aducă aici, deoarece dura foarte mult, iar acum, că eşti aici: ta-da! Dintr-o ameninţare, biletul s-a transformat într-o recompensă. Spune-mi, care variantă ţi se pare mai logică?

După felul în care vorbea, Tella părea să aibă dreptate. Şi, vai, cât de mult voia Scarlett ca ea să aibă dreptate. Ştia cât de înşelătoare puteau să fie tunelurile – şi Legend, dar el nu era singura ameninţare.

— Tella, chiar dacă nu crezi acest lucru, îţi jur, tata este aici. Te caută, ne caută, chiar acum. Şi crede-mă când îţi spun că prezenţa lui nu este un miraj magic al Caravalului.

Este aici alături de contele Nicolas d'Arcy, logodnicul meu. Ca să scap, a trebuit să-l dobor pe d'Arcy cu un elixir de protecţie, apoi să-l leg de pat – sunt sigură că poţi să-ţi imaginezi cât de furios va fi tata dacă ne găseşte acum.

— L-ai legat de pat pe logodnicul tău? chicoti Tella.

— Nu glumesc! N-ai auzit ce am spus că se va întâmpla dacă ne găseşte tata?

— Scar, nu te credeam în stare! Mă întreb ce altceva a mai schimbat jocul la tine. Rânjetul Tellei se mări, părând cu adevărat impresionată, ceea ce ar fi bucurat-o pe Scarlett, dacă nu ar fi sperat ca sora ei să se înfricoşeze şi să intre în panică.

— Nu înţelegi. A trebuit să fac asta pentru că tata voia să mă oblige… Ruşinea o gâtui când încercă să spună cuvintele. Faptul că se gândea la ce încercase tatăl ei să o forţeze să facă nu o făcea să se simtă ca o persoană ci, mai degrabă, ca un obiect.

Expresia Tellei se îmblânzi. Îşi înfăşură braţele în jurul lui Scarlett, îmbrăţişând-o cum doar o soră o putea face. Feroce, ca un pisoi care tocmai căpătase gheare, dispus să sfâşie întreaga lume pentru a îndrepta lucrurile. Şi, pentru o clipă, Scarlett crezu că aşa avea să fie.

— Acum mă crezi? întrebă ea.

— Cred că ai avut o săptămână grea, dar acum s-a terminat. Nimic din toate acestea nu a fost real. Tella netezi uşor o şuviţă brunetă de pe faţa lui Scarlett. Nu trebuie să-ţi faci griji, surioară. Şi, adăugă ea, cândva, tata va plăti pentru toate păcatele lui. În fiecare noapte mă rog să coboare un înger şi să-i taie mâinile, ca să nu mai rănească pe nimeni, niciodată.

— Nu cred că asta fac îngerii, mormăi Scarlett.

— Poate nu cei din rai, dar există mai multe feluri de îngeri. Tella se retrase, buzele sale roz unduindu-se într-un zâmbet făcut din speranţe, vise şi alte lucruri înşelătoare.

— Nu-mi spune că plănuieşti să-i tai chiar tu mâinile.

— După seara aceasta, nu cred că mâinile tatei vor mai fi o problemă, cel puţin nu pentru noi. Ochii Tellei sclipiră cu acelaşi licăr periculos ca al zâmbetului ei. Nu am fost

aici singură tot timpul. Am cunoscut pe cineva. El ştie totul despre tatăl nostru şi mi-a promis că va avea grijă de noi. De amândouă. Tella radia, mai strălucitor decât lumina lumânării şi a bijuteriilor din sticlă; era genul de bucurie care putea însemna doar un singur lucru îngrozitor.

Când Tella spusese prima dată cuvântul „plictisită”, Scarlett îndrăznise să spere că Legend nu ajunsese la ea. Totuşi, tonul vocii Tellei şi felul în care arăta în acea clipă o făcură pe Scarlett să se teamă că el o găsise – orice urmă de raţiune îi părăsise privirea. Tella devenise visătoare, într-un fel care spunea că fie era îndrăgostită, fie nebună.

— Nu poţi să ai încredere în el, rosti Scarlett, fără să gândească. Nu ai ascultat ce ţi-am spus? Legend ne urăşte. Este un criminal!

— Cine a spus ceva despre Legend?

— Nu despre el vorbeai?

Tella se strâmbă.

— Nici măcar nu l-am întâlnit.

— Dar ai stat în acest turn. În turnul lui.

— Ştiu, spuse Tella, şi nu ştii cât de supărător a fost să privesc pe toată lumea de dedesubt, în timp ce eu eram blocată aici, sus. Înfuriată, ea aruncă o privire peste balconul fără margini.

Se aflau la mai bine de trei metri de margine, dar Scarlett nu se simţea în siguranţă. Încă ar fi fost mult prea uşor să sară. Poate că Legend nu o sedusese pe Tella, dar, ştiind că stăpânul Caravalului îi scosese pe Dante şi pe Julian în calea lui Scarlett, nu îşi putea imagina că noul peţitor era diferit – băiatul perfect, care să o înnebunească.

— Cum îl cheamă? întrebă Scarlett.

— Daniel DeEngl, răspunse Tella. Este un lord bastard din Imperiul Nordului Îndepărtat. Nu-i aşa că este groaznic de delicios? Îţi va plăcea acolo, Scar, au castele cu şanţuri şi turnuri şi tot felul de lucruri dramatice.

— Dar, dacă ai fost aici în tot acest timp, cum v-aţi cunoscut?

— Nu am fost aici tot timpul. Tella roşi uşor, iar Scarlett

îşi aminti de vocea bărbatului pe care o auzise din camera Tellei la sfârşitul acelei prime nopţi. Eram cu Daniel când am fost răpită pentru joc. De fapt, a încercat să îi alunge, dar l-au luat şi pe el. Ea zâmbi, ca şi când ar fi fost cel mai romantic lucru care i se întâmplase vreodată.

— Tella, greşeşti, spuse Scarlett. Nu te poţi îndrăgosti de cineva pe care abia l-ai cunoscut.

Tella tresări, nuanţa obrajilor ei închizându-se într-un roşu mânios.

— Ştiu că ai trecut prin multe. Aşadar, nu voi sublinia că urma să te căsătoreşti cu un om pe care nu l-ai întâlnit niciodată.

— Nu e acelaşi lucru.

— Ştiu, pentru că, spre deosebire de tine, eu chiar îl cunosc pe logodnicul meu.

— Ai spus „logodnic”?

Tella dădu mândră din cap.

— Nu vorbeşti serios, spuse Scarlett. Când te-a cerut în căsătorie?

— De ce nu te bucuri pentru mine? Tella se întristă ca o păpuşă pe care Scarlett o aruncase.

Scarlett îşi înghiţi primele cinci răspunsuri.

— Scar, ştiu că m-am rugat pentru nişte lucruri groaznice, pentru genul de lucruri pe care îngerii nu le fac, dar m-am mai rugat şi pentru aşa ceva. Poate că reuşesc să fac un băiat să mă urmeze în camera butoaielor, dar, până la Daniel, nimănui nu i-a păsat cu adevărat de mine.

— Sunt sigură că Daniel pare minunat, spuse precaută Scarlett. Şi vreau să mă bucur pentru tine, chiar vreau, dar nu ţi se pare o coincidenţă prea mare? Mă tot gândesc, dacă Legend nu face altceva decât să joace un joc diferit cu tine, iar acest Daniel face parte din joc?

— Nu e aşa, răspunse Tella. Ştiu că tu nu ai multă experienţă cu bărbaţii, dar eu am, şi crede-mă când îţi spun că relaţia mea cu Daniel este cât se poate de reală. Tella făcu brusc un pas înapoi, atingând cu tălpile palide podeaua din onix negru, şi luă un clopot din argint de pe una dintre canapelele tapiţate.

— Ce faci? întrebă Scarlett.

— Îl chem pe Daniel, ca să-l poţi cunoaşte personal.

Uşa se deschise şi apăru Jovan, care semăna cu un curcubeu, îmbrăcat în aceeaşi ţinută colorată pe care o purtase în prima noapte, pe monociclu.

— O, bună. Fata se învioră când o văzu pe Scarlett. Ţi-ai găsit, în sfârşit, sora.

— Nu poţi avea încredere în ea, îi şopti Scarlett lui Tella. Lucrează pentru Legend.

— Bineînţeles că lucrează pentru Legend, spuse Tella. Iart-o pe sora mea, Jo, încă este prinsă în joc. Crede că Legend ne va ucide pe amândouă.

— Eşti sigură că se înşală? Jovan făcu semn din ochi, ca şi când ar fi glumit, dar când privirea ei se îndreptă spre Scarlett, voioşia dispăru.

— Ai văzut asta? întrebă Scarlett. Ştie!

Tella o ignoră.

— Poţi să-l chemi pe lordul DeEngl pentru mine, te rog?

Înainte ca Scarlett să poată protesta, Jovan dădu din cap şi dispăru pe unde venise, printr-o uşă ascunsă în peretele din spate.

— Tella, te rog, o imploră Scarlett. Trebuie să plecăm de aici. Nu ştii cât de periculoasă este situaţia. Chiar dacă ai dreptate în legătură cu Daniel, tot nu eşti în siguranţă. Legend nu vă va lăsa să fiţi împreună.

Scarlett făcu o pauză şi întinse mâinile, arătându-i surorii ei tot sângele preţios încă o dată.

— Vezi… asta? vorbi gâtuit. Sângele e adevărat. Înainte de a urca aici, l-am văzut pe Legend ucigând pe cineva…

— Sau crezi că l-ai văzut, o întrerupse Tella. Orice ai fi văzut, sunt sigură că nu a fost adevărat. Uiţi că tot ceea ce întâmplă aici face parte din joc. Şi nu fug de Daniel pentru că te-ai lăsat prea dusă de val.

Colţurile buzelor Tellei se lăsară uşor în jos.

— Ştiu că nimeni nu mă iubeşte mai mult decât tine, Scar, aş fi devastată fără tine. Te rog, nu mă părăsi acum. Şi nu-mi cere să-l părăsesc pe Daniel. Buzele Tellei se încreţiră mai mult. Nu mă face să aleg între cele două

iubiri ale vieţii mele.

„Două iubiri”. Cuvintele alese de sora ei o întristară pe Scarlett. Brusc, era din nou pe trepte, privindu-i capul lui Julian căzând, înainte de a i se opri respiraţia. Trebuia să găsească o cale să-l aducă înapoi, dar mai trebuia să o ducă pe sora ei într-un loc sigur, să plece din turn şi departe de acest balcon.

— Acum, spuse veselă Tella, ca şi când s-ar fi înţeles, deşi Scarlett nu scosese niciun cuvânt, ajută-mă să mă fac frumoasă pentru lordul Daniel! Tella plecă spre toaletă. Poate vrei să te aranjezi şi tu, îi strigă ea. Am nişte rochii care ţi-ar veni minunat.

Noaptea deveni şi mai întunecată când Scarlett rămase pe loc.

Ştia că părea a fi pe jumătate moartă şi era tentată să rămână aşa. Îi plăcea ideea de a-l înspăimânta pe logodnicul Tellei. Lui Scarlett îi plăcea şi mai mult ideea de a pleca – dar Tella nu era genul care să alerge după Scarlett, dacă ar fi plecat. Şi dacă Tella avea dreptate? Poate că era exagerat să presupună că tot jocul se învârtea în jurul lor. Dacă sora ei avea dreptate, iar Scarlett ar fi stricat totul, Tella nu ar fi iertat-o niciodată.

Dar, dacă Scarlett nu era nebună, iar Julian era într-adevăr mort, atunci Scarlett trebuia să primească dorinţa şi să-l salveze.

În spatele paravanului Tellei erau deschise un dulap şi mai multe cufere, pline cu o mulţime de haine. Scarlett îşi privi sora care se gândea cu ce să se îmbrace.

Scarlett spera că, după întâlnirea cu acest Daniei, ar fi putut să găsească o cale să o convingă pe Tella să plece alături de ea. Între timp, ar fi rămas lângă ea şi ar fi descoperit o metodă prin care să obţină dorinţa de la Legend.

— Cea albastră, rosti Scarlett. Este culoarea care ţi se potriveşte cel mai bine.

— Ştiam că vei rămâne, spuse Tella. Poftim, asta este pentru tine, va arăta foarte bine cu părul tău brunet şi cu acea şuviţă nouă. Îmi pare rău, nu am nimic de încălţat

care să-ţi vină, va trebui să-ţi laşi cizmele să se usuce. Ea îi dădu lui Scarlett o rochie roşie, cu o fustă voluminoasă, ca de bal, mai lungă în spate decât în faţă, şi acoperită cu mărgele roşii, în formă de lacrimi.

Rochia se potrivea cu sângele de pe mâinile lui Scarlett. După ce Scarlett reuşi să spele, în cele din urmă, sângele, îşi jură încă o dată că avea să găsească o metodă prin care să-l aducă înapoi pe Julian. Nicio rană nu avea să-i mai păteze mâinile în acea noapte.

— Promite-mi un lucru, spuse Scarlett. Orice s-ar întâmpla, jură-mi că nu te vei arunca de la balcon.

— Doar dacă-mi promiţi că nu vei rosti asemenea lucruri ciudate când va sosi Daniel.

— Vorbesc serios, Tella.

— Şi eu. Te rog să nu strici…

Se auzi o bătaie în uşă.

— Trebuie să fie Daniel. Tella încălţă o pereche de pantofi argintii, înainte de a se învârti în rochia ei albastră. Culoarea viselor dulci şi a finalurilor fericite.

— Eşti frumoasă, spuse Scarlett. Totuşi, chiar dacă îndrăznea să spere că sora ei era cea care avea dreptate, Scarlett nu putu să ignore balta amară şi galbenă de groază din stomacul ei în clipa în care Tella ieşi din spatele paravanului şi se îndreptă spre uşa ascunsă din peretele din spate.

Lumea se balansa când Tella o deschise, totul înclinându-se când Scarlett îl văzu pe bărbatul aflat de cealaltă parte luând-o pe sora ei de mijloc şi trăgând-o aproape, pentru a o săruta.

Două umbre de roz îi colorau obrajii Tellei când se retrase.

— Daniel, avem musafiri. Tella îl trase pe bărbatul pe care îl numi Daniel înapoi spre canapelele tapiţate, unde Scarlett stătea nemişcată.

— Dă-mi voie să ţi-o prezint pe sora mea, Scarlett. Tella radia din nou atât de mult, încât nu observă că Scarlett făcuse un pas înapoi în mod involuntar sau că tânărul de lângă ea îşi linsese buzele când Tella nu se uita.

— Donatella, pleacă de lângă el, spuse Scarlett. Numele lui nu este Daniel.

37

Nu mai purta un joben, şi îşi schimbase fracul negru cu o redingotă albă, dar ochii îi scânteiau cu aceeaşi sclipire nebună, ca şi când ceva dezechilibrat s-ar fi ascuns în spatele lor, iar el nu se deranja să ascundă asta.

— Scar, şopti ea. Te porţi din nou ciudat, adăugă ea.

— Nu, îl cunosc, insistă Scarlett. El este Legend.

— Scarlett, nu te mai purta ca o nebună, zise Tella. Daniel a fost cu mine toată noaptea, în fiecare noapte a jocului. E imposibil să fie Legend.

— Este adevărat. Legend o cuprinse de umeri pe Tella; în clipa în care îi trase mai aproape silueta scundă, ea păru a fi un copil sub strânsoarea lui puternică.

— Ia-ţi mâinile de pe ea! Scarlett sări pe Legend.

— Scar! Încetează! Tella o apucă pe Scarlett de păr, îndepărtând-o înainte de a reuşi să facă şi altceva în afară de a-l zgâria.

— Daniel, îmi pare rău, spuse Tella. Nu ştiu ce a apucat-o. Scarlett, încetează cu această nebunie!

— Te-a minţit! Luptându-se cu Tella, pe Scarlett o ustura pielea capului. Este un criminal.

Totuşi, Legend nu arăta în acea clipă ca un criminal. Îmbrăcat în alb şi fără zâmbetul lui nebun, părea la fel de inocent ca un sfânt.

— Poate că ar trebui să o legăm înainte să se rănească singură.

— Nu! strigă Scarlett.

O umbră de nelinişte îi traversă chipul Tellei.

— Iubito, este sălbatică, va răni pe unul din noi. Legend îşi încruntă sprâncenele ca şi când ar fi fost cu adevărat îngrijorat. Îţi aminteşti că am fost avertizaţi în privinţa oamenilor care se lasă duşi de val? O voi ţine eu până aduci sfoara. Ar trebui să fie în cufărul cu haine, pentru momente ca acesta.

— Tella, te rog, nu-l asculta, insistă Scarlett.

— Iubito, o linguşi Legend, cu vocea plină de o falsă

îngrijorare. Este pentru propria ei siguranţă.

Privirea Tellei se îndreptă spre Legend, în toată gloria lui imaculată, apoi spre Scarlett, cu părul ei încâlcit şi obrajii pătaţi de lacrimi.

— Îmi pare rău, spuse Tella. Nu vreau să te răneşti.

— Nu! Scarlett se zbătu din nou, rupându-şi mânecile rochiei şi împrăştiind mărgelele pe podea în clipa în care Legend o luă de lângă sora ei. Mâini puternice precum fierul i le întoarseră pe ale ei la spate când Tella dispăru după paravan.

— Vezi cât de dispusă este să facă orice îi cer? îi şopti Legend la ureche.

— Te rog, îl imploră Scarlett, las-o în pace. Fac tot ce spui, dacă o laşi să plece. Dacă vrei să sar de la balcon, o voi face. Numai nu-i face rău!

Cu o mişcare bruscă, Legend o întoarse pe Scarlett. Avea pielea palidă, pometţii duri şi ochii plini de o nebunie dezvăluită.

— Ai sări pentru ea, ai muri? O eliberă pe Scarlett, împingând-o. Atunci, fă-o. Acum.

— Vrei să sar chiar acum?

— Nu chiar acum. Colţurile buzelor îi tresăriră, o imitaţie dementă a unui zâmbet. Nu te-aş fi invitat la înmormântarea ei dacă aş fi plănuit să mori în seara asta. Apropie-te cât de mult poţi de marginea balconului, fără să cazi.

Scarlett nu putea gândi clar. Se întrebă dacă aşa se simţea Tella în preajma lui Legend. Ameţită şi dezorientată.

— Dacă fac asta, promiţi că nu o vei răni pe sora mea?

— Ai cuvântul meu. Legend făcu un „X” cu un deget palid în dreptul inimii. Dacă mergi pe marginea balconului, jur pe viaţa mea extraordinară că nu o voi mai atinge pe sora ta niciodată.

— Şi îmi promiţi că nu vei mai lăsa pe nimeni să o facă? Legend o privi pe Scarlett, de la mânecile rupte ale rochiei până la picioarele goale.

— Poziţia în care te afli nu îţi prea permite să te

târguieşti.

— Atunci, de ce faci o înţelegere cu mine?

— Vreau să văd cât de departe eşti dispusă să mergi. Tonul lui deveni siropos de curios, dar felul în care o privea era complet provocator. Dacă nu eşti dispusă să faci asta, nu vei putea să o salvezi.

Lui Scarlett i se păru că spusese „Dacă nu eşti capabilă să faci asta, nu o iubeşti suficient de mult”.

Conştientă de ceea ce făcea, Scarlett se îndreptă spre marginea balconului. Aerul nopţii îi învălui gleznele când se apropie, şi chiar dacă fetei nu îi era frică de înălţime, se simţi ameţită când îndrăzni să privească în jos la punctele de lumină, oamenii şi pământul solid, care ar fi fost nemilos, dacă ea…

— Opreşte-te! strigă Legend.

Scarlett îngheţă, dar Legend continuă să ţipe, lăsându-şi vocea să se umple cu o groază artificială, făcând-o să se spargă în toate locurile corecte.

— Donatella, grăbeşte-te, sora ta încearcă să sară.

— Nu! strigă Scarlett. Nu încerc…

O privire, ca un avertisment din partea lui Legend, o întrerupse.

— Mai spune un cuvânt şi nu îţi voi mai oferi nicio garanţie.

Dar o promisiune de-a lui nu însemna nimic. Crezuse, ca o proastă, tot ce îi spusese. O făcuse să meargă spre margine ca să o îndepărteze mai mult de Tella, care păru şocată când apăru din nou, cu sfoara.

— Scarlett, te rog, nu sări! Faţa Tellei era roşie şi pătată.

— Nu voiam să sar, insistă Scarlett.

— Îmi pare rău – m-a convins să o eliberez, spuse Legend. Apoi, a spus că, dacă ar sări, s-ar trezi din joc.

— Daniel, nu este vina ta, spuse Tella. Scar, te rog, pleacă de pe lângă margine.

— Minte! strigă Scarlett. El este cel care m-a făcut să merg pe margine – a spus că dacă o fac, nu te va răni. Scarlett îşi dădu seama prea târziu că acest lucru o făcea

doar să pară şi mai nebună. Tella, te rog, mă cunoşti; ştii că nu aş face aşa ceva.

Tella îşi supse buza inferioară, părând din nou distrusă, ca şi când, în adâncul ei, Tella ar fi crezut că sora ei este o sinucigaşă.

— Te iubesc, Scar, dar ştiu că acest joc îi face pe oameni să acţioneze ciudat. Tella îi dădu funia lui Legend. El îşi lăsă capul în jos în mod dramatic, ca şi când situaţia l-ar fi făcut şi pe el să sufere.

— Nu! Scarlett voia să se retragă, dar marginea balconului era în spatele ei. Noaptea crudă îşi dorea să o înghită, dacă ar fi căzut.

În schimb, fugi înainte, încercând să-l depăşească pe Legend, dar el se mişcă precum o viperă. Cu o mână, îi cuprinse încheieturile. Cu cealaltă, o împinse pe un scaun.

— Dă-mi drumul! Scarlett încercă să dea din picioare, dar şi Tella era acolo, legându-i gleznele agitate, în timp ce Legend îi prindea braţele şi pieptul de scaun. Scarlett simţi respiraţia bărbatului pe gât, când îi şopti, fierbinte şi prea încet ca să audă Tella:

— Aşteaptă să vezi ce voi face în continuare.

— Te voi ucide! ţipă Scarlett.

— Poate că ar trebui să-i dăm un sedativ? întrebă Tella.

— Nu, cred că asta ar trebui să ţină suficient de mult. Legend trase de sfoară o ultimă dată, tăindu-i respiraţia lui Scarlett.

În spate, o uşă ascunsă se deschise, iar zâmbetul maniacal al lui Legend reveni când tatăl lui Scarlett şi contele Nicolas d'Arcy intrară. Guvernatorul păşi înainte, hotărât, cu fruntea ridicată şi cu umerii drepţi, ca şi când ar fi fost un imitat de onoare. Contele părea interesat doar de o singură persoană – de Scarlett.

— Tella! Panica lui Scarlett crescu.

Pentru prima dată, frica licări şi pe chipul Tellei.

— Ce caută ei aici?

— I-am invitat. Legend flutură mărinimos un braţ spre Scarlett, care continua să se lupte cu funia, în vreme ce bărbaţii se apropiau.

— Legată toată şi gata de plecare, aşa cum am promis, spuse Legend.

— Daniel, ce faci? şopti Tella.

— Chiar ar fi trebuit să o asculţi pe sora ta. Legend se dădu la o parte când guvernatorul Dragna şi contele Nicolas d'Arcy se apropiară de Scarlett.

Contele se aranjase de când îl văzuse ultima dată. Părul lui brunet era pieptănat şi se schimbase într-un nou frac roşu. El îşi coborî privirea spre Scarlett şi scutură din cap, ca şi când i-ar fi zis: „Ţi-am spus eu".

— Pot să păstrez funia? întrebă guvernatorul, cu ochii plini de răzbunare.

— Daniel, spune-le să stea departe de noi! strigă Tella.

— O, Donatella, rosti Legend, proastă şi încăpăţânată până la sfârşit. Nu există niciun Daniel DeEngl, deşi mi-a plăcut să mă prefac. Legend izbucni într-un hohot pervers, acelaşi sunet îngrozitor pe care Scarlett îl auzise prima dată în tuneluri.

Aşchiile îi înţepară braţele lui Scarlett când se luptă să se elibereze de funii.

Tella nu mai spuse niciun cuvânt, dar Scarlett o vedea pe sora ei prăbuşindu-se. Micşorându-se, întinerind şi devenind brusc fragilă, în timp ce continua să se holbeze la Legend aşa cum Scarlett îşi imaginase că îl privise ea pe Julian când aflase prima dată adevărul, şi anume că o înşelase. Crezând, dar neacceptând. Aşteptând o explicaţie despre care Scarlett ştia că nu avea să vină niciodată.

Până şi guvernatorul Dragna păru uimit de identitatea mărturisită a lui Legend. Cu toate acestea, contele nu părea prea surprins. Abia dacă îşi ridică privirea.

— Nu te cred, spuse Tella.

— Vrei să fac o vrajă, ca să-ţi demonstrez că sunt chiar cine spun că sunt?

— Nu la asta mă refeream. Ai zis că mă iubeşti, rosti Tella. Toate acele lucruri pe care mi le-ai spus…

— Am minţit, răspunse categoric Legend. Ceva era în neregulă cu modul hotărât în care îi vorbise, ca şi când Tella nici măcar nu ar fi contat suficient de mult încât să o

urască.

— Dar… dar… spuse repede Tella, vraja pe care o aruncase Legend asupra ei risipindu-se, în sfârşit. Dacă ar fi fost din porţelan – aşa cum credea deseori Scarlett – Tella s-ar fi spart. Dar ea se tot retrăgea. Tot mai aproape de acea margine periculoasă a balconului.

— Tella, opreşte-te! strigă Scarlett. Eşti aproape de margine.

— Nu mă opresc până când nu vă îndepărtaţi de ea. Tella îi ţintui cu privirea pe tatăl ei şi pe conte. Dacă mai faceţi un pas spre sora mea, jur că voi sări. Şi, tată, tu ştii că, dacă nu mă ai pe mine, nu vei putea niciodată să o controlezi pe Scarlett. Chiar dacă o ai pe ea, nu-ţi vei putea duce la bun sfârşit planul căsătoriei.

Guvernatorul şi contele se opriră, dar Tella continuă să se retragă, pantofii argintii alunecându-i până la marginea balconului.

— Tella, opreşte-te! Scarlett se luptă ca să se elibereze de funie, mărgelele rupându-i-se de pe rochie în clipa în care se lovi de scaun. Acest lucru nu putea să se întâmple. Nu după moartea lui Julian. Nu o putea pierde pe Tella aşa. Te apropii prea mult de margine!

— Este cam târziu pentru asta. Tella râse, un sunet fragil, care părea la fel de casant ca ea. Scarlett voia să alerge spre sora ei, să o prindă acolo unde se clătina, pe marginea balconului, dar funia nu era destul de lungă. Reuşi să-şi elibereze gleznele, dar braţele îi erau încă legate. Doar stelele o priviră, compătimitoare, în timp ce ea se balansa înainte şi înapoi, sperând că, dacă ar fi răsturnat scaunul, i-ar fi rupt unul din braţe şi, în cele din urmă, s-ar fi eliberat.

— Donatella, este în regulă, spuse tatăl ei, aproape tandru. Încă te poţi întoarce acasă cu mine. Te iert. Vă iert pe amândouă.

— Te aştepţi să te cred? explodă Tella. Eşti un mincinos, şi mai rău decât el! Ea îndreptă un deget tremurând spre Legend. Toţi sunteţi nişte mincinoşi!

— Tella, eu nu sunt. Cu un trosnet, scaunul lui Scarlett

lovi podeaua, unul din braţe rupându-se astfel încât ea reuşi, în sfârşit, să se elibereze de funie şi să se îndrepte spre margine.

— Nu te apropia, Scar! Tella mişcă un picior, iar degetele îi trecură de margine.

Scarlett îngheţă.

— Tella, te rog… Scarlett încercă din nou să facă un pas, dar când Tella se clătină, îngheţă din nou, îngrozită că o mişcare greşită ar fi împins-o pe sora ei chiar peste marginea de care voia să o salveze.

— Te rog, ai încredere în mine. Scarlett întinse o mână. Curăţată de sânge, spera să o salveze în felul în care nu reuşise să-l salveze pe Julian în tuneluri. Voi găsi o cale să am grijă de tine. Te iubesc foarte mult.

— O, Scar, spuse Tella. Lacrimile îi curseră pe obrajii roz. Şi eu te iubesc. Şi îmi doresc să fi fost la fel de puternică cum eşti tu. Destul de puternică pentru a spera că poate fi mai bine, dar nu mai pot face asta. Ochii căprui ai Tellei îi întâlniră pe ai lui Scarlett, la fel de trişti ca lemnul proaspăt tăiat. Apoi, îi închise, ca şi când Tella nu ar mai fi suportat să o privească. Am vorbit serios când am spus că aş prefera să mor la marginea lumii decât să trăiesc o viaţă nefericită în Trisda. Îmi pare rău.

Cu degetele tremurânde, Tella îi trimise un sărut surorii ei.

— Nu…

Tella păşi peste marginea balconului.

— Nu! urlă Scarlett, privind cum sora ei plonja în noapte.

Fără aripi cu ajutorul cărora să coboare, căzu şi îşi întâlni moartea.

38

Scarlett avea să îşi amintească doar fragmente din ce s-a întâmplat după aceea. Nu avea să îşi aducă aminte cum Tella semănase cu o păpuşă, aruncată de pe un raft foarte înalt, până când sângele începuse să băltească în jurul ei.

Nici măcar atunci Scarlett nu reuşi să-şi ia privirea de la corpul mort al surorii ei. Nu făcea altceva decât să-şi dorească în continuare. Să-şi dorească să se mişte Tella. Să-şi dorească să se ridice şi să meargă. Să-şi dorească un ceas care ar fi putut da timpul înapoi, oferindu-i lui Scarlett şansa de a o salva.

Scarlett îşi aminti de ceasul de buzunar care întorcea timpul, pe care îl văzuse în prima ei zi aici. Dacă Julian l-ar fi furat pe acela!

Dar şi Julian era mort.

Scarlett suspină, înecându-se. Îi pierduse pe amândoi. Fata plânse până când începură să o doară ochii şi pieptul şi părţi din corp despre care nu ştia că ar fi putut să o doară.

Contele se apropie, ca şi când ar fi vrut să o consoleze cumva.

— Opreşte-te. Scarlett întinse o mână tremurândă. Te rog. Se înecă vorbind, dar nu putea suporta consolarea nimănui, mai ales cea venită din partea lui.

— Scarlett, spuse tatăl ei. El se apropie, iar contele se îndepărtă. Sau, mai degrabă, se băgă în faţa ei. Se aplecă, de parcă ar fi avut un pachet invizibil legat de spate şi, pentru prima dată, Scarlett nu văzu un monstru, ci un tiran bătrân şi trist. Văzu cum părul blond îi încărunţise la vârfuri, iar ochii îi erau roşii. Un dragon fără foc şi cu aripile rupte. Îmi pare rău…

— Nu. Scarlett îl întrerupse; el merita asta. Nu mai vreau să te văd niciodată. Nici măcar nu mai vreau să-ţi aud vocea, şi nu vreau să încerci să-ţi uşurezi conştiinţa cerându-ţi scuze. Tu ai făcut asta. Tu ai condus-o spre locul acesta.

— Încercam să te protejez. Nările guvernatorului Dragna se umflară. Poate că avea aripile rupte, dar flăcările îi rămăseseră. Dacă m-ai fi ascultat, în loc să fii mereu atât de neascultătoare, o nerecunoscătoare nenorocită…

— Domnule! Jovan, pe care Scarlett nu o observase până atunci, păşi curajoasă în faţa guvernatorului Dragna. Cred că ai spus sufi…

— Dă-te la o parte. Guvernatorul o lovi pe Jovan peste faţă.

— Nu o atinge! Scarlett şi Legend vorbiră în acelaşi timp, deşi Legend fu cel care înaintă într-o clipă. Ager, cu un contur palid şi cu ochii foarte întunecaţi, se concentra acum asupra guvernatorului. Nu-mi vei mai răni niciun actor.

— Sau ce vei face? Guvernatorul Dragna rânji. Cunosc regulile. Ştiu că nu-mi poţi face nimic, atâta vreme cât jocul continuă.

— Atunci, ştii şi că jocul se termină la răsărit, iar acesta se apropie rapid. Când se va întâmpla asta, nu va mai trebui să respect regulile. Legend rânji. Faptul ca mi-ai văzut adevăratul chip este un stimulent în plus să scap lumea de tine.

Legend îşi roti încheietura mâinii, şi toate lămpile cu lumânări şi focul din gropile de pe balcon deveniră mai strălucitoare, aruncând o lumină demonică, de un roşu-portocaliu, peste podeaua neagră.

Guvernatorul Dragna se albi la faţă.

— Poate că nu am ţinut la fiica ta, continuă Legend, dar îmi pasă de actorii mei şi ştiu ce ai făcut.

— Despre ce vorbeşte? întrebă Scarlett.

— Nu-l asculta, rosti guvernatorul.

— Tatăl tău s-a gândit că poate să mă ucidă, spuse Legend. Guvernatorul a crezut, în mod eronat, că Dante era stăpânul Caravalului şi, în schimb, i-a luat lui viaţa.

Scarlett îşi privi îngrozită tatăl.

— Tu l-ai ucis pe Dante?

Până şi contele, care stătea acum la distanţă, păru

tulburat să audă asta.

Guvernatorul Dragna începu să respire mai greu.

— Încercam doar să te protejez!

— Poate că ar trebui să te gândeşti să te protejezi pe tine, continuă Legend. Dacă aş fi în locul tău, guvernatorule, aş pleca acum şi nu m-aş mai întoarce niciodată în acest loc sau oriunde m-ai putea găsi. Lucrurile nu se vor termina bine când te voi vedea data viitoare.

Contele se retrase primul.

— Nu am avut de-a face cu nicio crimă. Eu am venit aici doar pentru ea. Ochiul contelui licări spre Scarlett, ţintuind-o cu privirea dincolo de acel moment iniţial, incomod. Nu mai scoase niciun cuvânt, dar colţurile buzelor i se ridicară suficient încât să-i arate albul dinţilor. Tot aşa o privise şi când fugise prima dată de el; ca şi când un joc tocmai ar fi început între ei doi, iar el era nerăbdător să-l joace.

Scarlett avea impresia că, deşi contele Nicolas d'Arcy pleca, socotelile lor erau departe de a se fi încheiat.

Contele îşi înclină capul, simulând o plecăciune. Apoi, se întoarse şi ieşi pe uşă, cizmele sale argintii răsunând în timp ce el dispăru.

— Haide. Cu o mână tremurândă, guvernatorul îi făcu semn lui Scarlett să înainteze. Plecăm.

— Nu. Scarlett tremura din nou, dar rămase pe loc. Nu merg nicăieri cu tine.

— Proasto… înjură guvernatorul. Dacă rămâi, ne învinge familia. Asta a vrut. Totuşi, dacă vrei să vii cu mine, pierde. Sunt sigur că contele va…

— Nu mă căsătoresc cu el, iar tu nu mă poţi obliga. Tu eşti cel care ne-a distrus familia. Nu-ţi doreşti decât putere şi control, spuse Scarlett, dar asupra mea nu vei mai avea nici putere, nici control. Acum, că Tella a murit, nu mai ai cum să mă ţii lângă tine.

Pentru o clipă, Scarlett fu tentată să păşească peste margine şi să adauge: „Acum, pleacă, înainte să-ţi pierzi ambele fiice”. Dar nu avea să-l lase să o distrugă, aşa cum

o făcuse cu sora ei. Avea să facă tot ceea ce ar fi trebuit să facă în urmă cu mult timp.

— Îţi cunosc secretele, tată. Întotdeauna mi-a fost prea frică, dar acum, că nu o mai poţi folosi pe Tella ca să mă controlezi, nu mai am niciun motiv să tac. Ştiu că tu crezi că poţi scăpa de o crimă, dar nu-mi imaginez că gărzile tale îţi vor mai rămâne mult timp loiale, când le voi spune tuturor că tu l-ai ucis pe unul dintre fiii lor. Voi spune întregii insule cum l-ai ucis pe Felipe, cum l-ai înecat cu propriile mâini, doar ca să mă faci să te ascult, înspăimântându-mă. Cât de bine vei dormi după ce tatăl lui Felipe va afla acest lucru? Şi mai ştiu şi alte secrete, unele care vor nărui tot ce-ai construit.

Scarlett nu mai fusese atât de curajoasă în viaţa ei. Inima, sufletul şi chiar şi amintirile reuşiseră să o rănească. O durea totul. Se simţea grea şi golită în acelaşi timp. O durea să respire şi făcea eforturi ca să vorbească, dar era încă în viaţă. Încă respira, vorbea şi simţea. În mare parte, nu simţea decât agonie, dar nici nu se mai temea de nimic.

Şi, pentru prima dală, tatălui ei îi era frică de ea.

Legend părea să-l sperie şi mai mult. Totuşi, în orice caz, pleca, iar Scarlett nu-şi imagina că avea să se întoarcă vreodată după ea. Un guvernator nu trăia mult fără gărzi loiale. Insulele Cucerite nu erau cele mai dispuse să se lase conduse; întotdeauna exista cineva care căuta să uzurpe puterea.

Aşadar, plecarea lui ar fi trebuit să i se pară o victorie. Scarlett era, în sfârşit, liberă. Eliberată de tatăl ei. Liberă să plece oriunde ar fi vrut – Julian îi oferise asta, prin coordonatele din ceasul de buzunar.

Julian. Suferinţa pe care o simţea pentru el era diferită faţă de cea pe care o simţea pentru Tella: fiecare îi rupea o jumătate din ea, dar ambele o împovărau, în mod egal. Simţea noi suspine formându-i-se în piept, umflându-se ca valurile pe cale să se spargă, dar, gândindu-se la Julian, îşi aminti de altceva. Îşi aminti de ce îi abandonase corpul în acele tuneluri.

Câştigase jocul. Încă avea dorinţa, iar Legend era acolo, ca să i-o împlinească.

Pentru o clipă, simţi speranţa, mai uşoară decât greutatea suferinţei sale. Irizată şi de nedescris – şi aproape imposibil de păstrat.

Deoarece Julian nu era singurul pe care trebuia să-l salveze.

Pieptul o duru din nou pe Scarlett. Tella şi Julian erau amândoi morţi. Simţea că nu ar fi trebuit să aibă de ales, dar aşa era, ceea ce o făcea să se simtă mai puţin o soră. Sau poate că Julian conta şi mai mult decât îşi dădea seama, pentru că, deşi ştia că avea de gând să o aleagă pe Tella, nu o putea spune imediat, ca şi când poate că ar fi existat o cale de a-i salva pe amândoi, pe care nu o descoperise încă.

Pe sora ei sau pe băiatul de care Scarlett aproape sigur se îndrăgostise.

Julian murise din cauza ei. Riscase totul pentru ea, înfruntându-l pe tatăl ei şi apoi dându-i acel ceas de buzunar, chiar înainte ca Scarlett să-l întâlnească pe Legend. Scarlett se gândi la cât de încordată îi era vocea când se lupta să-i spună adevărul. Nu era treaba lui să o protejeze, dar făcuse tot ce putuse. O mai făcuse şi să simtă lucruri pe care nu ştia că şi le putea dori şi pentru asta avea să îl iubească pentru totdeauna.

Dar Tella nu era doar sora ei, ci şi cea mai bună prietenă a lui Scarlett, singura persoană din lume pe care ar fi trebuit să o iubească mai mult decât pe oricine sau orice altceva, persoana de care trebuia să aibă grijă.

Scarlett se întoarse spre Legend, hotărâtă ce să aleagă.

— Am câştigat. Îmi datorezi o dorinţă.

Legend pufni, ca şi când ar fi fost amuzat.

— Mă tem că răspunsul meu este nu.

— Cum adică nu?

Legend răspunse sec:

— Din tonul tău, cred că ştii exact la ce mă refer.

— Dar am câştigat jocul, argumentă Scarlett. Ţi-am rezolvat indiciile complicate. Am găsit-o pe sora mea. Îmi

datorezi o dorinţă.

— Chiar te aştepţi să-ţi ofer o dorinţă, după toate acestea? În jurul lui Legend, lumânările pâlpâiră, ca şi când toate ar fi râs împreună cu el.

Scarlett îşi strânse pumnii, spunându-şi că nu avea să plângă din nou, chiar când lacrimile îi ardeau ochii. Faptul că îi oferea doar o dorinţă şi o făcea să aleagă între doi oameni pe care îi iubise era destul de crud, dar nicio dorinţă era ceva inadmisibil.

— Ce e în neregulă cu tine? Nu-ţi pasă că doi oameni nevinovaţi sunt morţi? Nu ai inimă!

— Dacă sunt atât de rău, atunci, de ce eşti încă aici? întrebă Legend, dar, când îşi îndreptă ochii spre ea, aceştia nu mai erau pietrele preţioase şi scânteietoare pe care le văzuse la prima lor întâlnire. Dacă ar fi fost altcineva, ar fi jurat că părea trist.

Probabil că era suferinţa ei. Scarlett vedea lucruri, deoarece şi Legend părea acum mai lipsit de strălucire. Mai monoton decât fusese în tuneluri sau când sosise prima dată pe balcon.

Ca şi când o vrajă ar fi fost aruncată peste el, iar acum dispărea cumva, făcându-l să nu mai fie cum fusese. Acolo unde pielea lui palidă strălucise în tunel, acum părea prăfuită, aproape ceţoasă, ca şi când ea ar fi privit o copie a lui, care între timp devenise mată.

Ani de zile, Scarlett crezuse că nimeni nu putea fi mai rău decât tatăl ei şi că nimeni nu putea fi mai magic decât Legend, dar, în ciuda trucurilor lui cu focul, stăpânul Caravalului nu mai părea acum la fel de magic. Poate că îi spusese că nu avea să-i împlinească dorinţa pentru că nu putea să o facă.

Totuşi, Scarlett văzuse destule minuni încât să creadă că dorinţele trebuiau să fie reale. Încercă să-şi amintească fiecare poveste care i se spusese vreodată despre magie. Jovan spusese că diferite lucruri, cum ar fi timpul, o alimentau. Bunica ei spusese că dorinţa făcea asta. Când Julian îi dăduse o zi din viaţă, îşi folosise propriul sânge.

Sânge. Asta era.

În lumea Caravalului, sângele poseda un fel de magie. Dacă o picătură putea să-i ofere unei persoane o zi de viaţă, poate că Scarlett ar fi putut să-i readucă pe Julian şi pe Tella la viaţă, dacă le-ar fi dat suficient din sângele ei.

Ea se întoarse spre Jo.

— Cum ajung pe stradă? Scarlett nu era sigură dacă fata avea să-i răspundă, dar Jo îi spuse repede cum să găsească exact ceea ce căuta.

Afară, se făcea mai întuneric cu fiecare secundă, în timp ce lămpile ardeau slab, semnalând ultima oră a nopţii.

O mulţime se adunase în jurul Tellei. Preţioasa Tella, care deja nu mai era a lui Scarlett. Fără zâmbetul, râsul, secretele, tachinările şi toate lucrurile care o făceau să fie iubita soră a lui Scarlett.

Ignorând privitorii, fata se aruncă în genunchi, afundându-se în balta de sânge din jurul surorii ei, care părea distrusă din toate punctele de vedere. Braţele şi picioarele îi erau deplasate în unghiuri groaznice, buclele ei blonde ca mierea fiind îmbibate cu sânge.

Scarlett îşi muşcă puternic degetul, până când sângele îi curse în palma pe care o apăsă pe buzele nemişcate şi albastre ale surorii ei.

— Tella, bea! spuse Scarlett. Degetele îi tremurară când continuă să le ţină la gura Tellei, dar Tella nici nu se mişca, nici nu respira. Te rog, tu mi-ai spus că viaţa înseamnă mai mult decât atât, şopti Scarlett. Nu poţi să mori acum. Îmi doresc să te întorci la mine.

Scarlett închise ochii şi repetă dorinţa ca pe o rugăciune. Nu mai crezuse în dorinţe din ziua în care tatăl ei îl ucisese pe Felipe, dar Caravalul îi redase credinţa în magie. Nu conta că Legend spusese că nu avea să-i ofere dorinţa. Era aşa cum îi spusese bunica ei: „Fiecare persoană primeşte o dorinţă imposibilă, dacă îşi doreşte ceva mai mult decât orice, şi dacă găseşte un pic de magie care să o ajute”. Scarlett îşi iubea sora mai mult decât orice; poate că acest lucru, combinat cu magia Caravalului, avea să fie suficient.

Ea continuă să-şi dorească, în timp ce în jurul ei lămpile

se stinseră încet, până când flăcările se epuizară, ca fata nemişcată din braţele lui Scarlett.

Nu funcţionase.

Noi lacrimi curseră pe obrajii lui Scarlett. Ea ar fi putut să o ţină pe Tella până ce acestea s-ar fi uscat, iar ea şi sora ei s-ar fi transformat în praf, un avertisment pentru ceilalţi care îndrăzneau să se lase duşi de val în înşelătoria Caravalului.

*

Povestea s-ar fi putut termina acolo. Într-o furtună de lacrimi şi de cuvinte şoptite, dar când soarele fu pe cale să răsară, în momentul întunecat de dinainte de răsărit, cel mai întunecat moment al nopţii, o mână măslinie o atinse pe Scarlett uşor pe umăr.

Scarlett îşi ridică privirea şi o văzu pe Jovan. Lumânările şi lămpile aproape că se transformaseră în fum, aşadar Scarlett abia dacă o vedea, dar îi recunoscu ritmul vioi al vocii.

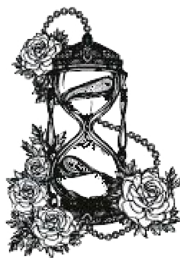
— Jocul este pe cale să ia sfârşit, în mod oficial. Curând, vor suna clopotele de dimineaţă, iar oamenii vor începe să-şi facă bagajele. M-am gândit că poate vrei să-i iei lucrurile surorii tale.

Scarlett îşi întinse gâtul spre balconul fără margini al Tellei – nu, era balconul fără margini al lui Legend.

— Nu vreau nimic din ce e acolo sus.

— O, dar s-ar putea să vrei aceste obiecte, rosti Jo.

ZIUA DE DUPĂ CARAVAL

39

În clipa în care Scarlett sosi în camera cu balcon a Tellei, îşi imagină că era un truc, un alt mod de a o chinui. Obiectele din camera ei erau toate noi. Rochii. Blănuri. Mănuşi. Niciunul dintre acestea nu păreau a fi ale Tellei. Singurul lucru care părea al surorii ei era amintirea rochiei albastre în care aceasta murise. Rochia care nu reuşise să aducă un final fericit.

Indiferent la ce s-ar fi gândit Jo…

Scarlett se opri la vederea unui obiect. Pe masa de toaletă a Tellei stătea o cutie pătrată, făcută din sticlă gravată şi cu margini argintii, cu o încheietoare care-i făcu inima să-i sară din piept. Era un soare cu o stea înăuntru şi cu o lacrimă în interiorul stelei.

Simbolul Caravalului.

Scarlett ura acum acest simbol heraldic mai mult decât culoarea mov, dar ştia clar că acea cutie, cu emblema gravată, nu fusese acolo până atunci.

Încet, Scarlett o deschise.

Găsi o foaie de hârtie. Cu grijă, desfăcu biletul. Era datat cu aproape un an în urmă.

Prima zi a Sezonului Fierbinte,
Anul 56, Dinastia Elantine

Dragă stăpâne Legend,

Cred că ești un mincinos, un escroc și un răufăcător, și aș dori foarte mult să mă ajuți.

Și tatăl meu este un răufăcător, deși nu la fel de elegant ca tine. El este genul căruia îi place să-și bată fiicele. Știu că aceasta nu este problema ta și, pentru că ai o inimă neagră, poate că nu-ți pasă. Dar, de asemenea, am aflat că ai simțit, de fapt, ceva când acea femeie s-a aruncat de la balcon, după ce ai respins-o în timpul Caravalului, în urmă cu toți acei ani. Am auzit că erai atât de supărat, încât acesta a fost adevăratul motiv pentru care ai încetat să mai pleci în turnee.

Dacă mă ajuți pe mine și pe sora mea, nu va compensa în totalitate ce s-a întâmplat atunci, dar ar putea ajuta un pic. Mai cred și că asta va crea un joc foarte interesant, și știu cât de mult îți place să joci.

A ta,
Donatella Dragna

Scarlett reciti scrisoarea de nenumărate ori. De fiecare dată o crezu puţin mai mult, până ce, în cele din urmă, o crezu fără îndoială.

Jocul nu se sfârşise încă. Şi părea că Scarlett avea dreptate: anul acesta, Caravalul nu avea legătură doar cu Legend şi cu bunica ei. De fapt, părea că sora ei făcuse un fel de târg cu însuşi stăpânul Caravalului.

— Jo! strigă ea. Jovan!

Fata apăru, săltând ciudat, a doua oară când se auzi strigată pe nume.

— Du-mă la stăpânul Legend, spuse Scarlett.

40

— Ce înseamnă asta? voi Scarlett să ştie.

În faţa ei, Legend stătea într-un scaun cu ciucuri, de culoarea şampaniei, şi se uita pe o fereastră ovală. Nu exista niciun balcon, nu în această cameră. Scarlett îşi imagină că aceste încăperi erau bolnave – asta dacă era posibil ca o cameră să fie bolnavă. În spaţiul vast, colorat în nuanţe bej, lipsite de strălucire, se aflau doar două scaune decolorate.

Scarlett flutură scrisoarea în faţa lui Legend, care încă o ignora. El se uita la toţi oamenii aflaţi dedesubt, care, începându-şi exodul înapoi spre lumea „reală”, îşi târau cuferele şi gentile de voiaj.

— Mă întrebam când vei veni, spuse el fără să se sinchisească.

— Ce fel de înţelegere ai făcut cu sora mea? întrebă Scarlett.

El eliberă un oftat.

— Nu am făcut nicio înţelegere.

— Atunci, de ce ai lăsat această scrisoare?

— Nici asta nu am făcut-o.

În cele din urmă, stăpânul Caravalului încetă să se mai uite pe fereastră, dar ceva era straniu în calmul expresiei pe care o afişa – sau, mai degrabă, lipsea ceva.

— Gândeşte-te. Cine ar vrea să ai acea scrisoare? o întrebă el.

Din nou, Legend fu primul la care se gândi.

— Nu am fost eu, repetă el. Şi uite un indiciu, ar trebui să-ţi dai seama uşor. Imaginează-ţi cine ar fi putut să ţi-o lase.

— Donatella? şopti Scarlett. Ea ar fi putut să mute cutia, cât timp plecase să aducă frânghia. Dar de ce?

Ignorându-i întrebarea, Legend îi înmână lui Scarlett un mic teanc de scrisori.

— Trebuie să ţi le dau şi pe acestea.

— De ce nu-mi spui, pur şi simplu, ce se întâmplă?

întrebă Scarlett.

— Pentru că nu acesta e rolul meu. Legend se ridică de pe scaun şi se apropie atât de mult de Scarlett, încât ar fi putut să o atingă. Purta din nou fracul şi pălăria din catifea, însă nu rânjea sau râdea, şi nici nu făcea nimic din acele lucruri nebuneşti pe care ea începuse să le asocieze cu el. Se uita la ea, dar nu ca şi când ar fi încercat să o vadă, ci ca şi cum ar fi încercat să-i spună ceva despre el.

Senzaţia că lui îi lipsea ceva o furnică din nou pe Scarlett ca şi cum, atunci când norii s-ar fi risipit pentru a face loc soarelui, ar fi văzut şi mai mulţi nori. În camera Tellei, părea că voise să-i arate cât era de dezechilibrat; o făcuse să creadă că, în orice moment, ar fi putut să comită o nebunie. Acum, părea că nu era aşa.

În mintea ei, Scarlett auzi iar cuvintele „rolul meu”.

— Nu eşti Legend, nu-i aşa?

El zâmbi uşor.

— Asta înseamnă „da” sau „nu”? Scarlett nu avea chef de ghicitori.

— Numele meu este Caspar.

— Tot nu mi-ai răspuns, zise Scarlett. Totuşi, cât timp se holbă la el, piesele de puzzle începură să se potrivească în mintea ei, formând imaginea completă a ceea ce nu fusese în stare să vadă până în acel moment. La gâtul ei, ceasul de buzunar se înfierbântă în clipa în care îşi aminti cum Julian se oprise din a-i mărturisi, ca şi cum, fizic, ar fi fost incapabil să dea glas cuvintelor. Acelaşi lucru i se întâmplase şi în carusel, chiar înainte ca Scarlett să sară.

— Ca actor, magia te împiedică să spui anumite lucruri, ghici Scarlett cu voce tare. Ea îşi aminti atunci şi altceva, cuvintele dintr-un vis despre care i se spusese că nu avea să-l uite. „Se spune că, de fiecare dată când joacă, Legend are alt chip.”

Nu era magie, ci o varietate de actori. Asta îi explica şi de ce Caspar păruse mai puţin strălucitor şi mai monoton, ca o copie a adevăratului Legend, când se aflaseră în balcon – probabil că fusese, într-adevăr, vrăjit. Şi, în clipa în care Caravalul se apropiase de sfârşit, începuse să

dispară. Colţurile ochilor lui erau acum roşii, iar spaţiul dintre aceştia umflat. În tuneluri, pielea lui albă fusese ciudat de perfectă, dar acum ea văzu mici cicatrici pe maxilarul lui, unde îşi imagină că se tăiase la bărbierit. Avea chiar şi câţiva pistrui pe nas.

— Nu eşti Legend. De această dată era o declaraţie, nu o întrebare. De aceea ai spus că nu-mi vei acorda dorinţa. Eşti doar un actor, deci eşti incapabil să faci dorinţele să se împlinească.

Părea că jocul nu se terminase cu adevărat.

Scarlett ar fi trebuit să nu presupună că adevăratul Legend ar fi apărut în faţa ei. Câţi ani îi scrisese, înainte ca el să-i răspundă?

— Există măcar un Legend?

— O, da. Caspar râse, la fel de slab ca şi zâmbetul său, condimentat cu ceva amar. Legend este foarte real, dar majoritatea oamenilor nu ştiu dacă l-au întâlnit vreodată – inclusiv mulţi dintre actori. Stăpânul Caravalului nu merge şi se prezintă ca fiind Legend. Aproape întotdeauna pretinde că este altcineva.

Scarlett se gândi la mulţimea de oameni pe care o văzuse în timpul Caravalului. Se întrebă dacă vreunul dintre ei fusese evazivul Legend.

— L-ai întâlnit vreodată? întrebă ea.

— Nu pot să-ţi răspund la întrebarea asta.

Cu alte cuvinte, nu o făcuse.

— Totuşi, adăugă el, se pare că sora ta a reuşit să-i capteze atenţia. Caspar dădu din cap spre mâna lui Scarlett.

Şase scrisori, scrise de doi oameni diferiţi, care dădeau tonul unui sezon, după prima scrisoare a Tellei.

Prima zi a Sezonului Recoltei
Anul 56, Dinastia Elantine

Dragă domnișoară Dragna,

Îmi propui ceva interesant, deși nu sunt sigur ce iluzie te-a făcut să crezi că te pot ajuta. Dacă îmi cunoști trecutul, ești conștientă de ce s-a întâmplat între mine și bunica ta, Annalise.

I.

Ziua a șaisprezecea
a Sezonului Recoltei,
Anul 56, Dinastia Elantine

Dragă stăpâne Legend,

Sunt foarte conștientă de trecutul tău. Dar știu și că, acum ceva timp, ți s-a spus că orice rol vei juca în timpul Caravalului, te va afecta ca persoană. Și, recent, am auzit că, după ce s-a sinucis acea femeie, ai decis că nu mai voiai să fii un personaj negativ și că erai dornic să devii un fel de erou. Aceasta este șansa ta să te revanșezi.

Donatella Dragna

A patruzeci și patra zi
din Sezonul Recoltei,
Anul 56, Dinastia Elantine

Dragă domnișoară Dragna,

Nu mă mai pot răscumpăra. Totuși, în funcție de cât de departe ești dispusă să mergi, m-am gândit la asta și cred că aș putea să lucrez cu tine.

– L

A șaizeci și una zi
din Sezonul Recoltei,
Anul 56, Dinastia Elantine

Dragă stăpâne Legend,

Sunt dispusă să fac tot ce este necesar, sunt dispusă să mor.

Donatella Dragna

Scarlett o înjură pe sora ei pentru că scrisese asemenea cuvinte prostești. Prostești. Nebunești. Absurde. Nepăsătoare…

Mânia lui Scarlett dispăru când citi următoarea scrisoare.

A șaptezeci și șasea zi
din Sezonul Recoltei,
Anul 56, Dinastia Elantine

Dragă domnișoară Dragna,

Înțeleg că tu crezi că te iubește cineva suficient de mult încât să-și dorească să te readucă la viață?

– L

Prima zi a Sezonului Rece,
Anul 56, Dinastia Elantine

Dragă stăpâne Legend,
Cu siguranță.

Donatella Dragna

Aceea era ultima scrisoare. Scarlett le reciti şi, de fiecare dată, ochii o usturară cu noi lacrimi. „La ce se gândise Tella?”

— Se pare că se gândea că s-ar putea să vrei să trăiască din nou, spuse Caspar.

Scarlett nu-şi dădu seama că pusese întrebarea cu voce tare. Şi poate că răspunsul lui Caspar ar fi trebuit să o facă să se simtă mai bine.

Nu era aşa.

Scarlett se uită din nou la scrisori.

— De unde ştia sora mea toate acestea?

— Nu pot vorbi în numele ei, răspunse Caspar, dar îţi pot spune despre Caraval că nu este singurul loc în care oamenii schimbă secrete pentru lucruri. Probabil că sora ta a târguit ceva valoros ca să afle atât de multe.

Mâinile lui Scarlett tremurară. În tot acest timp, Tella lucrase ca să le salveze pe amândouă, iar Scarlett o dezamăgise. Încercase să-şi dorească s-o readucă pe Tella la viaţă, dar probabil că nu o iubea destul.

De cealaltă parte a ferestrei ovale, lumea dispăruse. Orice magie care ţinea Caravalul laolaltă se prefăcea repede în praf, luând toate clădirile şi străzile cu ea. Scarlett privi cum tot ce era afară dispărea, în timp ce noi lacrimi i se rostogoliră pe obraji.

— Proasta de Tella.

— Personal, cred că „isteaţă” este un cuvânt mai potrivit.

Scarlett se întoarse.

O fată cu zâmbet diavolesc şi bucle de înger.

— Tella? Eşti chiar tu?

— O, te rog, cred că tu ai născoci ceva mai bun decât atât. Buclele Tellei se unduiră când se deplasă prin cameră. Şi te rog să nu plângi.

— Dar te-am văzut murind, spuse Scarlett.

— Ştiu, şi, crede-mă când îţi spun, să te arunci spre pământ nu este un mod bun de a muri. Tella rânji din nou, dar moartea ei, indiferent de cât de scurtă sau de falsă fusese, încă părea prea reală – prea recentă – pentru ca ea să glumească în legătură cu asta.

— Cum ai putut… să mă faci să trec prin aşa ceva? se bâlbâi Scarlett. Cum ai putut să te prefaci că te sinucizi, în timp ce eu priveam?

— Cred că vă las singure. Caspar se îndreptă spre uşă,

aruncându-i o privire de rămas-bun lui Scarlett. Sper că nu-mi porţi pică pentru nimic. Ne vedem la petrecere?

— Petrecere? întrebă Scarlett.

— Ignoră-l, spuse Tella.

— Nu-mi mai spune ce să fac! Scarlett îşi pierdu controlul, suspinând din nou, vărsând lacrimi isterice, care o făceau să sughiţe şi să strănute.

— Îmi pare foarte rău, Scar. Tella se apropie şi îşi îmbrăţişă sora. Nu am vrut să te fac să suferi.

— Atunci, de ce ai făcut-o? Scarlett se retrase, sughiţând în timp ce se mişcă astfel încât unul dintre scaunele cu ciucuri să stea între ea şi sora ei. Indiferent de cât de uşurată era să o vadă pe Tella în viaţă, nu putea să uite cum se simţise când o văzuse murind. Când îi îmbrăţişase trupul mort. Când crezuse că nu avea să o mai vadă vreodată.

— Ştiam că dragostea ta ar putea să mă aducă din nou la viaţă, spuse Tella.

— Dar nu te-am adus înapoi. Legend nu mi-a dat dorinţa.

— O dorinţă nu este ceva pe care cineva ţi-l poate dărui, îi explică Tella. Legend putea să-ţi dea puţină magie în plus, ca să te ajute pe parcurs, dar dorinţa funcţiona doar dacă ţi-o doreai mai mult decât orice.

— Deci, îmi spui că eu mi-am dorit să te întorci la viaţă? Scarlett încă nu putea să înţeleagă. Când o văzuse prima dată pe sora ei, vie, respirând şi glumind ireverenţios, îşi imaginase că moartea Tellei fusese, cumva, un truc elaborat. Dar acum, Tella nu părea să glumească. Tella, dar dacă aş fi eşuat?

— Ştiam că poţi să o faci, răspunse categoric Tella. Nimeni nu mă iubeşte mai mult decât tine.. Ai fi sărit de pe balcon, dacă te-ar fi convins Caspar că astfel mă vei proteja.

— Nu sunt sigură de asta, mormăi Scarlett.

— Eu sunt, spuse Tella. Poate că nu ai putut să mă vezi în timpul jocului, dar m-am strecurat afară de câteva ori, ca să te urmăresc. Chiar şi când nu ai trecut testele, am ştiut că tot vei putea să mă salvezi.

— Teste? întrebă Scarlett.

— Legend a insistat să te supunem la câteva încercări. El mi-a promis că îmi va oferi puţină magie, dar trebuia să îţi doreşti suficient de mult sau nu m-ai fi readus la viaţă la sfârşitul jocului. De aceea femeia din magazinul de rochii te-a întrebat ce-ţi doreşti cel mai mult.

— Dar am picat acel test.

— Nu le-ai picat pe toate. L-ai trecut pe cel mai important, şi asta a fost suficient. Dacă nu ai fi făcut-o, nu ar fi trebuit să sar.

Scarlett îşi aminti ce îi spusese Caspar atunci când o pusese să meargă pe marginea balconului. „Dacă nu eşti dispusă să faci asta, nu vei putea să o salvezi."

— Te rog, nu te supăra. Gura în formă de inimă a Tellei se încreţi. Am făcut asta pentru amândouă. Aşa cum ai spus, tata m-ar fi căutat până la capătul lumii, dacă aş fi fugit.

— Dar nu şi dacă ai fi murit, termină Scarlett.

Tella încuviinţă, rânjind.

— În noaptea în care am plecat, am trimis două bilete pentru el, cu o scrisoare de la Legend, în care scria că ne va găsi la Caraval.

Scarlett respiră sacadat când şi-o imagină pe Tella strecurându-se în biroul tatălui lor. Scarlett era încă tentată să o certe pe sora ei pentru născocirea unui asemenea intrigi îngrozitoare, dar, pentru prima dată, Scarlett îşi dădu seama de cât de mult o subestimase pe Tella. Sora ei mai mică era mai isteaţă şi mai curajoasă decât crezuse vreodată Scarlett.

— Ai fi putut să-mi spui, rosti Scarlett.

— Am vrut să o fac. Tella păşi cu grijă în jurul scaunului, până ce ajunse în faţa surorii ei. Se schimbase de rochia distrusă în care murise; acum, purta alb – o nuanţă fantomatică de alb, iar Scarlett se întrebă dacă ea o alesese chiar din acel motiv. Ca şi când ar mai fi fost nevoie de puţin teatru.

Nu ştii cât de greu mi-a fost să nu spun nimic înainte de a pleca din Trisda, iar când am ajuns în acel balcon, am

fost speriată de moarte – agitate, dar o parte din înţelegere a fost să nu-ţi spun nimic. Legend mi-a zis că, dacă te forţez prea mult, ai putea să eşuezi din cauza fricii, iar acelui escroc îi place jocul lui. Tella se întristă.

Scarlett rămase cu impresia că fusese mai mult decât ceruse Tella. Nu era surprinzător, având în vedere ce aflase Scarlett despre Legend.

— Deci, asta chiar nu a avut nicio legătură cu bunica Anna?

Tella încuviinţă.

— Au avut o idilă. Este adevărat că nu s-a terminat bine, din cauză că a ales un alt bărbat, dar Legend nu a jurat niciodată să-i distrugă toate descendentele de gen feminin. După ce bunica a mers spre Insulele Cucerite, ca să se căsătorească cu bunicul, s-a zvonit că a fugit ca să se ascundă din cauză că Legend voia răzbunare, dar nici acest lucru nu este în întregime adevărat. Sunt destul de sigură că multe femei i-au încălzit patul de atunci.

Scarlett se gândi la Rosa şi la tot ce scrisese Tella în scrisori. Chiar dacă Legend nu jurase să o distrugă pe bunica ei, părea că inima lui rănită distrusese cel puţin o altă femeie. Scarlett îşi mai imagină că Legend se juca cu ea şi cu Tella mai mult decât ar fi făcut-o în mod obişnuit, tocmai pentru că erau nepoatele lui Annalise.

I-ar fi pus mai multe întrebări, dar, cu toate că încă era curioasă în privinţa lui Legend, nu mai putea să ignore durerea acută a unei alte morţi, care încă atârna greu în gândurile ei.

— Trebuie să-mi spui despre Julian.

Tella îşi muscă colţul buzei.

— Mă întrebam când vei dori să afli despre el.

— Ce vrei să spui? Cuvintele lui Scarlett sunară dur. Voia să pună mai multe întrebări, dar încă nu putea să întrebe dacă era cu adevărat viu sau mort. De când intrase Tella, Scarlett îndrăznise să spere că Julian nu era mort cu adevărat, însă expresia de pe chipul Tellei deveni de nepătruns, făcând-o pe Scarlett să se teamă că astăzi avea să primească doar un singur sfârşit fericit. Ştiai că va

muri?

Tella dădu încet din cap.

— E posibil ca asta să se fi întâmplat din vina mea.

41

Scarlett se albi la faţă, căzând pe scaun.

— Ai pus să-l omoare.

— Te rog, nu fi supărată. Încercam să te protejez.

— Ucigându-l?

— Nu este chiar mort, îi promise Tella.

— Atunci, unde este? Scarlett privi împrejur, ca şi când el ar fi putut intra brusc pe uşă, dar când aceasta nu se deschise, iar Tella se încruntă, o parte din panica lui Scarlett reveni. Dacă este în viaţă, atunci de ce nu a venit aici, împreună cu tine?

— Dacă te calmezi, îţi voi explica totul. Tellei îi tremura uşor vocea. Înainte ca jocul să înceapă, i-am spus lui Legend că nu voiam să te facă să te îndrăgosteşti. Ştiam cât de mult voiai să te căsătoreşti cu contele. Niciodată nu mi-a plăcut ideea asta, dar am vrut să alegi o altă cale din motivele tale, nu din cauza unui jucător de la Caraval, care pretindea că este altcineva. Aşadar... Tella făcu o pauză, gândindu-se înainte de a se grăbi să spună: I-am spus lui Legend că, dacă se întâmpla asta, voiam ca jucătorul să fie scos din joc înainte de sfârşit, iar tu urma să iei hotărârea finală în ceea ce-l privea pe logodnicul tău. Acum îmi dau seama cât de greşit a fost acel lucru. Dar, îţi jur, încercam să-ţi protejez inima.

— Nu ar fi trebuit...

— Nu trebuie să o spui. Tella se balansă pe călcâie, încruntându-se din nou. Ştiu că am făcut multe greşeli. În mintea mea, am văzul totul desfăşurându-se altfel. Nu mi-am dat seama cât de imprevizibil este Legend. El trebuia să îl scoată din joc pe Julian mai devreme şi nu mi-am imaginat niciodată că l-ar ucide chiar în faţa ta.

Tella părea că regreta cu adevărat, dar acest lucru nu ştergea groaza care o tulbura pe Scarlett pe dinăuntru. Nimeni nu ar fi trebuit să fie forţat să privească doi dintre oamenii pe care îi iubea murind în aceeaşi noapte.

— Aşadar, Julian chiar este acum în viaţă?

— Da. De ce nu pari mai fericită? Tella ridică din nou din sprâncene. Din ce am auzit despre voi doi, aş fi crezut…

— Aş prefera să nu discut despre asta chiar acum. Sau despre oricare dintre lucrurile pe care le auzise sora ei. Începea să-i pară că erau prea multe de asimilat. Prea multe fire reale amestecate cu piste false, toate încâlcindu-se. Scarlett voia să fie entuziasmată că Julian era în viaţă, dar încă simţea durerea morţii lui, şi faptul că ştia că aceasta era, de fapt, o prefăcătorie însemna că Julian de care se îndrăgostise nu existase cu adevărat niciodată – jucase doar unul dintre rolurile actorilor lui Legend.

— Vreau să ştiu cum funcţionează. Trebuie să ştiu ce este real şi ce nu. Lacrimile ameninţau să curgă din nou. Scarlett ştia că ar fi trebuit să fie fericită şi o parte din ea era uşurată, dar, în acelaşi timp, era şi foarte confuză. Tot ce s-a întâmplat a fost un scenariu?

— Deloc. Tella se aşeză pe un scaun de lângă Scarlett. Răpirile noastre au fost ideea mea. Am ştiut că vei fi testată înainte de a mă vedea pe balconul de la care trebuia să sar. Cele mai multe dintre lucrurile care s-au întâmplat între timp nu au fost însă înscenate. Înainte de fiecare joc, actorii sunt legaţi de magia care îi împiedică să dezvăluie anumite adevăruri cum ar fi să recunoască faptul că ei sunt, cu adevărat, actori. Tella continuă. Li se spune ce trebuie să facă, dar acţiunile lor nu sunt deloc prestabilite. Cred că deja ştii asta, dar în timpul Caravalului realitatea se amestecă uşor cu toate celelalte lucruri. Există şi liberul arbitru. Aşadar, nu-ţi pot spune ce a fost adevărat pentru Julian. Şi probabil că nu ar trebui să-ţi spun că rolul lui trebuia să se termine la scurt timp după ce te-a adus pe insulă. Tella făcu o pauză plină de înţeles.

Julian îi spusese ceva asemănător, dar, în lumina celorlalte lucruri, Scarlett nu mai era sigură dacă să creadă vreunul dintre lucrurile pe care i le spusese. Din câte ştia, la urma urmelor, Julian putea fi, de fapt, Legend.

Totuşi, ea trebui să întrebe.

— Ce vrei să spui cu asta?

— Conform celorlalţi actori, Julian trebuia doar să ne aducă pe insulă şi apoi să plece. Cred că trebuia să te lase la magazinul de ceasuri, dar nu ai aflat asta de la mine, spuse Tella. Şi, în caz că te întrebai, Julian şi cu mine nu am avut cu adevărat o relaţie. Nu ne-am sărutat niciodată.

Scarlett roşi; acesta era un lucru la care încercase să nu se gândească.

— Tella, pot să-ţi explic, eu niciodată nu aş…

— Nu trebuie să-mi explici, o întrerupse Tella. Nu te-am învinovăţit niciodată pentru nimic, deşi recunosc faptul că am fost surprinsă ori de câte ori am primit rapoarte despre cum progresau lucrurile. Ea vorbi mai tare, ca şi când ar fi fost pe cale să râdă.

Scarlett îşi acoperi faţa cu mâinile. „Îngrozită" nu era un cuvânt suficient de puternic încât să descrie ce simţea. În ciuda cuvintelor Tellei, Scarlett se simţi înşelată şi umilită.

— Scar, nu te simţi jenată. Tella trase degetele surorii ei de pe obrajii fierbinţi. Relaţia ta cu Julian nu a fost ceva greşit. Şi, în caz că te îngrijorai, nu Julian mi-a spus ce se întâmpla între voi doi. În mare parte a fost Dante, care părea chiar dezamăgit că nu-ţi mai plăcea de el.

Tella se strâmbă, amuzată, dându-i lui Scarlett impresia că era mulţumită de acest lucru.

— Presupun că nici Dante nu a murit cu adevărat?

— Nu, el a murit, dar a revenit şi el, ca Julian, spuse Tella. Apoi, se strădui să-i explice adevărul despre moarte şi Caraval.

Tella nu ştia în detaliu cum funcţiona. Era unul dintre acele lucruri despre care oamenii nu prea vorbeau. Tot ce ştia Tella era că, dacă unul dintre actorii lui Legend era ucis în timpul jocului, murea cu adevărat – dar nu definitiv. Ei simţeau toată durerea şi neplăcerea care veneau odată cu moartea şi rămâneau morţi până la finalul oficial al jocului.

— Asta înseamnă că şi tu te-ai fi întors, indiferent de situaţie? întrebă Scarlett.

Tella se albi mai mult decât rochia ei şi, pentru prima dată, Scarlett se întrebă cum simţise sora ei moartea. Tella

se pricepea să-şi ascundă adevăratele emoţii, dar păru să nu-şi poată ascunde tremurul vocii atunci când spuse:

— Eu nu sunt o actriţă. Oamenii obişnuiţi care mor în timpul jocului rămân morţi. Acum, haide. Tella se ridică de pe scaun, alungându-şi paloarea când se înveseli. Este timpul să te pregăteşti.

— Să mă pregătesc pentru ce? întrebă Scarlett.

— Pentru petrecere. Tella o spuse de parcă ar fi fost evident. Îţi aminteşti de invitaţia ta?

— Cea de la Legend? Aceea era reală? Scarlett nu putea să se hotărască dacă invitaţia era malefică sau foarte ingenioasă.

Tella o apucă pe Scarlett de braţ şi se îndreptă spre uşă.

— Nu te las să refuzi să sărbătoreşti!

Scarlett nu voia să plece de lângă sora ei, dar să meargă la petrecere era ultimul lucru pe care voia să-l facă. Îi plăcea să socializeze, dar în acel moment nu se imagina flirtând, mâncând şi râzând.

— Haide! Tella o trase mai tare. Nu avem mult timp la dispoziţie. Aş prefera să nu sosesc arătând ca o fantomă.

— Ei bine, ar fi trebuit să alegi o altă rochie, izbucni Scarlett.

— Am murit, spuse Tella, netulburată. Ce este mai potrivit decât atât? Vei vedea; la jocul următor sunt sigură că te vei implica în dramă chiar mai mult decât mine.

— O, nu, rosti Scarlett. Pentru mine nu mai există jocul următor.

— S-ar putea să te răzgândeşti după seara asta.

Tella zâmbi subtil şi deschise uşa înainte ca Scarlett să poată să o contrazică. Precum tunelurile de sub joc, aceasta conducea spre un nou hol, unul pe care Scarlett nu-l mai văzuse. Dalele din pietre preţioase acopereau podeaua, zornăind uşor când Tella o trase pe Scarlett prin holurile acoperite cu tablouri care îi aminteau de caietul lui Aiko.

Scarlett se opri în faţa unuia pe care nu-l mai văzuse, în care ea se afla în magazinul de rochii, cu ochii măriţi şi gura deschisă, privind toate creaţiile, în timp ce Tella

privea, în secret, de la al treilea etaj.

— Camera mea este pe acolo, nu e aceeaşi în care m-ai găsit aseară. Tella o trase după ea pe Scarlett dincolo de alte câteva colţuri şi pe lângă diverşi actori, care le salutară scurt, înainte de a se opri în faţa unei uşi rotunde de un albastru ca văzduhul. Îmi pare rău dacă nu este prea ordonată.

Camera era un dezastru, plină de corsete, rochii, pălării complicate şi chiar câteva mantii. Scarlett nu văzu niciun fir gri în părul surorii ei, dar îşi imagina că se ascundeau pe undeva, deoarece, probabil, sora ei pierduse cel puţin un an din viaţă pentru a obţine atât de multe lucruri noi şi ciudate.

— Este dificil când nu ai destul spaţiu ca să depozitezi lucrurile, spuse Tella, luând hainele şi făcând o cărare în clipa în care intră Scarlett. Nu-ţi face griji, rochia pe care am ales-o pentru tine nu este pe podea.

— Nu cred că pot să merg, rosti Scarlett.

— Trebuie să mergi. Deja ţi-am luat o rochie, şi m-a costat cinci secrete. Tella se îndreptă spre un cufăr, iar când se întoarse, ţinea pe braţ o rochie roz, diafană. Îmi aminteşte de un apus din Sezonul Fierbinte.

— Atunci, ar trebui să o porţi tu, spuse Scarlett.

— Este prea lungă pentru mine şi am luat-o pentru tine. Tella îi aruncă rochia surorii ei. Era la fel de fină şi de fantastică precum părea, cu mâneci mici, care cădeau de pe umeri, şi cu un corsaj sidefiu, acoperit de panglici care coborau spre o fustă străvezie. Flori din mătase erau lipite de panglici, iar Scarlett le observă schimbându-şi culoarea la lumină, o combinaţie de crem strălucitor şi roz-deschis.

— Poart-o în seara asta, îi spuse Tella. Dacă petrecerea se termină şi vrei să părăseşti Caravalul şi pe toţi care fac parte din această lume, te voi însoţi, dar nu te las să ratezi asta. Mi s-a spus că Legend nu oferă asemenea invitaţii celor care nu sunt actorii lui şi nu cred că vei fi fericită dacă nu rezolvi problema cu Julian.

La auzul numelui lui Julian, inima lui Scarlett se strânse. Era bucuroasă că el era în viaţă, dar, orice ar fi fost între

ei, era sigură că nu avea să fie, nici pe departe, ceea ce fusese înainte. Chiar dacă Julian încercase să-i spună adevărul, ar fi putut fi din cauză că o compătimea. Sau poate că era şi asta o parte din rol. Nu era ca şi când îi spusese vreodată că o iubeşte.

— Mi se pare că nici nu-l cunosc. Scarlett se simţea prost, dar i se părea prea ridicol să recunoască asta.

— Atunci, în seara asta este şansa ta să afli cine e. Tella o apucă de mâini pe sora ei şi o ridică de pe pat. Aş vrea să-ţi pot spune că orice a fost între voi a fost real.

— Tella, acest lucru nu mă ajută.

— Pentru că nu m-ai lăsat să termin. Chiar dacă nu a fost ce ai crezut tu că era, voi tot aţi trăit ceva important pentru amândoi în ultima săptămână. Cred că şi el îşi doreşte o încheiere la fel de mult ca tine.

„Încheiere." încă un cuvânt pentru „sfârşit", „concluzie".

Acum înţelegea perfect de ce Julian o avertizase că foarte mulţi dintre oamenii pe care îi întâlnea în timpul Caravalului nu erau cine păreau a fi.

Scarlett nu putea însă nega faptul că voia să-l vadă din nou.

— Mă voi asigura că eşti cea mai drăguţă fată de acolo. După mine, desigur. Tella chicoti, uşor şi drăguţ, şi, chiar dacă Scarlett simţea că inima ei avea să se mai frângă o dată pentru Julian, ea îşi aminti că o avea pe sora ei şi că erau, în sfârşit, din fericire, minunat de libere. Acesta era lucrul pe care şi-l dorise întotdeauna, un viitor care urma să fie scris, plin de speranţe şi de posibilităţi.

— Te iubesc, Tella.

— Ştiu. Tella îşi ridică privirea cu o expresie nespus de tandră. Nu aş fi fost aici dacă nu m-ai fi iubit.

42

Parcă ar fi pătruns într-o lume făcută din basme vechi şi vise devenite realitate. Aerul mirosea a verdeaţă perenă, acoperit cu fărâme de lumină dintr-o lampă aurie.

Scarlett nu ştia unde dispăruse zăpada, dar nu mai era niciun fulg. În schimb, pământul era împestriţat cu petale de flori. Pădurea avea nuanţe verzi, măslinii, de jad şi sidefii. Chiar şi trunchiurile copacilor erau acoperiţi cu muşchi de culoarea smaraldului, cu excepţia părţilor înfăşurate în dungi aurii şi crem. Oamenii sorbeau băuturi aurii şi dense ca mierea, în timp ce alţii mâncau prăjituri care semănau cu norii.

Apoi, apăru Julian. Inima îi urcă în gât la vederea lui. Scarlett îl căutase de când sosise şi, brusc, nu se mai putea mişca sau respira.

În partea cealaltă, sub o boltă de frunze verzi şi panglici aurii, el stătea şi bea un pahar de miere, părând foarte viu şi vorbind cu o brunetă cu părul strălucitor, mult prea drăguţă pentru liniştea lui Scarlett. Când el râse la spusele fetei, inima lui Scarlett se zdruncină.

— Asta a fost o greşeală.

— Se pare că ai din nou nevoie de ajutorul meu.

Aiko apăru între Tella şi Scarlett. În locul hainelor strălucitoare şi colorate pe care le purtase în timpul Caravalului, rochia cu corsaj a fetei era acum serioasă şi întunecată. Era albastră sau neagră, Scarlett nu-şi dădea seama, cu o fustă dreaptă şi lungă până la podea, cu mâneci lungi şi guler înalt.

— Mi se face frig, spuse ea, categorică, iar tu arăţi de parcă ţi-ar fi şi ţie frig, deşi presupun că nu din cauza temperaturii. Privirea lui Aiko se îndreptă spre brunetă, urmărind-o cum îl luă de braţ pe Julian.

— Numele ei este Angelique. S-ar putea să ţi-o aduci aminte din magazinul de rochii. Îi place să flirteze cu toţi cei care se uită după altcineva. Aiko o privi atentă pe Scarlett.

— Acesta este felul tău de a-mi spune că ar trebui să merg acolo şi să vorbesc cu el?

— Tu ai spus-o, nu noi, zise Tella.

Aiko încuviinţă.

— Ah! exclamă Tella.

Scarlett îi urmări privirea surorii ei până când aceasta îl zări pe Dante, care tocmai venise la petrecere. Era încă îmbrăcat în negru, dar acum avea ambele mâini, şi câte o fată drăguţă la fiecare braţ.

— Dante, mă bucur atât de mult că eşti aici! Te căutam, şi cred că şi Aiko te căuta. Tella plecă spre Dante. Fără un cuvânt, Aiko o urmă, lăsând-o singură pe Scarlett.

Scarlett încercă să se calmeze, respirând profund, dar inima îi bătea mai repede cu fiecare pas pe care îl făcea. Roua ierbii îi uda pantofii aurii. Julian încă nu se uita în direcţia ei, iar ea se temea de ce avea să vadă atunci când urma să o facă. Avea să-i zâmbească? Din politeţe sau cu adevărat? Sau avea să se întoarcă spre Angelique, făcând-o să înţeleagă că orice trăise alături de Scarlett nu însemna, de fapt, nimic?

Scarlett se opri la câţiva paşi distanţă, incapabilă să se mai apropie. Îi auzi vuietul slab al vocii când îi spuse lui Angelique:

— Cred că într-acolo urmează să ne îndreptăm.

— Şi plănuieşti să atragi din nou atenţia asupra ta? îl întrebă Angelique.

El rânji ca un lup.

Angelique îşi umezi buzele.

Scarlett voia să se topească în noapte, să dispară ca o stea căzătoare.

Apoi, el o văzu.

Fără niciun alt cuvânt, Julian veni spre ea. Frunzele de deasupra lui Scarlett tremurară, împrăştiind stropi verzi şi aurii în timp ce el mergea. Felul în care păşea se schimbă, oscilând între unul încrezător şi un altul, care părea exact opusul.

Julian al ei. Totuşi, cum putea fi al ei, când ea nu ştia nimic despre el cu adevărat?

— Bună, spuse ea, dar cuvintele ieşiră ca o şoaptă. Şi, pentru o clipă, rămaseră acolo, sub copacii care încremeniseră ca inima ei.

— Deci, numele tău este, de fapt, altul? întrebă ea în cele din urmă. Caspar, cumva?

— Din fericire nu, numele meu nu este Caspar.

Când Scarlett nu zâmbi, el adăugă:

— Devine totul prea confuz dacă folosim toţi nume diferite. Doar actorii care joacă rolul lui Legend şi-l schimbă.

Aşadar, numele său real este Julian?

— Julian Bernardo Marreno Santos. Îi zâmbi uşor. Nu era zâmbetul viclean pe care îl ştia ea, încă un memento subit că acesta nu era băiatul pe care îl cunoştea. Nuanţele de dragoste roşie ca rubinul din timpul jocului se amestecară cu cele de suferinţă profundă, de un indigo-închis, făcând totul să pară uşor violet.

— Simt că nu te cunosc deloc, spuse ea fără să gândească.

— Ah – mă răneşti, Scarlett. Părea mai mult serios decât ironic. Şi, cu toate acestea, ea nu auzi decât felul în care i se adresase, spunându-i Scarlett – nu Roşiuţă. Porecla făcuse probabil parte din joc, şi nu ar fi trebuit să însemne nimic, dar faptul că nu o mai auzi îi aminti, încă o dată, cine era el cu adevărat şi cine nu era.

— Nu cred că pot face asta, rosti ea şi dădu să plece.

— Scarlett, aşteaptă. Julian o apucă de braţ, întorcând-o din nou. De la distanţă, ar fi putut părea unul dintre multele cupluri care dansau în jurul lor – dacă cineva nu ar fi văzut frustrarea de pe chipul lui sau durerea de pe faţa ei.

— De ce îmi tot spui Scarlett? întrebă ea.

— Nu acesta este numele tău?

— Ba da, dar nu mi-ai mai spus aşa.

— Nici asta nu am mai făcut-o. Un muşchi tresări pe maxilarul lui Julian. Când jocul se termină, plecăm, lăsăm totul în urmă. Nu sunt obişnuit să vorbesc cu participanţii după ce totul se termină.

— Ai prefera să plec? îl întrebă Scarlett.

— Nu. Cred că acest lucru este evident, spuse Julian. Dar vreau să nu mă mai priveşti ca pe un străin.

— Dar asta eşti, rosti ea.

Julian se strâmbă.

— Poţi nega asta? Ştii atât de multe despre mine, iar eu nu ştiu nimic adevărat despre tine.

Suferinţa de pe chipul lui Julian se adânci.

— Ştiu că aşa simţi, dar nu tot ce ţi-am spus era o minciună.

— Doar o mare parte. Tu…

Julian îi atinse buzele cu un deget.

— Te rog, lasă-mă să termin. Nu totul a fost o amăgire. Rolul pe care îl jucăm în timpul Caravalului reflectă o parte din cine suntem. Dante crede în continuare că este mai frumos decât ceilalţi. Aiko este imprevizibilă, dar, de obicei, utilă. Poate crezi că nu mă cunoşti, dar nu este adevărat. Ce ţi-am spus despre faptul că familia mea are relaţii şi că joacă jocuri – e adevărat. Julian flutură un braţ, gesticulând spre toţi oamenii din jurul lor. Aceasta mi-a fost familia, pentru o mare parte din viaţa mea.

Un amestec de mândrie şi o altă emoţie, pe care Scarlett nu reuşi să o identifice, îi mărgini trăsăturile. Şi, deodată, ea recunoscu unul dintre numele lui din poveştile bunicii ei – Santos.

— Eşti înrudit cu Legend?

În loc să îi răspundă, Julian scrută petrecerea înainte de a se întoarce din nou spre ea.

— Vrei să ne plimbăm? îi întinse o mână.

Scarlett încă îşi amintea cum îi sărutase degetele, gustându-le pe fiecare când şi le lipise de buzele ci. Când îşi aminti acest lucru, un fior alunecă peste umerii ei goi. El o avertizase că ar fi trebuit să se teamă de secretele lui, iar acum înţelegea de ce.

Refuzându-i mâna, ea totuşi îl urmă. Pantofii ei striviră petalele de flori în timp ce el o conduse spre o salcie, dând la o parte crengile care se legănau, pentru ca ea să poată trece. Unele frunze străluceau în întuneric, aruncând o

lumină slabă, de culoare verde, adăpostindu-i de restul petrecerii.

— Aproape toată viaţa l-am admirat pe Legend, începu Julian. Eram ca tine, când ai început să-i scrii. Îl idolatrizam. Când am crescut, am vrut să fiu Legend, iar când am devenit actor, nu mi-a mai păsat dacă minciunile pe care le spuneam răneau pe cineva. Tot ce-mi păsa era să-l impresionez. Apoi, a apărut Rosa. Felul în care îi spuse numele făcu să se rostogolească ceva incomod în pieptul lui Scarlett. Ea ştia că Rosa era reală, dar credea că Legend fusese cel care o sedusese.

— Tu erai actorul care avea o relaţie cu ea?

— Nu, răspunse imediat Julian. Nici măcar nu am cunoscut-o, dar am fost sincer când ţi-am spus că mi-am pierdut încrederea în tot când ea s-a sinucis. După aceea, mi-am dat seama că jocul Caraval nu mai era cel care fusese cândva, menit să ofere oamenilor aventuri inofensive şi, în mod optimist, să-i facă puţin mai înţelepţi. Legend s-a schimbat în decursul anilor, şi nu în bine. Îşi însuşeşte o parte din orice rol joacă, iar el a jucat rolul unui personaj negativ atât de mult timp, încât a devenit unul în viaţa reală. În sfârşit, cu doar câteva luni în urmă, am decis să plec, dar Legend m-a convins să îi mai acord o şansă şi să rămân.

— Aşadar, chiar l-ai întâlnit? întrebă Scarlett.

Julian deschise gura, ca şi când ar fi vrut să-i spună ceva, dar nu reuşi să vorbească. O privi pe Scarlett cu înţeles.

— Îţi aminteşti ce m-ai întrebat despre el?

— Dacă eşti rudă cu el?

Julian încuviinţă, dar nu îi oferi alte amănunte. Frunzele strălucitoare ale salciei foşniră în timp ce el continuă încet:

— Legend mi-a trimis o scrisoare, cerându-mi să joc pentru o ultimă dată. Pretindea că încearcă să se revanşeze. Am vrut să-l cred.

Julian respiră adânc înainte de a continua.

— Eu trebuia doar să vă aduc pe tine şi pe Tella pe insulă, dar, ori de câte ori am încercat să mă îndepărtez de

tine, nu am reuşit. Erai altfel decât mă aşteptasem. Cei mai mulţi dintre participanţi se gândesc doar la propriile lor plăceri în timpul Caravalului, dar tu ţineai foarte mult la sora ta; asta mi-a amintit de tot ce am simţit mereu pentru fratele meu.

Ochii căprui ai lui Julian îi întâlniră pe ai lui Scarlett când termină de vorbit. Şi, brusc, ea se gândi la ceva.

— Legend este fratele tău? îl întrebă ea.

Julian zâmbi strâmb.

— Speram să-ţi dai seama de asta.

— Dar… încercând să înţeleagă, Scarlett nu ştiu ce să spună mai departe.

Asta explica de ce lui Julian îi fusese atât de greu să părăsească jocul. Scarlett ştia cât de dificil era să întorci spatele unui frate, chiar dacă făcea lucruri care te răneau. Iar ceilalţi jucători îl trataseră diferit pe Julian.

De când aflase că acel Caspar doar pretinsese că era Legend şi că Julian era încă în viaţă, Scarlett se întrebase, încă o dată, dacă nu cumva Julian era, de fapt, stăpânul Caravalului. Dar poate că Scarlett credea asta doar pentru că cei doi erau foarte apropiaţi.

— Dar cum este posibil aşa ceva? Tu eşti foarte tânăr.

— Nu îmbătrânesc, atât timp cât sunt unul dintre actorii lui Legend, îi explică Julian. Mă simţeam însă pregătit să mă maturizez atunci când am decis să plec.

— Şi de ce ai rămas să joci de data asta?

Julian o privi pe Scarlett aproape agitat, ca şi când ea ar fi fost acum cea care avea puterea de a-i răni inima.

— Am rămas deoarece am început să ţin la tine. Legend nu joacă întotdeauna corect, şi am vrut să încerc să te ajut. Ştiam însă că, dacă deveneam apropiaţi şi aflai adevărul, acesta avea să te rănească. Aşadar, la început, am încercat să-ţi dau motive să mă urăşti. Dar apoi a devenit mai greu să te resping; sufeream de fiecare dată când te minţeam. Acest joc scoate la iveală cele mai egoiste părţi din oameni, dar asupra ta a avut efectul opus. În timp ce te-am urmărit, mi-am recăpătat credinţa că jocul Caraval mai putea fi ce a fost cândva – şi că fratele meu ar putea fi bun

din nou.

Vocea lui Julian era plină de emoţie.

— Ştiu că te-am rănit, dar te rog să-mi mai dai o şansă. Părea că ar fi vrut să întindă mâna şi să o atingă. O parte din Scarlett voia ca el să facă asta, dar avea prea mult de asimilat deodată. Dacă Julian ar fi fost Legend, ar fi fost mai uşor să-l urască pentru că o făcuse să treacă prin atâtea lucruri. Dar faptul că ştia că Legend era, de fapt, fratele lui Julian o făcea să sufere.

Înainte de a o atinge, ea se retrase.

Gura lui Julian se strânse. El era rănit, dar putea să ascundă asta, mişcându-şi mâna ca să se scarpine sub maxilar. Spre deosebire de multele dăţi în care apăruse în joc, acum era bărbierit şi părea mai tânăr, cu excepţia…

Scarlett îngheţă.

Când îl văzuse prima dată, nu observase că semnul făcut de tatăl ei era încă acolo, o cicatrice subţire, în zigzag, care i se întindea din dreptul maxilarului până la colţul ochiului. Credea că, de vreme ce revenise la viaţă, şi rana urma să dispară cumva, şi că avea să fie ca şi cum acea noapte îngrozitoare nici nu ar fi existat.

Julian o văzu fixându-l cu privirea şi îi răspunse la o întrebare nepusă.

— Poate că nu mor în timpul jocului, dar toate rănile primite în timpul Caravalului sunt reale.

— N-am ştiut, şopti Scarlett.

Întâlnirea cu Julian o neliniştise, deoarece se temuse că jocul nu fusese real pentru el, aşa cum fusese pentru ea. Totuşi, poate că Tella avusese dreptate când spusese: „Realitatea se amestecă uşor cu toate celelalte lucruri”.

— Îmi pare foarte rău că tata ţi-a făcut asta.

— Ştiam ce risc îmi asum, răspunse Julian. Să nu-ţi pară rău, nu dacă şi acesta este motivul pentru care încerci atât de mult să te îndepărtezi de mine.

Ochii lui Scarlett îi căutară din nou cicatricea. Julian fusese întotdeauna frumos pentru ea, dar această cicatrice foarte reală de pe obraz îl făcea tulburător. Îi amintea de curajul şi de altruismul lui şi de cum o făcuse să se simtă,

mai mult decât toţi cei pe care îi întâlnise vreodată. Poate că nu era exact acelaşi băiat pe care îl cunoscuse în timpul jocului, dar nu îi mai părea un străin. Şi făcuse totul ca să-şi ajute fratele. Cum ar fi putut ea, dintre toţi oamenii, să îi reproşeze asta?

— Dacă înseamnă ceva, cred că această rană este cel mai frumos lucru pe care l-am văzut vreodată.

Ochii lui Julian se măriră.

— Asta înseamnă că mă ierţi?

Scarlett ezită. Aceasta era şansa ei să se îndepărteze. Tella spusese că după seara aceasta, dacă voia, putea să uite tot ce avea legătură cu jocul Caraval. Scarlett şi Tella ar fi putut să înceapă vieţi noi pe o altă insulă sau chiar pe un alt continent. Scarlett obişnuia să se teamă că nu ar fi putut avea grijă de ea, dar acum, acea provocare o entuziasma. Ea şi Tella puteau să facă orice şi-ar fi dorit.

Totuşi, când Scarlett îl privi pe Julian, nu putu să nege faptul că încă îl dorea şi pe el. Îşi aminti toate motivele pentru care se îndrăgostise de el, nu doar chipul său frumos sau felul în care zâmbetul lui îi făcea stomacul să vibreze. Era felul în care o stimulase să nu renunţe şi sacrificiile pe care le făcuse. Poate că nu-l cunoştea la fel de bine pe cât i-ar fi plăcut, dar era destul de sigură că încă îl iubea. Ştia că ar fi putut să se îndepărteze, dar îşi petrecuse suficient de mult timp din viaţă temându-se de riscurile care veneau odată cu lucrurile pe care şi le dorea cel mai mult.

Ca răspuns la întrebarea lui, Scarlett îşi ridică mâna, atingându-i uşor obrazul. Pielea o gâdilă acolo unde o atingea pe a lui, trimiţându-i fiori în tot braţul când îi contura linia subţire de la marginea buzelor lui deschise, spre colţul pleoapei.

— Te iert, şopti ea.

Julian închise ochii pentru o clipă, atingându-i vârfurile degetelor cu genele lui negre.

— De data asta, îţi promit cu adevărat că nu te voi mai minţi.

— Totuşi, nu aveţi reguli în ceea ce priveşte relaţiile cu

oamenii care nu fac parte din Caraval? întrebă Scarlett.

— Nu prea mă interesează regulile. Julian îşi plimbă un deget rece de-a lungul claviculei ei, în timp ce se apleca mai aproape, strecurându-şi mâna liberă în jurul gâtului fetei.

Inima lui Scarlett bătu mai repede la promisiunea buzelor lui, la atingerea mâinilor lui şi la amintirea unui sărut, atât de perfect şi de nechibzuit.

Scarlett nu ştia sigur care din ei doi iniţiase sărutul. Buzele aproape că li se atingeau, apoi gura moale a lui Julian o strivi pe a ei. Avea gustul clipelor de dinaintea răsăritului; era sfârşitul unui lucru şi începutul altuia, toate la un loc.

Julian o sărută ca şi când nu ar mai fi atins-o niciodată, pecetluind promisiunea pe care tocmai i-o făcuse în timp ce o trase pe pieptul său, înfăşurându-şi degetele lungi în panglicile rochiei ei.

Scarlett se întinse şi îşi trecu mâinile prin părul lui mătăsos. Într-un fel, el încă părea la fel de misterios şi de nepătruns ca prima dată când îl întâlnise, dar, în acea clipă, niciuna dintre întrebările ei nu conta. Simţea că povestea ei ar fi putut să se termine acolo, într-o împreunare de buze, mâini şi panglici colorate.

EPILOG

În timp ce stelele se aplecară puţin mai aproape de pământ, urmărindu-i pe Scarlett şi pe Julian, sperând să fie martorele unui sărut la fel de magic precum Caravalul, Donatella începu să danseze sub cupola de copaci care îi spionau, dorindu-şi să aibă şi ea pe cine să sărute.

Trecu de la un partener la altul, pantofii ei abia atingând pământul, ca şi când şampania pe care o băuse mai devreme ar fi conţinut fragmente de stele care îi făceau picioarele să plutească deasupra ierbii. Tella îşi imagină că, probabil, dimineaţă avea să regrete că băuse atât de mult, dar îi plăcea senzaţia de plutire – şi, după toate lucrurile prin care trecuse, avea nevoie de o noapte de renunţare şi de uitare.

Tella continuă să mănânce prăjituri cu lichior şi să bea cupe pline cu nectar înţepător, până când capul i se roti împreună cu restul corpului. Practic, ea căzu în braţele celui mai nou partener. El o trase mai aproape decât o făcuseră ceilalţi. Mâinile lui imense o cuprinseră hotărâte, aducând cu ele un nou val de plăcere. Tellei îi plăcea încrederea lui când o atingea. În clipa în care o trase spre marginea petrecerii şi departe de mulţime, crezu că îi simte mâinile şi în altă parte, nu doar pe talie. Poate că el ar fi putut să o ajute să uite de toate lucrurile de care se temuse prea mult ca să le împărtăşească surorii ei.

Înclinându-şi capul pe spate, Tella zâmbi, dar noaptea se întunecase, iar vederea îi era înceţoşată. Bărbatul nu semăna cu niciunul dintre actorii Caravalului pe care îi cunoştea. Când partenerul ei se aplecă mai aproape, tot ce văzu Tella fu un rânjet umbrit când mâinile acestuia alunecară în jos. Ea respiră adânc atunci când degetele lui îi intrară în pliurile rochiei, atingându-i şoldurile, în timp ce el…

Dispăru.

Se întâmplă atât de repede, încât Tella se împiedică, trăgându-se înapoi.

O clipă, tânărul o ţinuse în braţe, trăgând-o mai aproape, ca şi când ar fi vrut să o sărute. Apoi, se îndepărtase. Se mişcase atât de repede, încât o făcu pe Tella să-şi dorească să nu fi băut atât de mult. Înainte să fi făcut mai mult de doi paşi, el dispăru în mulţime, lăsând-o rece şi singură – cu un obiect destul de greu în buzunar.

Un fior trecu peste umerii goi ai Tellei. Poate că era ameţită, dar ştia că obiectul care îi atârna în fuste nu fusese înainte acolo. Pentru o clipă, încercă să creadă că era un fel de cheie – poate că străinul ei spera să-l urmeze în camera lui pentru acel sărut pe care nu-l împărtăşiseră. Totuşi, dacă asta îşi dorea el, Tella nu-şi imagina că ar fi trebuit să fugă după el prea repede.

— Cred că-mi mai trebuie un pahar de şampanie. Tella mormăi de una singură în timp ce se îndepărtă de mulţime. Pe lângă faptul că era înfăşurat în hârtie, nu-şi dădu seama ce era obiectul din buzunarul ei, deşi avea un sentiment înţepător că trebuia să-l vadă singură.

Muzica petrecerii încetă să se mai audă când se îndreptă spre un copac izolat, luminat de lumânări care atârnau, pâlpâind cu o lumină alb-albastră în timp ce ea băgă mâna în buzunar.

Obiectul pe care îl scoase îi încăpea în palmă. Cineva înfăşurase un bilet în jurul unei monede groase. Totuşi, nu arăta ca nicio monedă pe care o mai văzuse Tella. Ea băgă înapoi moneda în buzunar, după care desfăcu biletul.

Scrisul de mână era clar şi precis.

Dragă Donatella,

Te felicit pentru că ai scăpat de tatăl tău și ai supraviețuit Caravalului. Mă bucur să văd că planul nostru a funcționat, deși nu aveam nicio îndoială că vei supraviețui jocului.

Sunt sigur că mama ta va fi foarte mândră, și cred că vei putea să o vezi în curând. Totuși, mai întâi, trebuie să-ți respecți învoiala. Cred că nu ai uitat ce îmi datorezi pentru tot ce ți-am împărtășit.

Plănuiesc să-mi încasez plata foarte curând.

Al tău,
Un prieten.

MULŢUMIRI

Îţi mulţumesc, Dumnezeule, pentru că am avut încredere când am simţit că mi-am pierdut credinţa, pentru dragostea Ta şi pentru toate miracolele care au făcut posibilă această carte.

Când am început să scriu, nu ştiam cât de lungă şi de dificilă va fi călătoria mea până la publicare. *Caraval* nu a fost prima mea carte, nici a doua, nici a treia, nici a patra, nici a cincea. Înainte de a termina acest volum, am avut toate motivele de a mă lăsa de scris. Din fericire, şi în mare parte datorită celor pe care îi voi aminti mai jos, toate acestea nu s-au întâmplat.

Mulţumiri speciale părinţilor mei, care m-au susţinut şi mi-au permis să locuiesc cu ei până când am încheiat cartea. Un foarte mare *Mulţumesc* vouă, amândurora, pentru că aţi crezut în toate volumele mele nepublicate care au fost înaintea acestei cărţi. Mama şi tata, vă iubesc foarte mult!

Mulţumiri minunatei-extraordinarei-fantasticei-neînfricatei mele agente, Jenny Bent, pentru sfaturile ei bune, pentru că a muncit foarte mult pentru a aduce această carte la forma ei finală şi pentru că i-a găsit atâtea familii minunate. Am învăţat foarte multe de la tine – eşti un om de milioane.

Sarah Dotts Barley, recunoştinţa mea pentru tine nu cunoaşte limite. Îţi mulţumesc pentru că ai fost un redactor extraordinar şi un susţinător al acestei cărţi. Este o bucurie continuă să lucrez cu tine. Sunt fericită pentru că te-ai îndrăgostit de această poveste şi pentru că mi-ai arătat cum să o duc acolo unde nu aş fi putut să o fac singură. A fost extraordinar să lucrez cu tine!

Vă mulţumesc, Amy Einhorn şi Bob Miller, minunaţii mei editori; Caraval este pe lista editurii Flatiron, iar asta este o onoare. Amy, îţi mulţumesc pentru toată munca depusă pentru acest volum, mai ales în timpul concediului maternal al Sarei. De asemenea, vreau să îi mulţumesc

Carolinei Bleeke pentru că mi-a sărit în ajutor şi pentru că a fost încântătoare, de fiecare dată.

Sunt incredibil de recunoscătoare tuturor celor de la Macmillan care şi-au pus amprenta asupra acestei cărţi. Vă mulţumesc, David Lott, Donna Noelzel, Laz Catalano, Vincent Stanley, Brenna Franzitla, Marlena Bittner, Patricia Cave, Laz Keenan şi Molly Fonseca.

Erin Fitzsimmons şi Ray Shappell, vă mulţumesc pentru magia pe care aţi adăugat-o acestei cărţi prin designul minunat al copertei şi al ilustraţiilor. Îţi mulţumesc şi ţie, Rhys Davies, pentru că ai transformat în realitate lumea mea imaginară prin extraordinara hartă a Caravalului.

Îţi mulţumesc, Pouya Shahbazian, minunatul meu agent de film, pentru că a găsit Caravalului un cămin extraordinar la studiourile Twentieth Century Fox. Îţi mulţumesc, Kira Goldberg, pentru că ai iubit Caravalul îndeajuns încât l-ai primit la Twentieth Century Fox – sunt fericită pentru că volumul meu a ajuns la tine. Îţi mulţumesc, Nina Jacobson, pentru că ai crezut în această carte îndeajuns încât să o produci. Şi îţi mulţumesc, Karl Austen, pentru că ai intervenit atât de prompt pentru a face dintr-o zi extraordinară pentru mine una şi mai incredibilă.

Mulţumiri tuturor celor de la fenomenala Bent Agency, cu mulţumiri speciale pentru Victoria Lowes, care a răspuns numeroaselor mele întrebări şi pentru că a făcut, probabil, milioane de lucruri despre care nici nu am aflat. Molly Ker Hawn, îţi mulţumesc pentru că ai găsit un cămin minunat acestei cărţi în Marea Britanie.

Voi fi mereu recunoscătoare şi plină de uimire pentru că acest volum, *Caraval*, va fi publicat în întreaga lume. Un mare *Mulţumesc* tuturor colaboratorilor mei internaţionali – Novo Conccito (Brazilia), BARD (Bulgaria), Booky (China), Egmont ((Republica Cehă), Bayard (Franţa), WSOY (Finlanda), Piper (Germania), Libri (Ungaria), Noura (Indonezia), Miskal (Israel), Rizzoli Libri (Italia), Kino Books (Japonia), Sam & Parkers (Coreea), Luitingh-Sijthoff (Olanda), Aschehoug (Norvegia), Znak (Polonia),

Presenca (Portugalia), Editura RAO (România), Atticus-Azbooka (Rusia), Planeta (Spania), Faces (Taiwan), Dogan-Egmont (Turcia), Hodder Stoughton (Regatul Unit&Commonwealth) – vă mulţumesc tuturor pentru că aţi investit în această carte şi pentru că aţi făcut toate acestea posibile.

În fond, *Caraval* este o carte despre surori, şi nu aş fi putut niciodată să o scriu dacă nu aveam o soră incredibilă. Allison Moores, îţi mulţumesc pentru că eşti cea mai bună prietenă a mea şi pentru că ai crezut întotdeauna că voi fi publicată într-o bună zi, oricât de imposibil părea asta, şi în ciuda perioadelor când mi-am pierdut încrederea.

Matthew Garber, fratele meu generos, te-am admirat întotdeauna şi îţi sunt recunoscătoare pentru sfaturile excelente pe care mi le-ai oferit atunci când am avut de luat decizii dificile în privinţa acestei cărţi. Ai fost alături de mine de multe ori, atunci când nu aveam cu cine altcineva să vorbesc, şi mereu ai ştiut exact ce să spui.

Malt Moores, cumnatul meu răbdător, îţi mulţumesc pentru că ai făcut nişte fotografii minunate şi ai creat un website fantastic. (Richard L. Press, vă mulţumesc pentru că mi-aţi permis să vă folosesc librăria.)

Stacey Lee, draga mea prietenă şi parteneră de critici. Cred că ne-a fost dat să fim prietene. Îţi mulţumesc pentru că m-ai ajutat să mă dumiresc ce să fac cu această idee, pentru că mi-ai citit prima schiţă a cărţii în mai puţin de douăzeci şi patru de ore, pentru că mi-ai transmis corecturile prin telefon şi pentru că ai fost alături de mine de-a lungul fiecărui suiş şi coborâş.

De asemenea, vreau să mulţumesc tuturor celorlalţi critici şi lectori. Monica Bustamante Wagner, îţi mulţumesc pentru disponibilitatea de a citi şi reciti această carte, şi pentru că m-ai impulsionat să lucrez la acea scrisoare buclucaşă. Elizabeth Briggs, îţi mulţumesc pentru tot ce m-ai învăţat într-ale scrisului. Sunt recunoscătoare pentru că întâlnirea din cadrul concursului Pitch Wars ne-a adus laolaltă. Îţi mulţumesc, Amanda

Roelofs, pentru că mi-ai citit de fiecare dală ciornele şi pentru că mi-ai suportat toate întrebările. Jessica Taylor, îţi mulţumesc pentru că mi-ai fost alături când lucrurile nu mergeau cum trebuie pentru mine, şi pentru entuziasmul tău când ţi-am povestit despre ideea mea, pe atunci vagă. Julie Dao, îţi mulţumesc pentru că mi-ai „împrumutat” ochii tăi când am avut nevoie de o privire proaspătă asupra cărţii. Şi un *Mulţumesc* special pentru Anita Mumm, Ida Olsen şi Amy Lipsky, pentru toate opiniile voastre binevenite.

Beth Hampson, m-ai încurajat şi mi-ai dat încredere atunci când m-am simţit pierdută, urmându-mi un vis care părea irealizabil. M-ai făcut să simt că, într-adevăr, fac ceva ce merită făcut. Portia Hopkins, îţi mulţumesc pentru că te-ai oferit să îmi citeşti cartea, dacă scriam una vreodată, sprijinind apoi un profesor care nu a profesat niciodată. Jessica Negron, chiar dacă nu ai citit această carte, implicarea ta în Lost Stars m-a învăţat foarte multe.

Mulţumiri şi scriitorilor talentaţi şi generoşi care au avut amabilitatea de a citi extrase timpurii din această carte, şi care au scris foarte frumos despre ea, vă mulţumesc foarte mult: Sabaa Tahir, Jodi Meadows, Kiersten White, Renee Ahdieh, Stacey Lee, Marie Rutkoski şi Mackenzi Lee.

Doresc, de asemenea, să ofer o mare îmbrăţişare şi un uriaş *Mulţumesc* tuturor prietenilor mei dragi: Katie Nelson, Katie Zachariou, Katie Bucklein, Melody Marshall, Kati Bartkowski, Heidi Lang, Jenelle Maloy, Julie Eshbaugh, Roshani Chokshi, Jen White, Valerie Tejada, Richelle Latona, Denise Apgar, Alexis Bass, Jamie Schwartzkopf, toţi cei de la Pub (lishing) Crawl, de la Swanky Seventeens şi de la Sweet Sixteens – sunt mai mult decât recunoscătoare vouă, tuturor.

„O poveste fascinantă despre frăţie, dragoste şi trădare. Asemenea personajelor ei, m-am pierdut într-o lume periculoasă, feeric creată, din care nu am vrut să mai ies."

Sabaa Tahir, *New York Times*,
autor *An Ember In the Ashes*

„Feeric şi misterios, *Caravalul* lui Stephanie Garber este o poveste bogată în detalii somptuoase şi frumos scrisă."

Renee Ahdieh, cel mai bine vândut autor pentru
The Wrath and the Dawn*, potrivit *New York Times

„Într-o carte în care nimic nu e ce pare a fi, un lucru este sigur: *Caraval* este aventura feerică, misterioasă şi întunecată pe care am căutat-o dintotdeauna."

Kiersten White, cel mai bine vândut autor pentru
And I Darken*, potrivit *New York Times

„O poveste decadentă şi feerică. *Caraval* te va face să ţii cu dinţii de ea şi să nu îi dai drumul prea repede."

Roshani Chokshi, cel mai bine vândut autor pentru
The Star-Touched Queen*, potrivit *New York Times

